Moederloos.

Fannie Eden

"Ik durver niet in
onze taal verschamen"
(- voorwoord)

Marie G. van Strien.

26 Dec. 1900

Amerongen.

MOEDERLOOS

DOOR

FANNIE EDEN.

Geïllustreerd met 30 platen.

DOETINCHEM. — C. MISSET.

VOORWOORD.

> „Goede, godsdienstige boeken behouden hun waarde tot in lengte van jaren."

Onlangs werd onze aandacht gevestigd op een werkje van FANNIE EDEN, dat in Engeland onder het christelijk publiek veel opgang maakte en tot dusver niet in onze taal verscheen. Dit boek gaf ons bij de lezing zooveel genot, wij werden zoodanig er door gesticht, dat wij niet aarzelden het in onze taal over te brengen.

M o e d e r l o o s! is de titel waaronder de Nederlandsche bewerking verschijnt. Het bevat de geschiedenis van een moeder, dochter van een der hoogstgeplaatsten in de wereld, die afstand doet van wereldschen rijkdom en macht om haar hand te schenken aan een eenvoudig predikant. In den weg van beproeving, lijden en verdrukking, dien de Heere met haar hield, blijft zij na veel worstelens haar God getrouw; van Hem ontvangt zij kracht en moed om armoede te trotseeren, en wordt ten slotte een zegen voor haar omgeving. Haar vast vertrouwen op de genade van Jezus Christus sterkt haar op haar sterfbed en doet haar met blijmoedigheid uit dit leven scheiden; ja meer nog: zij ontvangt de belofte, dat dezelfde God, Die haar barmhartigheid heeft bewezen,

ook een barmhartig en zorgend Vader zal zijn voor haar moederloos dochtertje, dat zij op deze wereld achterlaat.

„Dat moederlooze kind" werd een kind Gods in den waren zin des woords; zij werd het middel dat velen harer medereizigers naar de Eeuwigheid de oogen werden geopend om den weg van zonden te verlaten en alleen hun rijkdom te zoeken in de dingen die niet van deze aarde zijn.

Moederloos is een zeldzaam treffend boek, geschreven met diep gevoel en groot talent, een boek dat het middel kan zijn, veler oogen te openen voor den weg die naar den Hemel leidt, flauwen en tragen van geest weder op te wekken, of bij anderen het geloofsvertrouwen in de beloften Gods, aan hen gedaan, te verlevendigen en te versterken.

DE VERTALER.

HOOFDSTUK I.

De lang verwachte brief.

In het ruime schoolvertrek zit een groepje jonge meisjes rond het vroolijk brandende vuur; zij zitten daar in gemakkelijke houding, en de monden staan niet stil terwijl telkens een vroolijke lach weerklinkt, ten teeken dat zij haar vrij half uurtje na schooltijd genieten. Zij gevoelen zich te meer behagelijk nu de hoofd-onderwijzeres zich in hare vertrekken bevindt. Het begint langzamerhand tijd te worden voor het binnenbrengen van het thee-goed en de lamp; doch op dat oogenblik wordt de groote zaal slechts verlicht door den gloed der groote blokken, welke een ondeugend bakvischje in den haard had gelegd — een strafwaardige overtreding der ongeschreven wet, welke zulk eene roekelooze verkwisting van brandstof gestrengelijk verbiedt.

De rossige gloed van het haardvuur toovert vonken op het haar en in de oogen der omzittenden en verleent een eigenaardige uitdrukking aan de gezichten, terwijl hij op de omgeving lichteffecten te voorschijn roept, die aan de beste schilderijen van Rembrandt herinneren.

„Waar zit juffrouw Schotel-oog zoo naar te staren?" vraagt een schalksch meisje, half fluisterend haar kameraadje aanstootende, terwijl zij zich omwendde

naar het schemerige vierkant aan het einde van het vertrek, waar blijkbaar het venster zich bevindt.

„Zij doet geen moeite om haar les te leeren," vervolgde een andere, „hoewel juffrouw Grayville gezegd heeft, dat zij geen thee kreeg voor zij ze kende!"

„Wat een vreemd, dwaas ding is ze toch, ze spreekt geen woord," zeide een derde, met een sterk Schotsch accent; „zij is wat men bij ons „onbeholpen" noemt.

Aller oogen wendden zich nu op de zwijgende teedere gedaante, die, verre van de warmte en den gloed van het haardvuur, zich donker afteekende tegen het schemerlicht van het venster en als het ware werd opgelost in den valen nevel van den mistigen November-avond. Zij leunde met haar wang en voorhoofd tegen de koude vensterruit en keek met ingespannen belangstelling naar buiten.

Het was een droevig, teer gezichtje; op haar blank, blauw geaderd voorhoofdje lagen ernst en kommer; hare peinzende oogen staarden ernstig voor zich uit en waren groot, in waarheid te groot in vergelijking met het teere gezichtje; hetgeen haar schoolkameraadjes den bijnaam van „juffrouw Schoteloog" had doen bedenken.

Ik zie door den nevel van jaren die eenzame kleine gedaante weer voor mij en voel mij bewogen door een gevoel van mededoogen; tranen wellen in mijn oogen om die snerpend wreede smart, die dat kleine hart dreigde te doen bersten. En toch herken ik in dat kleine, verlaten schepseltje mij zelve, Beulah Beaumont, op den leeftijd van negen jaar.

Ik had er besef van, toen ik daar in een soort van droom zat, dat de groote meisjes rond het vuur over mij spraken. Ik wist, dat een oogenblik later de thee zou worden binnengebracht en dat het niet

lang zou duren of ik zou dien stap hooren, dien ik nooit kon vernemen zonder dat een siddering mij beving; ik zou dien stap door de gang hooren gaan, de deur hooren binnenkomen, een kalme, koude hand zou zich uitstrekken naar mijn boek en een kalme koude stem zou vragen of ik mijn les kende; en mijn blik, dat wist ik, zou gedwongen worden zich op dat kalme, koude gelaat te richten terwijl ik, het van angst bestervende, „neen" fluisterde; en niettegenstaande dat alles deed ik geen enkele poging om die les te leeren. Ik wendde mijn oog geen seconde af van de witte vlek, waar ik wist dat het hek stond, ofschoon thans geheel verborgen in de koude dikke mist, en met inspanning van al de vermogens mijner ziel wachtte ik het oogenblik af, waarop dat hek zou opengaan en iemand zou doorlaten.

En toch wilde ik niet opzettelijk ondeugend of ongehoorzaam zijn. Hoe zou ik dat kunnen, terwijl moeder, mijn lieve moeder, mij, voordat ik van haar wegging gevraagd had, om braaf en gehoorzaam te zijn en goed mijn lessen te leeren, zoodat zij trotsch zou kunnen zijn op haar knap dochtertje. O, hoe had ik mijn best gedaan, in spijt van het gevoel van verlatenheid en van heimwee, waardoor ik zoo dikwijls een gevoel in mijn keel kreeg alsof ik zou stikken, en mijn hart zoo pijnlijk sloeg als ik nog nooit gevoeld had. En tot voor een veertien dagen geleden was alles goed gegaan, omdat ik — hoewel niemand dat kon vermoeden — mij dàt zoo stellig had voorgenomen. Ik had mijn tranen teruggedrongen (alleen 's ochtends als ik mij wiesch of s nachts op mijn hoofdkussen liet ik ze den vrijen loop) en had die droge taalregels tamelijk goed geleerd, en had met door kramp vertrokken vingers ijverig gepoogd de voorbeelden in mijn schoonschrift

na te volgen. Ja, ik had mijn best gedaan, en hoewel ik, zooals iedereen hier zeide, „een vreemd, stil, dwaas kind" was, was het mij ten minste gelukt om te maken, dat men in geen enkel opzicht bijzonder op mij lette. Doch nu was alles veranderd. Ik was voor goed in ongenade: mijn lessen kende ik niet, ik was afgetrokken en volgens het zeggen van een der onderwijzeressen was ik „een klein, lui, lastig, ondeugend ding!"

Zij wisten niet — want ik kon het haar niet zeggen (hoe had ik vertrouwen kunnen toonen terwijl ik geen enkel blijk van sympathie of liefde ontving?) — dat sedert de laatste dagen alles wat mij moed en kracht had gegeven — mijn vreugdedrank, mijn manna, mijn levenskruid, mijn — men noeme het hoe men wil — mij ontvallen was. Ik had geen brief van mijn moeder ontvangen!

Tot dusver had dat nooit gemist; twee of driemaal per week waren ze gekomen, die kostbare brieven! Met groote letters, sommige woorden zelfs in drukletters, opdat haar ongeletterd dochtertje ze te gemakkelijker zou kunnen lezen. O, wat vloeiden ze over van liefde! Hoe voedden ze mijn hongerig hartje! hoe moedigden ze mij aan, dapper en sterk te zijn! Ik moest er bij schreien en lachen; ze gaven mij alles wat eén brief kan geven, alles behalve moeder zelve. Doch ze gaven mij moed en kracht om geduldig den tijd af te wachten dat ik haar weer zou zien.

Dat alles was mij ontvallen; mijn hulptroepen waren afgesneden, de waterâar in de woestijn was opgedroogd; een angstig gevoel van verlatenheid woog loodzwaar op mij. In de heele wereld was er slechts één, die zich om mij bekommerde en mij lief had, voor wie mijn bestaan een levensbehoefte was; en nu scheen die éene uitgewischt, en de

wereld was slechts een chaos van verwarring geworden. Hoe kon ik leeren terwijl mijn ziel slechts één verlangen was? hoe kon ik lachen en vroolijk zijn terwijl mijn hart ineenkromp van duldelooze pijn?

Het was het uur waarop de postbode gewoonlijk kwam. Mijn geheele bestaan werd saamgevat in die ééne groote vraag: „Zou hij van avond een brief voor mij brengen?"

Op dat oogenblik werd het hek geopend; de vlugge stap, dien mijn ingespannen gehoor zoo goed kende, klonk over het grint. Op hetzelfde oogenblik vernam ik dien anderen stap en het geritsel van kleederen in de gang. De deur van het schoolvertrek ging open; mijn zoo zeer gevreesde onderwijzeres trad op mij toe om mijn les te overhooren. Ik stond werktuigelijk op; zij nam mij het boek uit de hand; doch mijn blik zocht niet als gewoonlijk met schuwen angst den hare, ik keek langs haar heen naar de plek waar mijn oor geluid had vernomen, naar de voordeur, want de postbode had aangeklopt, en de meid zou een oogenblik later met de brieven binnen komen.

„Jongejuffrouw Beaumont, uw onoplettendheid is ergerlijk!" hoor ik een ernstige stem zeggen. „Zeg terstond uw les op."

Doch mijn lippen blijven stom; mijn begeerige oogen verslinden de dienstbode en de brieven, die zij juist binnenbrengt. „O, zou er een voor mij bij zijn?"

Aller oogen zijn op mij gevestigd, in verbazing, dat ik zoo onoplettend durfde zijn tegenover onze hoofdonderwijzeres.

„Ik ben van oordeel," mompelde een bleekneuzige secondante, die altijd winterhanden had, „ik ben van oordeel, dat dat meisje half idioot is; zie haar maar eens staren!"

De brieven werden een voor een aan juffrouw Grayville overhandigd. Ik schreeuwde het bijna uit!

Daar, met mijn naam in groote letters geschreven, was een brief van mijn moeder!"

„Voor den derden en laatsten keer, jongejuffrouw Beaumont," hoorde ik de kalme ernstige stem naast mij zeggen, „verzoek ik u, uw les op te zeggen." En mijn brief werd achteloos tusschen de andere neergeworpen.

„Juffrouw," riep ik in wanhoop, „och, als 't u belieft, geef mij mijn brief! Ik kan niet leeren, werkelijk, ik kan het niet. Ik ben bang, dat moeder ziek is, zij heeft in zoo lang al niet geschreven. Ik kan niet leeren, voordat ik dien brief van mijn moeder gelezen heb!"

Zij keerde zich meedoogenloos en ontstemd van mij af. „Gij moogt uw brief niet lezen," zeide zij, „noch eenig ander voorrecht hebben, voordat gij uw les nauwkeurig kent."

In mijn vreeselijken angst viel ik op de knieën en greep haar kleed, terwijl ik uitriep: „O, geef mij mijn brief! geef mij mijn brief! Ik moet mijn moeders brief hebben."

Zij trok haar japon uit mijn hand; onderwijl hadden de meisjes zich in een kring om ons heen geschaard; sommigen vermaakten er zich mee, anderen zagen verschrikt toe, terwijl enkelen het tooneel meewarig aankeken.

„Dat is me een humeurtje," hijgde de secondante met de winterhanden. „Die stillen zijn altijd de ergsten."

Juffrouw Grayville keerde zich weer onverstoord tot mij — het arme, sidderende, snikkende schepseltje aan haar voeten — en zeide, terwijl haar harde trekken als uit steen gehouwen schenen, behalve dat een toornig lachje om haar lippen speelde: „ik meende dat ge wist, dat alle scènes pijnlijk voor mij zijn; uw manier van doen is bepaald stuitend. Ga

„O, geef mij mijn brief! Geef mij mijn brief!"

terstond naar uw slaapkamer, jongejuffrouw Beaumont, en blijf daar totdat ik u laat roepen. Jonge dames, de bel voor de thee heeft geluid; waarom hebt gij uwe plaatsen niet ingenomen?"

Zij keerde zich om, teneinde naar hare plaats aan het hoofd van een der lange tafels te gaan, waarop alles voor het theedrinken gereed stond, toen er iets gebeurde, wat, naar ik veronderstel, zonder wedergade in de annalen dier school was; want plotseling vloog de kleine, kruipende, snikkende smeekelinge als een bezetene van den vloer op. Met oogen, waarin een woeste beradenheid flikkerde, deed zij één sprong naar de harde, koude machthebster over haar lot, rukte haar de brieven uit de hand, greep den hare, drukte dien met hartstochtelijke innigheid aan hare borst en snelde de school uit; als een wild dier, dat zijn jong in veiligheid brengt. Doch de overmacht was te groot voor haar.

„Gij ondeugende wilde kat! Zoudt gij meenen dat dat werkelijk zoo gaat?" en de secondante greep mij aan en bezegelde elk woord door een tik op mijn hoofd met haar vingerhoed (haar vinger was altijd voorzien van dat wapen); zij greep mij stevig beet, terwijl ik aan alle zijden ingesloten was door ontstelde onderwijzeressen en schoolmeisjes. Laaghartig werd mijn schat mij ontrukt; en terwijl ik mij wanhopig verweerde en van mij af sloeg werd ik letterlijk naar mijn eigen kamer gesleept en daar op den vloer neergelegd, waar ik in het donker mijn wilde smart en woesten toorn lucht kon geven in tranen en snikken.

HOOFDSTUK II.

Het telegram.

Men had mij opgesloten. Dat begreep ik al spoedig; want in mijn machtelooze woede had ik mij tegen de deur geworpen en er al mijn macht op beproefd. „Ge zijt slecht! ge zijt laag!" schreeuwde ik. „Ge hebt geen recht om mijn brief te houden!"

Mijn kreten waren alle vergeefsch; elk geluid scheen in de verte weg te sterven. Zij hadden mij aan mij zelve overgelaten, onverzorgd en onbewaakt. Hoe zal ik de diepte schetsen van mijn kinderlijk verdriet? Want weldra loste mijn wilde toorn zich op in afschuw van mijn onbedwingbare hartstochtelijkheid van zoo even. Nooit te voren was mij zooiets overkomen. Ik was altijd bescheiden en verlegen geweest, en ik sidderde toen ik daar zwak en uitgeput neerlag en over mijn slechtheid nadacht.

„O, moeder! moeder! wat zoudt ge van mij denken indien gij dit wist?" kreet ik nu. „O, waarom zondt ge mij hier naar deze wreede plaats! ik kan niet braaf zijn zonder u, moeder!"

Gekneusd en pijnlijk, koud en flauw van den honger — want den ganschen dag had ik zoo goed als niets gegeten — kroop ik eindelijk in bed. Of er dien nacht iemand naar mij kwam kijken of niet, dat zou ik niet kunnen zeggen, want geheel uitgeput als ik was, sliep ik tot den morgen; want het was al morgen, hoewel nog donker, toen ik gewekt werd door het schijnsel van een licht in mijn oogen.

„Word wakker, kindje. Word wakker, schat. Stil! geen woord, liefje, of dat koud-bloedige standbeeld

hoort ons.” Die woorden klonken mij in de ooren toen ik wakker werd en deden mij de oogen uitwrijven en verwonderd in het rond zien.

„Nora,” zeide ik, „Nora, zijt gij het?”

Het was het blozende Iersche keukenmeisje, de eenige in huis, die vriendelijk voor mij geweest was, en zij stond daar naast mij met een verleidelijk ontbijt: thee en geroosterd brood, een lekkere snede ham en een ei.

„Sta op, lieveling,” vervolgde zij, steeds op geheimzinnig fluisterenden toon sprekende, „en eet spoedig hier wat van.”

Ik was te hongerig om eenige vraag te kunnen doen en te zeer uitgeput door mijn opwinding van den vorigen avond, om mij te verwonderen over die vreemde, onverwachte gebeurtenis, en lichtte mijn moede, pijnlijke hoofd op en tastte gretig naar de verfrisschende thee en de opwekkende spijs; onderwijl stond Nora mij aan te staren met onderdrukte opgewondenheid en ingehouden vroolijkheid.

„Zie zoo!” fluisterde zij, toen het laatste stukje verdwenen was, „ge ziet er nu al heel wat beter uit. En heb ik dat niet goed aangelegd,” giggelde zij, „om juffrouw IJs-klomp een kool te stoven; ik ben er trotsch op. Dat mensch heeft geen hart, niets dan een klomp ijs, of zij zou nooit op die manier een arm, eenzaam kind hebben behandeld, dat zich doodtreurt om haar moeder. O, alsof ik dat ook niet wist en ook niet ondervonden had toen ik van mijn eigen moeder wegging, daar ginds in ons mooie Ierland?”

En terwijl zij zoo sprak, verdween de vroolijke lach van het gelaat der vriendelijke keukenmeid en veegde zij met een tip van haar schort de tranen uit haar oogen, terwijl zij, om haar gevoel te verbergen, haar vuist heftig schudde in de richting van juffrouw

Grayville's vertrekken, waar deze op dit oogenblik ongetwijfeld den slaap der rechtvaardigen sliep.

Hare vriendelijke woorden deden mijn tranen weer te voorschijn komen.

„Nora!" zeide ik snikkend, „het was om mijn brief; zij wilde hem mij niet geven! Er is iets wat mij zegt, dat moeder ziek is; en o, lieve, ik ben zoo ondeugend geweest, dat ik niet weet of ik hem wel ooit zal krijgen! O, wat zal ik doen! Wat zal ik doen!" En al mijn vroeger leed kwam weer terug en ik wrong mijn handen in wanhoop.

„Wat, zij wil u den brief van uw eigen moeder niet geven!" stoof Nora op, gloeiend van verontwaardiging. „Zoo, wil zij dat niet, die Vampier! Wacht even, lieveling, dan zullen we eens zien of Nora hem ook voor u kan krijgen, al moest ik er mijn dienst en mijn goeden naam ook door verliezen. Alsof ik niet wist, dat zij al de brieven op de studeerkamer open en bloot heeft liggen. Blijf stil liggen, lieveling, houd u maar stil; ik zal hem hebben, al zou zij mij er om vermoorden; wees dus maar niet langer bedroefd."

Enkele oogenblikken later kwam Nora, bevende van zenuwachtigheid, terug en hield den brief uitdagend in de hand. Ik sloeg mijn armen om haar hals en greep mijn brief en kuste hem, terwijl mijn tranen hem bevochtigden; Nora stond lachende en weenende naast mij.

„Maak hem open, lieveling," zeide zij; maak hem open en zie wat er in staat."

Een vreemd gevoel had zich van mij meester gemaakt; nu ik den brief had, durfde ik hem niet open maken. „Nora," riep ik uit, „ik ben zoo bang; ik durf hem niet open maken," en ik voelde dat ik bleek en onwel werd.

Het meisje keek mij verbaasd aan. „Laat mij het dan doen, lieveling. Mag ik?"

Ik legde den brief in hare hand. Zij brak het zegel los, keek hem in en uitte een gesmoorden kreet. Ik greep den brief uit hare hand en las hem. De letters waren zeer groot maar met onvaste hand geschreven. Er stond: „Moeder is zeer ziek; kom bij mij, liefste, terstond, terstond!" Dat was alles; maar o, van hoeveel beteekenis was het voor mij!

„O, moeder! moeder!" kreet ik, mijn armen uitstrekkende, „ik kom; uw kleine meisje komt."

Op dat oogenblik weerklonk een luid geklop en een ruk aan de bel der voordeur, gevolgd door het geluid van haastige voetstappen. Een dienstbode bracht een telegram.

„Nora," zeide het meisje, die juist in dienst was getreden en onbekend was met de regelen van het huis, „hier is een telegram voor jongejuffrouw Beaumont; mag ik het haar geven of moet ik het aan juffrouw Grayville brengen?"

Nora nam het van haar aan en gaf het mij, zeggende: „Gij moet het geven aan degene voor wie het bestemd is; men heeft al kwaad genoeg gedaan door het arme kind haar brief achter te houden."

Het telegram luidde: „Waarom komt het kind niet naar haar moeder, die gevaarlijk ziek is? Het zal spoedig te laat zijn om haar nog levend te zien."

„Te laat om haar levend te zien!" Het was alsof die woorden op mijn hersenen brandden! En wiens schuld was dat? Van wien anders dan van mijn wreede onderwijzeres? Met het telegram in mijn hand sprong ik het bed uit, snelde Nora voorbij, de gang door naar de kamer van juffrouw Grayville.

Met van angst vertrokken en doodsbleek gelaat stond ik daar voor haar en gaf lucht aan al het leed, dat ik maandenlang had opgekropt en dat thans in dit oogenblik zijn hoogste punt had bereikt.

„Wreede vrouw!" riep ik, „harde, wreede vrouw!

Gij hebt mij nooit een greintje liefde of vriendelijkheid betoond sedert ik bij u was; en nu houdt ge mij terug van mijn moeder terwijl die stervende is! O, ik haat u, slechte, wreede vrouw, en ik zal u altijd blijven haten; en ik zal elken dag God bidden, u te straffen omdat ge mij van mijn stervende moeder hebt afgehouden!"

Ik zag juffrouw Grayville bleek worden van vrees en terugdeinsen voor mijn aanraking; ik hoorde haar om hulp roepen, en schreeuwen, dat ik dol geworden was; en daarop loste alles zich op in nevel en zag ik niets dan ledige ruimte; want ik lag in zwijm.

HOOFDSTUK III.

Angstige spanning.

„Ach, Heere! laat mij leven; laat mij leven totdat ik haar weergezien heb."

Die bede hadden de verbleekte lippen den ganschen dag gefluisterd, terwijl de van koorts schitterende oogen in angstige spanning op de deur gericht waren, want de moeder was, in de laatste oogenblikken van haar wegstervend leven, in angstige verwachting naar haar kind.

De jonge dokter stond met zijn horloge in de hand terwijl zijn vinger de polsslagen telde. Het was merkbaar dat de hartslag verflauwde en de ademhaling korter werd. Een innig meewarige uitdrukking kwam

op zijn edel gelaat terwijl hij zich over haar heen boog, somwijlen afgewisseld door een flikkering van angstig ongeduld, naarmate de vrees grooter werd, dat de levenslamp zou uitgebluscht worden voordat het kind verscheen. Zacht beurde hij haar hoofd met zijn eenen arm op terwijl hij een opwekkenden drank tusschen hare lippen bracht.

Zij dankte hem met een blik vol hartgrondigen dank. Met zwakke hand drukte zij de zijne tegen haar hart en fluisterde: „Gij zijt meer dan een geneesheer voor mij geweest! gij waart een hartelijke, teedere vriend. Moge God u beloonen voor al uw vriendelijkheid jegens eene stervende weduwe.”

„Mijn lieve mevrouw,” en er klonk aandoening in des dokters stem, „is er niets meer wat ik voor u kan doen? Hebt ge niets te zeggen aan uw kind, geen wensch om haar over te brengen, indien —” Hij ging niet voort.

Een pijnlijke trek vertoonde zich op het gelaat der lijderes. „Gij bedoelt, dat ik zou kunnen sterven voor haar komst.” Zij sloot de oogen, en hare lippen bewogen zich andermaal als in gebed; daarop sprak zij met treffenden ernst: „God zal mij niet tot Zich nemen voordat ik mijn kind gezien heb,” en nauwelijks waren die woorden van hare lippen toen zij eensklaps haar hoofd in een luisterende houding oprichtte. Hare gansche ziel lag in haren blik, toen zij in een mengeling van vreugde en liefde uitriep: „Daar! hoort gij het niet? Het is Beulah's stap, daar ginds op straat! Zij komt! Mijn kind komt!”

Geen ander dan het oor dier moeder, gescherpt door vurig verlangen — meer nog, met bovennatuurlijke vermogens begaafd, nu zij zoo nabij het onzichtbare was — zou dien stap hebben kunnen onderscheiden te midden van de tallooze menigte in de woelige straat. Was zij slechts ijlende?

De dokter trad gejaagd op de deur toe, opende die en luisterde. Hoor, er werd geklopt! Hij snelde de nauwe trap af en opende de deur, voordat de hospita die kon bereiken, en zag voor zich een bleek, verwilderd gezichtje, waarin een paar wijd geopende oogen met onuitsprekelijken angst hem aanstaarden. „Zij is nog in leven en wacht u,” zeide hij; en licht als een schaduw snelde zij hem voorbij de trap op, vloog de kamer binnen en wierp zich onstuimig in haar moeders armen, die bijna de kracht misten haar aan haar hart te drukken.

De stervende lag achterover met ten hemel gerichten blik, God dankend, dat Hij haar gebed had verhoord.

Het kind lichtte nu haar hoofdje op en sloeg een angstigen blik op dat geliefde gelaat. O, hoe vreeselijk veranderd was het! Hoewel zij nog slechts een kind was, vernietigde die eene blik elken straal van hoop, want op dat gelaat lag maar al te duidelijk dat onbeschrijfelijke, bovenaardsche iets, wat zich slechts op iemands gezicht vertoont even voordat de ziel de geestelijke wereld nadert.

„Moeder! moeder!” In dien kreet klonk een doordringende, wanhopige klacht. „Neem mij met u mede; o, laat mij toch niet alleen in deze wreede wereld. Neem uw kleine Beulah mede, moeder, o, moeder!” En even als de schipbreukeling zich aan het gebroken roer vastklemt, even zoo wanhopig grepen die gestrengelde armen de uitgeteerde, nietige gedaante, wier leven thans zoo snel ebde naar den oceaan zonder kust.

De dokter, die het kind in de kamer gevolgd was, hoorde dien kreet, en werd getroffen door dat tooneel van menschelijk leed. Zijn lippen verbleekten, en hij drukte zijn hand met een gebaar van deelnemende droefheid tegen zijn voorhoofd.

„Dat is al te vreeselijk,” mompelde hij. Een oogenblik later had hij zich echter reeds hersteld. Hij trad

op het kind toe en trachtte haar met zachte hand van haar moeder weg te leiden; want hij vreesde de uitwerking dier overspanning op de stervende vrouw.

„Neem haar niet weg van mij; laat mij haar troosten," fluisterde zij. „Deze oogenblikken zijn verschrikkelijk voor het vleesch, maar God heeft mij er toe voorbereid. Zie, ik ben in staat zelfs dit te dragen en in vrede en hoop in te slapen."

Hij zag met verbazing, dat haar gelaat kalm en vredig was; meer nog, dat het bestraald werd door een bovenaardsch licht. „En toch," dacht hij peinzend, „heeft zij niet het toppunt van het aardsche leed bereikt? Is zij niet stervende en moet zij niet haar dochtertje hulpeloos achterlaten?"

Zij ving zijn verwonderden blik op, en wees met haar vinger zacht glimlachend ten hemel. „Hij zeide mij, dat het zoo zou zijn," mompelde zij.

„Hij zeide: ‚Mijn genade is u genoeg'; en ik heb bevonden dat het waar is, zelfs in dit vreeselijk oogenblik. O, dokter! dokter! twijfelt gij nog of er een God is! Is Hij niet met mij, *hier* en *thans*?" en met angstig verlangen staarde zij op zijn gelaat.

„Mevrouw," zeide de jonge man, met eerbied zijn blik op haar richtende, „er is een God. Nooit zal ik daar meer aan twijfelen. Uwe kalmte en vrede zijn bovenaardsch — neen, ze zijn hemelsch."

„Laat mij thans met mijn kind alleen," zeide zij, „want wij hebben elkander nog veel te zeggen."

Hij legde zijn vinger aan haren pols: die was sterker. Zij had zich, tegen zijn verwachting in, weer wat hersteld. Hij wierp een blik vol medelijden op de kleine gedaante, die thans zoo stil tegen haar moeders borst lag (was haar hartje geheel gebroken?) en keerde zich om, om heen te gaan.

Van de andere zijde der deur drong het geluid van

„Mijn goede meisje, hebt gij het arme kind hier gebracht?”

ingehouden snikken tot hem door. Hij trad naar buiten. Op de onderste trede van een trap, die naar een hoogere verdieping voerde, zat een jong, frisch meisje. Zij bewoog zich heen en weder terwijl zij trachtte haar snikken te bedwingen en dikke tranen langs hare wangen rolden.

„Mijn goede meisje," sprak hij, zich nu herinnerende, dat hij de jonge vrouw aan de voordeur had gezien met het kind, „hebt gij het arme kind hier gebracht?"

„Zeker, dat heb ik," zeide Nora, tusschen haar tranen door, „want heb ik niet tot mezelve gezegd, toen juffrouw IJsklomp dat arme schaap alleen heen liet gaan om haar lieve stervende moeder op te zoeken, waarvoor het haar nog eens slecht zal gaan, Nora, heb ik gezegd, waar denkt ge aan? Zijt ge voornemens, dat zoo maar aan te zien? dat lieve arme schaap! Dat nooit, zeide ik, al zou ik er mijn dienst en mijn goeden naam bij verliezen, en zoo zette ik mijn muts op en sloeg een doek om en zoo ging ik mee; en het is mij onverschillig al sloeg zij mij er om dood. Maar straks brak het hart mij haast, toen ik zag hoe het arme kind op haar moeder aanvloog, en wat een akeligen schreeuw gaf zij daarbij."

„Ge zijt een goedhartig schepsel," zeide de dokter, hare hand drukkende, „het doet mij genoegen, dat het arme kind iemand heeft, die aan haar gehecht is. Laat haar nu bij haar moeder blijven; deze is iets bijgekomen en kan nog enkele uren leven; doch blijf in den omtrek, zij mocht u noodig hebben; ik kan niets meer doen voor de arme lijderes. Moge God haar beiden bijstaan als het uur van scheiden slaat!" En met een diepen zucht van deelneming en een lichten stap ging de jonge dokter heen.

HOOFDSTUK IV.

Beulah's verhaal. „Dien nacht sliep moeder in."

Van al de nachten, die ik mij herinner, staat die nacht alleen met zijn geheimzinnigen vrede, zijn vreemde en plechtige kalmte. O, wondervolle nacht! Somber door het drukkende wee van mijn jonge hart, en toch zoo helder verlicht door mijn moeders hemelsche vreugde. Zeker het donkerste van al de tafereelen, welke mijn herinnering mij voor den geest brengt, en toch gevat in de lijst van Gods eigen wondervol licht! Toen reeds maakte die nacht een diepen indruk op mij, en later heeft de herinnering er aan mij gekneed en gevormd.

Mijn eerste uitbarsting van verdriet was bedaard, ten minste ik schreide niet meer, toen ik van haar borst, waaraan ik mij geworpen had, opkeek en haar lieven vredigen glimlach zag. Zij kuste mij, zij noemde mij haar kindje, haar lieveling; zij vertelde, hoe zij er naar verlangd had mij bij haar te hebben, zelfs terwijl zij ijlde in die vreeselijke koorts, die haar zoo plotseling had neergeworpen. Hoe zij, terstond nadat zij bij bewustzijn gekomen was, geschreven had, dat ik komen moest, en hoe zij God dankte dat ik er was — o, zoo vurig dankte zij God! Hij had haar lieveling intijds tehuis laten komen. En daarop nam zij met de zachte hand eener moeder mijn hoed af en streek mijn haar glad.

„Mijn klein meisje moet wat gebruiken," zeide zij. „Hoe moede, koud en flauw zult ge zijn."

En luide, diepe snik drong door de half geopende deur naar binnen.

„Dat is Nora, moeder,” zeide ik, „die lieve, vriendelijke Nora. O, moeder, zij is zoo goed voor mij geweest”; en ik liep de kamer uit en bracht haar binnen; en moeder sprak fluisterend eenige woorden van hartelijken dank en stak haar heur witte magere hand toe.

„De Heere hebbe u lief, lieve mevrouw, en geve vrede aan uw ziel,” snikte Nora, liet zich op haar knieën vallen en drukte haar lippen eerbiedig op mijn moeders hand.

„Hij heeft mij lief en er is volmaakte vrede in mijne ziel,” zeide mijn moeder. „Stil, Nora, geen tranen meer, gij ziet, dat ik ook niet schrei. Kom, wij moeten vanavond gelukkig zijn, zoo innig gelukkig,” en haar lieve woorden hadden zulk een macht, dat Nora ophield met schreien en zelfs heel opgewekt werd. Zij sprong op, pookte in het vuur totdat het helder opvlamde en een oogenblik later zong de ketel zijn vroolijk gezang en verheugden wij ons in het vooruitzicht van een gezellig theeuurtje. Ach, kind als ik was, hoe bedroog ik mij. Zeker, het was alles een misverstand! Moeder ging niet sterven; wel neen, zij begon al sterker te worden. En dus liet ik warmte en licht mijn hart binnentrekken en alle somberheid er uit verdringen.

Ik dronk mijn thee en werd vroolijk en lachte en praatte; en al dien tijd verzadigden moeders oogen zich aan mij, en, zooals ik nu begrijp, dronken zij elken blik, elk woord, elken glimlach van mij in.

Doch het werd nacht. Moeder had mij ontkleed en ik kroop in haar armen en nestelde mij aan haar zijde.

„Juist!” hoorde ik haar fluisteren. „Mijn lieveling moet juist vannacht bij mij zijn.”

„En nog vele, vele nachten, moeder-lief,” zeide ik vroolijk, „want gij moet niet sterven en in een koud

donker graf worden neergelegd," ik huiverde bij die gedachte. „Gij moet beter worden en bij uw eigen kleine meisje blijven."

„Lieve," zeide zij zacht, „laten wij niet meer spreken van sterven, want zij, die in den Zaligmaker gelooven, sterven niet; zij slapen in. Spoedig, zeer spoedig, juist zoo als ik u aan mijn borst houd, zal ik Zijn armen om mij heen voelen, mij vast en veilig houdende; Zijn hand zal mijn ooglid neerdrukken, en dit vermoeide lichaam zal in een stillen, diepen sluimer vallen; en dan is moeder — niet dood, lieve; enkel „ontslapen in Jezus!"

Voor een oogenblik lag ik stil onder den indruk van dat liefelijke denkbeeld. Zeker, als de dood zoo was, behoefden wij hem niet te vreezen. Maar weldra rezen andere gedachten voor mijn geest. Bittere, bittere snikken deden mij schudden.

„Maar ik, moeder — ik zal alleen blijven! O, moeder, vraag God, mij ook tot Zich te nemen!" Maar terwijl ik die woorden sprak, kromp ik van afgrijzen ineen, en een wanhoopskreet klonk van mijn lippen: „Moeder, vraag dat niet, want als God mij op dit oogenblik riep, zou ik niet met u naar den Hemel gaan; want o, ik ben zoo slecht; en mijn hart is vol van zonde." Toen vertelde ik haar van mijn vreeselijken toorn tegen mijn wreede onderwijzeres, en hoe zeer ik haar in mijn hart haatte. „En ik haat haar nog en heb een gevoel, dat ik haar altijd zal blijven haten."

Mijn moeder keek mij ontsteld aan. Nooit had zij haar kind in zulk een toestand gezien. „Is dat mijn kleine, teedere, zachte Beulah?" zeide zij. „O, mijn kind, wat heeft die verandering teweeg gebracht?"

„Moeder," kreet ik moedeloos, „ik kan niet braaf zijn zonder u. O! waarom neemt God u van mij weg?"

Een oogenblik lag moeder met gesloten oogen, toen zeide zij: „Beulah, er was een tijd toen ik in vreeselijken zielsangst diezelfde vraag tot God richtte, want het was mij alsof ik u niet zou kunnen verlaten, lieveling. Maar toen liet de Vertrooster, dien God schenkt aan allen die Hem toebehooren, mij zulk een blik slaan in Zijne oneindige liefde, dat mijn dwaze vrees en twijfel werden weggevaagd, en thans heb ik vollen vrede. Hij wees er mij op, hoe God mij had liefgehad en Zijn hart van alle eeuwigheid op mij gesteld had. Hoe Hij, om mij te kunnen bezitten, het beste en liefste, zelfs Zijn eenigen Zoon niet had gespaard. Hij zeide mij, dat Hij voor mij gestorven was! O, bedenk eens, Beulah, voor mij! Zijn innig geliefde Zoon, om mij te kunnen bezitten! En toen lichtte Hij den sluier van mijn vroeger leven op en Hij liet mij zien, dat met nimmer feilend geduld dezelfde teedere oneindige liefde mij omgeven had, mij nooit verlaten had, doch mij door allerlei middelen, langs allerlei wegen, nu eens door droefheid, dan weer door vreugde, gedwongen had, mij van alles af te wenden en Hem slechts aan te kleven.

„En nu zegt de teedere Vertrooster: ,Hij, die u zoo lang heeft liefgehad en over u gewaakt, wenscht u thans geheel voor Zich te hebben, in Zijn heerlijk land van gelukzaligheid. Hij wil u volmaakte vreugde en rust en geluk voor eeuwig geven; en dan, Beulah, was het mij bekend, dat met dezelfde wondervolle oneindige liefde, waarmede Hij mij heeft lief gehad, Hij ook mijn kindje liefheeft. En o, hoe verbleekte mijn armzalige, zelfzuchtige liefde bij de Zijne. Ik glimlachte over mijn eigen dwaasheid, van een oogenblik te hebben gemeend, dat ik beter zou weten dan Hij, wat goed voor u was. O, lieveling! Ik weet thans, dat het uit oneindige liefde en voor ons eeuwig welzijn is, dat ik word weggenomen;

en later, liefste, zullen gij en ik er Hem in alle eeuwigheid voor prijzen!"

En onderwijl mijn moeder in eenvoudige bewoordingen sprak, opdat mijn kinderlijke geest iets zou kunnen begrijpen van die wondervolle, teedere, oneindige, volhardende liefde Gods, was het alsof mijn ziel zwol van een ongekende vreemde vreugde.

„Moeder," zeide ik, „en heeft God mij zóó lief? O, ik heb dat vroeger nooit geweten!" En mijn hart werd zacht en verteederd en ik gevoelde behoefte om Hem te loven en te danken, dat Hij mij zoo lief had. Ik rees op en knielde in bed, en met gevouwen handen, terwijl de tranen langs mijn wangen stroomden, zeide ik: „Lieve Heer, die mij zoolang, zoolang hebt lief gehad, ik wil de Uwe zijn nu en in eeuwigheid. Ik ben zoo slecht en ondeugend geweest, maar Jezus kwam, wijl Hij mij lief had, om mijne zonden weg te wasschen; en o! ik heb U daarom lief, Heere Jezus — ik heb U zoo innig lief en God ook, omdat Hij U liet komen. Och, Heere, ik kan niet helpen, dat ik een beetjen bedroefd zal zijn als moeder weggaat, maar ik weet, dat Gij mij lief hebt, zelfs door haar weg te nemen, en dat Gij over mij zult waken en mij lief hebben voor eeuwig. Amen."

Hoe stil en gelukkig lagen moeder en ik daarna bij elkander. Zij zeide, dat God haar daarom nog in leven gelaten had om die woorden van mij te hooren, en nu iedere wensch was vervuld, liet zij mij in volmaakten vrede over aan de zorg van den Hemelschen Vader.

Ik geloof, dat ik daarna wat geslapen heb, want toen ik wakker werd, zag ik door het venster, waarvan het gordijn was weggetrokken, in het Oosten een flauwe lichtschemering bleek geel gloren; en boven dien smallen lichtstreep scheen, gelijk een zeldzaam schitterend edelgesteente, helder en stralend, een

groote eenzame ster. Ik sprong uit het bed en liep naar het venster. Nooit te voren had ik iets dergelijks gezien. „O, moeder, zie! is dat niet schoon?" riep ik uit en ik hield vol eerbied mijn adem in.

Een glans van bovenaardsche gelukzaligheid verlichtte haar gelaat toen zij haar blik daarheen richtte. „De nacht is voorbij," fluisterde zij, „en voor mij is de Heldere Morgenster opgegaan."

Ik kroop huiverend weer in bed in hare armen, en ik hoorde haar mompelen, „,En de Geest en de Bruid roepen: Kom. Hij, die deze dingen getuigt, zegt, ja, ik kom haastelijk; ja, kom, Heere Jezus.'"

Zij sprak niet meer; en toen de morgen aanbrak vond men ons beiden slapende, maar moeder zou nooit weer op aarde ontwaken; want zij was „in Jezus ontslapen."

HOOFDSTUK V.

Een rit in den nacht.

„Waar is het kind?"

Dr. Howard deed deze vraag haastig, met iets angstigs in zijn stem. Hij was te paard gekomen, en aan het dier, dat buiten stond, was het te zien hoe hard hij gereden had.

Het was 's avonds na het overlijden van mevrouw Beaumont; maar de dokter, die 's morgens vroeg uit-

geroepen was voor een hoogst ernstig geval, had slechts kort geleden vernomen, dat alles afgeloopen was.

Nora zat bitter te schreien. „Ziet u, ik ben maar blij, dat gij naar haar komt kijken en ik hoop, dat gij wat voor haar kunt doen, want zij zit bijna den ganschen dag naast het lijk van haar moeder; zij heeft nog geen traan geschreid, en zegt geen woord, en ziet er zelf uit als een doode. Ik kan haar niet weg krijgen en ze wil ook niets eten. Als ik tegen haar spreek slaat ze haar groote, donkere, zachte oogen naar mij op met zulk een treurig smeekenden blik om te mogen blijven, dat ik het hart niet had het haar te weigeren, en ik moest de kamer uit om mijn hart lucht te geven, al weet ik ook, dat als zij daar blijft, het haar zal dooden; dat zal het."

Met een medelijdende uitdrukking op zijn gelaat klom Dr. Howard haastig de trap op en ging de kamer binnen waar de afgestorvene in eeuwige rust lag. Hoe sterk hij ook was, voelde hij toch iets in zijn keel en zijn oogen waren vochtig toen zij bleven rusten op de gedaante van de kleine eenzame wachteres bij de sponde. Verwonderd bleef hij een oogenblik op haar neerzien, want hij kon die gemengde uitdrukking niet verstaan op het bleeke, reine, gevoelvolle gezichtje. Er lag een onuitsprekelijk leed over, maar een leed, dat ingehouden of bedwongen werd door eenig ander gevoel, dat een sterke macht over haar deed gelden. De donkere oogen van het kind waren met overspannen strakheid gevestigd op het schoone, verheerlijkte gelaat der doode, waarop de dood ernst en waardigheid had gespreid; en toch scheen het kind niets van dat alles te zien.

„Als de overspanning voorbij is, zal de reactie vreeselijk zijn," mompelde de dokter, verschrikt door den strakken blik van het kind. „Ik moet trachten haar tot schreien te brengen."

Hij trad op haar toe, knielde naast haar neer en greep naar handjes, die blauw van koude waren. „Beulah," zeide hij, en zijn stem klonk zacht en innig, „lieve kleine Beulah!"

Langzaam en met verwondering keerde zij zich om en keek hem aan; zij zag in een ernstig gelaat waarop vastberadenheid maar ook teederheid te lezen was; zijn oogen staarden haar onderzoekend en vast aan, maar thans was het diepe blauw er van beneveld door tranen. Zij zag een edel voorhoofd, blank en hoog, waarvan het bruine haar bevallig achteloos was weggestreken. Zij zag den ernstigen mond, thans half geopend en waar omheen een trek van meewarige teederheid lag. Dat alles zag zij, niet in bijzonderheden maar met een enkelen blik in zijn geheel; en met het vlugge bevattingsvermogen van een kind gevoelde zij, dat zij iemand voor zich had, dien zij kon vertrouwen en lief hebben. En daarom, alhoewel hij een vreemde was en zij altijd schuw voor vreemden geweest was, trok Beulah haar handen niet terug maar drong zich dichter tegen hem aan en zeide zij vertrouwelijk, als ware het een verlichting voor haar, hare gedachten uit te spreken: „Is het niet heerlijk ‚in Jezus te ontslapen'? want moeder is niet werkelijk dood, weet ge; zij slaapt maar. Zij zeide, „weldra zal Hij mij in zijn armen nemen zooals ik u thans houd, Beulah; en Hij zal Zijn hand op mijn oogen leggen en ik zal inslapen!" En hoe vast en rustig slaapt zij."

„Stil! kleine Beulah," zeide de jonge man, even huiverend toen het kind dat zeide, want ook hem scheen die slaap vreemd en bovenaardsch. „O, stil!" en hij legde zijn arm om haar en trachtte haar weg te leiden; doch zij weerde hem zacht af. „Kom, Beulah," zeide hij, „gij moet met mij medegaan lieve," en terwijl hij op haar neerzag, zeide hij met

eenige bitterheid en meer tot zich zelven sprekende dan tot haar: „De wegen der Voorzienigheid zijn inderdaad onnaspeurlijk. Hoe ondoorgrondelijk, dat zulk een broos, teeder en gevoelig schepsel zulk een slag moet treffen. Waarom laat God — want werkelijk, ik kan niet aan Zijn bestaan twijfelen — zulke wreede dingen toe?"

„Stil!" haastte zij zich te zeggen, „o, stil!" en een vast geloof straalde uit den blik van het kind. „Vroeger dacht ik ook zoo, maar toen heeft moeder mij laten zien hoe geheel anders alles was. Weet gij dan niet, dat God mij liefheeft? en Hij kan niets doen wat verkeerd is. O!" zeide zij, haar handjes vouwen, „denk eens aan, Hij heeft moeder in alle eeuwigheid liefgehad! en Jezus stierf voor haar en heeft haar nu weggenomen om heel, heel gelukkig te zijn, voor altijd en eeuwig met Hem."

„Maar gij," zeide hij, „gij blijft zoo alleen." Een oogenblik bleef het stil. Zij zal nu zeker wel gaan schreien, dacht hij.

„Maar Jezus heeft mij ook lief," zeide, zij, „en Zijn Vader is mijn Vader; en moeder zeide, dat het ook weldra voor mij tijd zou zijn om tot Hem te gaan, en dan zal mijn hart geen pijn meer doen. Want o! het doet mij nu zoo zeer; ik geloof echter niet, dat mijn Vader daarover boos zal zijn, want Hij weet immers, dat ik dat niet helpen kan, en dat ik op Hem vertrouw; o, zeker, ik vertrouw op Hem!"

De jonge man stond versteld; want hij zag dat dezelfde vreemde, geheimzinnige macht, die de stervende moeder kracht had gegeven aan de poorten des doods, ook thans op wonderbaarlijke wijze het kleine moederlooze kind tot steun was.

Was het dan toch waar, dat de Geest van God zelf hier op aarde leeft, zooals de Christenen zeggen? Hoe zou hij er nog aan kunnen twijfelen?

Maar het kind! Dat moest daar weg. Het kleine teedere lichaam kon weinig meer verdragen.

„Beulah," zeide zij, „als uw moeder nu wakker werd uit haar slaap en zij zag haar kleine meisje hier zoo koud en zoo flauw en uitgeput zitten, wat zou zij dan zeggen? Zou zij dan tevreden over haar zijn?"

Hij had de juiste snaar aangeroerd, want opeens bedacht het kind wat haar moeder zou gedaan hebben — hoe zij haar verwarmd en verzorgd en moederlijk verpleegd zou hebben; hoe met haar zij alles weer zou hebben, terwijl zij nu niets had; want de bedrijvige voet was zonder beweging, de zorgende hand lag stil, de vriendelijke blik vol liefde was voor altijd uitgedoofd, het teeder liefhebbende moederhart kon voor haar niet meer kloppen — nooit meer.

Een kinderlijk angstige, diep menschelijke klacht klonk van hare lippen.

„O, moeder! moeder! spreek tot mij, nog slechts éénmaal, moeder! O, Beulah kan u niet missen, moeder!" En een tranenvloed brak los en bittere. wilde snikken deden haar lichaam schudden.

Met teederen druk hield de dokter haar in zijn armen, en met haar hoofd tegen zijn borst leidde hij haar de kamer uit zonder dat zij tegenstreefde. In de kleine spreekkamer beneden was vuur aan; daarheen bracht hij haar, gevolgd door de getrouwe Nora.

„O, bedaar toch, liefje. O! mijnheer, geef haar mij; 't is of haar hartje zal barsten van dat snikken," riep zij uit, verschrikt door het stuipachtige schreien van het kind.

„Laat maar, Nora! gij moet dat niet tegengaan; laat haar uitschreien," zeide Dr. Howard; en steeds met haar in zijn armen ging hij bij het vroolijk vuur zitten en liet haar tranen den vrijen loop, totdat

„Nu, mijnheer heeft slag om met haar om te gaan.”

zij geheel uitgeput daar neerlag. Hij had Nora fluisterend eenige aanwijzingen gegeven, die haastig heenging. Spoedig kwam zij terug met een kan warme melk in de eene hand en een paar versche eieren in de andere. Vlug werden die door de melk geklopt.

„Nu, Beulah, mijn kind," zeide de dokter, haar een kopje vol toereikende, „nu moet ge dat terstond leegdrinken, lieve."

Zij schudde even met haar hoofdje en een weigerende trek kwam op haar gelaat, maar er was iets in de diepe, zachte oogen waar zij inkeek, dat allen tegenstand overwon — haar zelfs tot gewillige gehoorzaamheid drong. Zonder iets te zeggen nam zij het kopje aan en dronk het leeg.

„Nu zijt ge mijn lieve kleine Beulah," zeide hij, toen zij zooveel gebruikt had, als hij noodig vond; en zijn glimlach en kus waren een dubbele zoete belooning voor hare overwinning op zich zelve.

„De heilige Moedermaagd zij geprezen! er komt al weer wat kleur op haar wangentje," zeide Nora vroolijk. „Nu, mijnheer heeft slag om met haar om te gaan.

„En nu, Beulah, gaat ge met mij mede," zeide Dr. Howard. „Dit is geen geschikte plaats voor u, arm kindje. Gelooft ge, dat ge mij genoeg vertrouwen kunt om op een bliksemschicht met mij weg te vliegen — zonder dat gij weet waarheen?" en hij keek haar aan met een vriendelijk ernstigen glimlach, toen hij vervolgde: „om uw vertrouwen op geen al te zware proef te stellen, zal ik nu maar zeggen dat mijn paard „Bliksemschicht" heet en dat het zijn meester met ongeduld voor de deur staat te wachten."

De beweging waarmede Beulah haar hoofdje tegen zijn fijne jas aandrukte was de sprekendste verzekering van haar vertrouwen in hem.

„Maar," fluisterde zij, en haar lippen begonnen te beven, „dan moet ik van *haar* weg."

Vaster drukte hij haar in zijn armen en legde zijn wang tegen de hare, toen hij antwoordde: „Zij zou dat ook verlangd hebben, lieve, of ik zou het u niet vragen."

Zij keek hem aan met een lief, droef dankbaar lachje. Hij hield dus rekening met haar moeders wenschen! Hoe werd door die gedachte haar hartje nog meer tot hem aangetrokken.

„Nu, Nora, maak de jongejuffrouw maar gereed," zeide hij, naar buiten gaande om naar zijn ongeduldig paard te zien. Toen hij terug kwam rolde hij een groote bonte reisdeken los, buitengewoon zacht en lekker warm. „Kom eens hier, Beulah," zeide hij, „nu ga ik een mummie van u maken," en lachend wikkelde hij haar in het zachte omhulsel, totdat er niets van haar te zien was dan een bleek peinzend gezichtje en twee groote droevige oogen.

„Vaarwel, Nora, lieve Nora," zeide Beulah.

„Vaarwel, liefje; en dank zij de heilige Moedermaagd, dat mijnheer zoo vriendelijk is om u van hier mede te nemen."

„Ik zal morgen komen om u verdere aanwijzingen te doen, Nora," zeide Dr. Howard, zijn paard bestijgende. „Reik mij nu jongejuffrouw Beulah toe."

Zij deed het, en in een beweging, zoo gemakkelijk alsof zij in een schommelstoel zat, en met een gevoel van volkomen veilig te zijn — want hield zijn sterke arm haar niet vast? — voelde Beulah weldra de scherpe lucht haar langs de ooren strijken toen zij in vluggen draf wegreden.

Van uit haar bonte nestje keek Beulah met een vreemd gemengd gevoel van vreugde en smart. Er lag iets sprookjesachtigs en geheimzinnigs over alles wat haar omringde, hetgeen sterk in overeenstemming was met de gevoelige phantastische natuur van het kind.

Ofschoon eerst in November, was er al wat sneeuw gevallen, genoeg om een licht wit waas over de aarde te leggen. Het lag over de heggen en de uitgestrekte armen der, reusachtige boomen; het teekende met scherpe lijnen de daken der huizen, de torens en schoorsteenen, zoodat zij met ongewone duidelijkheid afstaken tegen het heldere blauw van de winterlucht. Aan het uitspansel schitterden de sterren als kostbare steenen; en laag aan den horizon straalde het groote sterrenbeeld, de Hond, met helderen glans, terwijl de edelgesteenten van Orion het kroonden.

Beulah haalde diep adem van genot onder het rijden. De scherpe lucht had haar opgewekt. De snelle beweging had haar in een vroolijke stemming gebracht.

„Nu, vindt ge het prettig, op een bliksemschicht te rijden, Beulah?" vroeg de dokter.

„O, het is prettig! het is precies" — en Beulah zocht een oogenblik naar een vergelijking — „het is precies als in de Arabische Nachtvertellingen!"

De dokter lachte. „Dus zijt ge niet bang?"

„Bang?" vroeg zij haar oogen op de zijne richtende; „hoe zou ik bang kunnen zijn met u!"

Een lichte druk en een dankbaar lachje, al was er ook aandoening in gemengd, zeide hoeveel genoegen dat antwoord hem gaf.

En voort gingen zij, en de ernstige oogen keken verwonderd rond, totdat de snelle beweging en de koude lucht hun invloed op het kind deden gelden. Een slaperig gevoel beving haar; haar hoofd rustte zwaarder tegen des dokters schouder, haar oogleden trilden en vielen dicht; kleine Beulah sliep. Zij sliep en droomde, en in haar droom werd zij nog altijd weggevoerd. De dokter hield haar in zijn arm gesloten en onder hen was nog altijd Blimsemschicht, het zwarte paard van den dokter. Maar zij bewogen zich

nu niet meer op de aarde voort; het paard had vleugelen gekregen, waarmede het de lucht kliefde.

Toen zij, eenigszins angstig, hoewel toch met een gevoel van onbeschrijfelijke vreugde en genot, achter zich zag, bemerkte Beulah, dat zij de aarde hadden verlaten, en zag zij de huizen en torens en schoorsteenen ver beneden; zij schenen in de diepte weg te zinken. Zij keek voor zich uit; zij vlogen voort door een lucht-oceaan van onbegrensd blauw, en de oceaan was in het rond bezaaid met gouden eilanden, en dezen had zij, toen zij nog op aarde was, sterren genoemd. Doch het vliegende paard snelde deze alle voorbij en zij zag, dat zij hun weg namen naar een hemelhoogen bol heel in de verte, meer goud-stralend, meer schitterend licht dan die, welke zij voorbij waren gegaan. Maar toen zij er dichter bij kwamen zag Beulah, dat zij een wereld naderden, schoon en heerlijk boven alles waarvan zij ooit gedroomd had. Er heerschte een plechtig, zacht en toch luisterlijk licht. In dat licht baadde het prachtig schoone landschap; en daarin doemden tallooze in het wit gekleede gedaanten op, die eindelijk een verblindenden glans uitstraalden, en die gedaanten wandelden in vreugde en gelukzaligheid over de met bloemen bezaaide vlakte.

Toen zij dat wondervolle tooneel nader kwamen, zag zij, dat het omringd was met een muur van het zuiverste goud, hier en daar voorzien van poorten, en elke poort was een enkele parel. Boven elke poort stond in vlammende letters geschreven: „En in haar zal niet inkomen iets, dat ontreinigt;” en Beulah sloeg hare handen van vreugde ineen en riep uit: „Zie, o, zie! het is de Hemel!”

Maar hoewel zij dat alles zoo duidelijk kon zien, wist zij, dat zij nog ver, heel ver weg waren; en toen boog zich voorover om beter te zien; want haar

hart was bewogen door wilde vreugde en hoop. „Moeder,” riep zij uit, „moeder! zoo dit de Hemel is, waar zijt gij?” En toen, hoog op een gouden borstwering van den muur, bespeurde zij eene heerlijk schoone gedaante, en deze was met groote duidelijkheid te onderscheiden tegen het amber licht. Met eene hand haar oogen beschuttend, staarde zij in de bodemlooze diepte van blauw, waarin Beulah scheen te vliegen, en Beulah wist, dat het haar moeder was en dat haar moeder haar stond op te wachten. En nogmaals riep zij uit: „Moeder! moeder! ik kom!” Toen kwam een glimlach op haar moeders gelaat en deze scheen den glans van vreugde, die daar uitstraalde, nog te verhoogen, terwijl zij in de treden der lucht neerzag en haar kind bespiedde. Zij lichtte haar hand op, als om een teeken te geven, en toen werd het heelal vervuld van muziek, en myriaden stemmen huwden zich aan de harptonen en zongen: „Het Lam, dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid en dankzegging; want Hij heeft ons voor God vrijgemaakt door Zijn bloed.” Daarop begon het wondervolle land en de stemmen en de muziek te verflauwen; maar tot het laatst zag zij hoog op de gouden borstwering van den Hemel haar moeder staan, en zij wist, dat die haar stond op te wachten.

Zij schrikte wakker; droomde zij nog? Zeker, zij hoorde duidelijk tonen om haar heen en er straalde licht en er heerschte vroolijkheid. Zij waren een zijweg ingereden, aan beide zijden bebouwd met prachtige woningen. Rechts voor hen uit zag zij een in marmer opgetrokken gebouw, met torentjes versierd, welks gevel schitterend verlicht was, terwijl eveneens een zee van licht door de vensters stroomde.

Uit de vestibule klonk muziek en elk oogenblik brachten rijkgetuigde paarden en schitterende rijtuigen

gasten aan, gekleed in uitgezochte toiletten, stralend van goeden smaak en schoonheid. De straat baadde in een zee van licht en er heerschte drukte en gewoel.

Dr. Howard bracht zijn paard in de schaduw van een marmeren boog, van waar hij het gansche tooneel kon overzien.

„Kleine Beulah," zeide hij, „steek uw kopje eens buiten uw nestje en zie de mooie dames; zij zijn allen gekleed in baltoilet."

Terwijl hij sprak voelde Beulah hoe hij plotseling schrikte en zijn adem stokte; daarop boog hij zich haastig voorover, terwijl hij een kreet onderdrukte. „Daar is zij, Imogena!"

Zij volgde de richting zijner oogen. Een prachtige equipage was zooeven aangekomen en daaruit stapte een dame, zoo buitengewoon bekoorlijk, van zulk een schitterende schoonheid, dat het kind een zachten uitroep van vreugde niet kon weerhouden. Haar kleeding stelde de maagdelijke godin der jacht, Diana, voor; haar zijden kleed, met mat-zilveren glans als het maanlicht, viel tot over hare voeten en werd aan haar middel saamgehouden door een gordel van diamanten; op haar voorhoofd flonkerde in het donkere haar een diadeem met soortgelijke juweelen. Haar prachtig gevormde armen, blank als ivoor, waren bloot tot aan den schouder; aan haar gordel hing een koker met pijlen en haar hand hield een boog.

Eensklaps weerklonk een kreet, terwijl de nieuwsgierige menigte toesnelde. Een klein haveloos kind, begeerig om het schouwspel te zien, was onvoorzichtig te dicht bij de trappelende vurige paarden gekomen. Het was uitgegleden en onder hun hoeven terecht gekomen. Een oogenblik later was het gegrepen en kermend opgeholpen door den sterken arm van een der toeschouwers.

De schoone jachtgodin hoorde den schreeuw en

keerde zich om, om te zien wat de oorzaak was, doch, met de opmerkingsgave van een kind, zag Beulah, dat haar gelaat onverschillig bleef; terwijl zij keek merkte zij op, dat geen oogenblik een medelijdende trek de schoonheid van dat gezicht verduisterde, en dat geen vrouwelijk medelijden de schitterende diepte dier oogen benevelde.

Had haar metgezel dat alles opgemerkt? O, neen! Zoo strak was des dokters blik geweest, zoo ingespannen zijn aandacht, dat het ongeval had plaats gehad zonder door hem te zijn gezien. Begeerig had hij naar haar gekeken toen zij voortging, tot dat zij uit het gezicht verdwenen was.

„Beulah, is zij niet schoon?” fluisterde hij.

Het kind slaakte een diepen zucht en vouwde hare handen in bewondering. „O, zij is schoon! Toen ik haar zag was het alsof mijn hart van vreugde ineenkromp, maar” en zij liet haar stem dalen, terwijl een vragende, ernstige blik van teleurstelling uit haar oogen sprak, toen zij vervolgde „is zij wel goed?”

De jonge man keek in de uiterste verbazing op haar neer. „Kind! — Imogena — goed? Hoe kunt ge daaraan twijfelen? Is het mogelijk, dat zulk een schoon wezen niet goed zou zijn?”

Het kind keek verwonderd naar hem. „Dat weet ik niet,” zeide zij. „Misschien begrijp ik het niet”; en daarop zeer ernstig: „Houdt gij zooveel van haar?”

„Ik — ik heb haar lief!”

Nooit te voren, zelfs niet tot zich zelven, had hij die woorden durven spreken. En of de vraag van dat onschuldige kind ze hem thans had ontlokt, zou hij niet hebben kunnen zeggen.

Toen die weinige woorden, voor hem van zooveel beteekenis, waren gesproken, voelde Beulah, dat een siddering hem doorliep, en, hoewel nog maar een

kind, raadde zij eenigszins wat het beteekende als hij iemand liefhad.

„Zoo gij haar liefhebt," zeide zij, „dan zal ik natuurlijk ook veel van haar houden. O," half tot zichzelve sprekende, „hoe gelukkig moet zij zijn, dat gij haar zoo liefhebt!"

De jonge man glimlachte half droevig, half bitter, terwijl een donker rood zijn voorhoofd overtoog.

„Zij gelukkig? Och, zij weet het niet eens; en als zij het wist — zoudt ge dan meenen, kleintje, dat de zon het raadt of zich er om bekommert, dat de arme heide-bloem, die tot haar durft opzien, door haar stralen verschroeid en geblakerd wordt? Maar", en een vroolijke, uitdagende flikkering speelde in zijn blauwe oogen, „e e n m a a l z a l zij het weten, en dan — Maar," hij stuitte zich zelf haastig, „wat praat ik toch? Kijk, Beulah!" — hij zeide dit op geheel anderen toon — „dat is ons huis, en weldra zult ge kunnen rusten, arm, vermoeid kind."

Het huis, groot en stevig van baksteen opgetrokken, was nu bereikt. Een bediende kwam naar buiten en nam de teugels over. De deur ging open en weldra stond Dr. Howard met het kind in een zee van licht en warmte in een ruime ouderwetsche zaal.

„Kom nu hier, kleine mummie, dat ik u uitpak," zeide hij; en lachend ontdeed hij haar van haar omhulsel, waarna hij haar bij de hand nam en haar naar een met een gordijn behangen deur geleidde.

Toen die open ging, zagen Beulah's schuchtere blikken niets anders dan de naderende gestalte van een statige dame — de moeder van den jongen dokter, zooals terstond te zien was. Dezelfde scherp geteekende trekken en mooie oogen; dezelfde hooge en edele gestalte; alleen waren bij haar de lijnen scherper, als een gevolg van haar leeftijd. Heur haar, waarvan zij een rijkdom bezat, was sneeuwwit en met de

uiterste zorg opgemaakt. Een kleine sluier van fijne kant viel in ruime plooien over haar zwaar zwart fluweelen kleed, terwijl een doekje van dezelfde stof haar boezem dekte. Haar fraaie, trots haar leeftijd blanke, handen waren getooid met verscheidene kostbare juweelen; over het geheel gaf zij het beeld van een mooie, goed-geconserveerde oude dame.

„Straatslijper!" riep zij uit, terwijl zij de vreugde, welke het zien van haar zoon haar steeds verschafte trachtte te verbergen onder woorden van berisping: „Straatslijper, hoe durft ge uw gezicht te vertoonen, nu gij mij een half uur met het eten hebt laten wachten? Wat denkt ge wel, dat gij verdient?"

„Wat ik niet krijgen zal, moeder-lief," zeide de ‚Straatslijper', „zoo mijn straf van u afhangt. Kom, ge zoudt het niet over u kunnen verkrijgen een haar van mijn hoofd te krenken; is het wel?" en met teederheid en eerbied sloeg hij zijn armen om haar hals en kuste haar hartelijk. „Maar, moeder, wat ben ik vergeetachtig, zie eens hier!" en zich haastig omkeerende nam hij het kleine, huiverende kind bij de hand en bracht haar naar voren. Zijn stem klonk half overredend toen hij vervolgde: „Ik heb een klein, teer vogeltje meegebracht, moeder, en ik smeek u, het voor eenigen tijd een schuilplaats te geven onder uw warme, zachte vleugelen."

De dame keek nieuwsgierig op het kind neer, met denzelfden onderzoekenden blik als haar zoon eigen was; met dit onderscheid, dat haar blik de aantrekkelijke zachtheid van den zijne miste.

„Een aardig, klein ding", zeide zij; „zij heeft een fijn onschuldig gezichtje, en haar handen en voeten zijn welgevormd en fijn." Zij streek haar over het haar en langs de wangen, en bleef haar nieuwsgierig aanzien alsof zij een zeldzaam en kostbaar porseleinen voorwerp was. „Hoe is uw naam, mijn kind?"

„Beulah Beaumont,” antwoordde het kind en richtte haar zachte oogen met vertrouwen op haar ondervraagster.

„Haar uitspraak is zuiver,” vervolgde mevrouw Howard; „beschaafd opgevoed zou ik zeggen. Is zij het kind van een dame?” vroeg zij, zich tot haar zoon wendende.

„Zij w a s het kind van een dame, moeder.”

In zijn fluisterenden toon en den nadruk, welken hij op dat w a s legde, lag een gansch verhaal.

„Ach, arm kind!” zeide mevrouw Howard, „is dat werkelijk zoo?” daarop strekte zij haar hand uit en zeide, „wilt ge met mij meegaan, kleintje?”

„Ja, moeder,” zeide de dokter, blijkbaar verlicht, „neem het arme, vermoeide schepseltje met u mede; en als zij iets lichts en voedzaams heeft gehad, laat uw meisje haar dan naar bed brengen; zij moet uitgeput zijn.”

Plotseling alle schroomvalligheid latende varen, sprong het kind, wier hand de dame had genomen, van deze weg en nestelde zich dicht tegen den jongen dokter aan.

„Och, als 't u blieft, laat mij bij u blijven!”

„Daar, moeder,” en andermaal kwam een tevreden, dankbaar lachje op zijn gelaat, „zie nu eens hoe spoedig zij aan mij gehecht is. Nu dan, kleintje, wij zullen te zamen gaan,” en haar in zijn armen nemende, liep hij met vluggen tred de trap op en zette haar neer bij een grooten haard in de gezellige kleedkamer zijner moeder.

Nadat hij Matthews, de meid, volledige en uitvoerige orders had gegeven, nam hij met een hartelijken kus en liefkoozing afscheid van het kind; haar lipje trok zenuwachtig en haar oogen vulden zich met tranen, maar zij hield ze dapper terug, en het dienstmeisje kon niets aan haar bespeuren dan dat zij bovenmatig maar toch kinderlijk kalm was.

Weldra was zij voor den nacht alleen gelaten, en toen rolden langen tijd dikke tranen langs hare wangen.

„Kon moedertje mij nog maar eens kussen," snikte zij. „O, moeder! moeder!" Zij sloop haar helder, zacht bedje uit, schoof het gordijn ter zijde en keek naar buiten. Ja, daar was ze, de groote gouden ster! Haar vreemde, wondervolle droom kwam haar weer geheel voor den geest, en tegelijk daalde een zoet gevoel van rust en vrede op haar neer. Andermaal zag zij in hare verbeelding de mooie, schitterende stad, met hare poorten van paarlen; en nogmaals zag zij op de gouden borstwering haar moeder, haar oogen beschuttend om uit te zien, staan wachten naar haar dochtertje. „Goeden nacht, moeder," fluisterde zij, en wuifde met haar handje naar de ster, „ik zal niet meer schreien, want ik weet, dat gij zoo gelukkig zijt in den Hemel en dat gij uw meisje bewaakt en verwacht." Nogmaals wuifde zij met de hand en sloop weer naar haar bedje terug.

En zoo kwam het, dat jaren daarna kleine Beulah, voor zij zich te slapen legde, uit het venster naar den hemel keek en een groet toewuifde aan haar, die, naar zij vast geloofde, daarboven haar bewaakte.

HOOFDSTUK VI.

Te laat!

Het was verwonderlijk hoe snel het nieuws van het overlijden der vriendelijke dame zich door het kleine plaatsje verspreidde, waar zij eenigen tijd had gewoond.

Toen de zachtaardige, bleeke weduwe en haar dochtertje in hun midden kwamen, had de bevolking, met al den kaste-geest van de armen, zich niet met haar willen inlaten.

„Zij behoort tot de rijke lui," zeiden zij; „dat is gemakkelijk te zien aan haar glad gezichtje en nuffige manieren. Wat behoeven haars gelijken hun neus te komen steken in ons armelui's huishouden?"

„Och, wat dat betreft is zij even arm als een van ons," babbelde juffrouw Brown, van wie zij een kleine woonkamer met slaapvertrek had gehuurd en die altijd bereid was haar partij op te nemen, „en al is zij van hoogen kom-af, dan is zij toch niet grootsch, want nooit heb ik beleefder dame ontmoet; 't is altijd: „Als 't u blieft, juffrouw Brown" voor en „Dank u, juffrouw Brown," na, zoodat het een pleizier is haar te bedienen. En wat hard werken betreft," ging zij voort, „zij zou menigeen, die ik zou kunnen noemen, beschaamd kunnen maken, die 's morgens met een hoofd als een ragebol aan haar deur staan en de heele wereld over den hekel halen. Slooft zij zich niet den ganschen dag af met anderen vreemde talen te leeren en muziek en zingen? En dankbaar dat ik was, toen zij dat kleine stumperdje van een kind van haar naar een kostschool zond,

want dat arme ding zat den heelen dag te schreien als haar moeder uit was om voor haar te werken als een galei-slaaf!" en met een ruk met haar hoofd en een gesnuif van verontwaardiging ging de goede juffrouw Brown dan gewoonlijk naar binnen en wierp haar deur met een slag dicht voor de neuzen der babbelaarsters op de straat.

Maar sinds lang was al die tegenzin verdwenen. Niemand had precies kunnen zeggen hoe het zoo gekomen was, maar langzaam en onweerstaanbaar, even als de zachte voorjaarslucht de ijskorst der stroomen doet smelten, had ook zij hun koelheid doen wijken en hun wantrouwen ontwapend.

En nu staan zij weer voor hun deuren, thans echter niet om kwaad van haar te spreken, maar om te zamen zacht en bedroefd in groepjes te fluisteren.

„Weet ge nog wel," snikte er een, „hoe, toen mijn kleine Ben ziek was, zij den ganschen nacht met hem op haar schoot heeft zitten waken, en zoo zacht als een engel op hem gepast heeft?"

„Ja," zeide een ander, „en arm als zij was, toch heeft ze, toen Jim zonder werk was en ik en de kinderen half van honger stierven, menig keer alles voor ons van haar eigen centen gekocht; dan kwam ze en maakte met haar eigen handen een pot warme soep voor ons; en dan kon zij zoo gelukkig en tevreden de arme hongerige kinderen zien eten."

„Ach, voor mij deed zij nog meer!" Het was een weduwe, op wier gezicht verdriet te lezen was, die sprak. „Toen ze mijn armen man thuis brachten, zóó gezond en zóó dood, door een val van den hoogen steiger, en mijn hart gebroken was en mijn hoofd omliep van dien plotselingen slag, toen kwam zij bij me, en fluisterde mij zachte, vriendelijke woorden in het oor; zij zeide, dat zij zoo goed kon gevoelen wat ik moest lijden, want had God ook niet

haar man weggenomen, en was ook zij niet alleen achtergebleven? En toen op 't laatst mijn tranen begonnen te komen, vertelde zij mij wat haar tot troost geweest was; hoe het daarin bestond, dat God haar lief had en over haar waakte. En zij sprak van Zijn liefde voor mij, over Zijn gezegenden Zoon, tot mijn hart weer smolt bij de gedachte aan dat alles. Maar o, hoe troostte het mij! En ik haastte mij tot Hem te gaan, vrienden, want tot wien kon ik anders gaan, die zoo goed voor mij zou zorgen?"

„Ja, dat is waar," zeide een ander plechtig, „wij allen hebben dat ervaren, die naar haar woorden luisterden, God zegene haar! Menigeen van ons heeft zij door haar lieve woorden tot het Lam van Golgotha gebracht."

„Ik zal niet gemakkelijk den nacht vergeten toen mijn kleine Tommy stierf," zeide een stevige smid, met zijn zwart voorschoot over zijn oogen wrijvende. „,Ik ga heen, vader,' zeide hij, en zijn oogen glansden en schitterden van vreugde, want de pijn had hem toen verlaten. ,Waar gaat ge heen, mijn jongen?" zeide ik. ,Wel,' zeide hij met een glimlach, ,naar het tehuis voor kleine kinderen, boven de heldere blauwe lucht, daar ga ik heen, vader,' zeide hij, ,want Jezus is gekomen en gestorven om mij daar te brengen. Dat heeft onze goede dame gezegd, en ik geloof elk woord, wat zij zegt; gij ook niet, vader?' ,Ja, mijn jongen,' zeide ik, ,zij is een brave dame, dat is zij.' ,Waarom gelooft ge dan ook niet in Jezus, vader? want de dame zegt, dat Hij u ook lief heeft. O, vader!' zeide hij, ,kom tot Jezus; kom tot Jezus, vader!' en toen hij dat gezegd had was hij dood."

De man smoorde een snik, en vervolgde toen met meer levendigheid: „Ik zal hem eenmaal terug zien, mijn kleinen Tommy, want ik heb nooit zijn woorden

vergeten, die de dame tot hem gezegd had: ‚Jezus heeft u ook lief, vader.'"

Zoo druk waren de goede menschen in gesprek, dat zij niet hadden opgemerkt, dat een fraai rijtuig met twee paarden de straat was ingereden. Het was stil blijven staan en twee heeren waren er uitgestapt. Zij waren langzaam voortgestapt tot bij de groep, en hadden de betraande oogen opgemerkt, en menig woord van droefheid, dat van mond ter mond ging, opgevangen.

„Kunt gij ons ook zeggen, goede lieden, waar een zekere mevrouw Beaumont woont? Ik meen dat het in deze straat moet zijn"

De „goede lieden" keerden zich verbaasd om naar den ondervrager, een deftig, voornaam uitziend man, met een zwart lederen tasch in de hand. Naast hem stond een groote, ernstige, grijze oude heer; het laken van zijn jas was zacht als satijn en zijn linnen smetteloos en onberispelijk.

De menschen keken elkander droevig aan en schudden hun hoofden.

„Wel, mijnheer," antwoordden een paar te gelijk op zachten afgebroken toon, „weet gij niet, dat zij dood is?"

Zij zagen, hoe de grijze heer een oogenblik wankelde en een steun zocht tegen een deurpost naast hem; maar eer zij zich konden overtuigen, dat het zoo was, had hij zich weer hersteld en zag zijn gelaat er even ernstig en stroef uit als ooit, en zijn stem was volkomen vast toen hij vroeg, „wilt gij mij wijzen, waar zij gewoond heeft?"

Een dozijn vingers wezen naar juffrouw Brown's openstaande deur, waardoor den ganschen morgen treurende gestalten heen en weer waren gegaan, om een laatsten blik te werpen op de goedhartige dame, wier vriendelijk deelnemende stem zij hier op aarde niet meer zouden hooren.

„Kunt gij ons ook zeggen, goede lieden, waar een zekere mevrouw Beaumont woont?"

Juffrouw Brown, wier oogen rood en gezwollen van het schreien waren, ontving de heeren aan de deur met een zenuwachtige dienaresse.

„Ik ben haar vader," hoorde de verbaasde menigte den langen grijzen heer zeggen. „Breng mij bij haar."

„Lieve mensch," placht juffrouw Brown later te zeggen, telkens als zij die gebeurtenis verhaalde, „toen ik die woorden hoorde en die prachtige paarden en bedienden buiten zag staan, toen had men mij wel met een veertje kunnen omstooten — niet dat ik haar niet altijd voor een dame had aangezien, van top tot teen was zij dat."

Van zijn hard gelaat was alle kleur verdwenen, maar anders toonde hij geen spoor van ontroering; zoo stond daar de ernstige oude man te staren op het kalme, vredige gelaat van zijn gestorven kind. En was hij ontroerd terwijl hij zoo staarde? Dacht hij aan haar eenzame jeugd, zoo vreugdeloos gesleten te midden van haar bloemen, haar vogels en boeken? Dacht hij aan haar peinzend gezichtje, dat zij soms tot hem kon oprichten, als smeekende om liefde, die hij nooit had bewezen? Werkelijk dacht hij aan dat alles, hoewel hij trachtte al die herinneringen vol wroeging terug te dringen. „Waarom was zij ook geen jongen?" dacht hij met bitterheid. „Wat had hij uit te staan met een meisje, dat door haar komst al zijn voornemens en plannen in de war gestuurd had!" Zelfs nu voelde hij bij de gedachte aan de oude teleurstelling de vroegere bitterheid zijn hart weer binnensluipen.

Hij liet nu zijn oogen van het bed door de kleine kamer waren, en hij sidderde bij het zien hoe schamel alles hier was. „Marchmont," zeide hij, tot zijn zaakwaarnemer, die naast hem stond, „ik neem u tot getuige, dat ik daar niets van wist. Ik heb nooit geweten, dat mijn kind tot zulk een armoede ver-

vallen was. Eerst den dag vóór zij stierf zond zij mij bericht, hoe het met haar gegaan was. Ik wensch, dat gij de waarheid weet.

„Toen ik, tot mijn verbazing, bevond dat mijn dochter volwassen was, gaf ik haar de plaats, die in de wereld aan mijne dochter toekwam. Een schitterende toekomst wachtte haar. Ik bemerkte, dat zij schoon en beschaafd was, en hoewel ik, toen zij nog kind was, mij nooit om haar bekommerd had (hoe zou mij dat mogelijk geweest zijn, daar zij mij zoo bitter herinnerde aan mijn teleurstelling van geen zoon te hebben?) besloot ik ten laatste haar in een positie te brengen, waardoor de luister van mijn huis verhoogd zou worden. Mijn dochter zou opgang maken in gezelschappen, en ten minste zou ik de voldoening hebben, haar door een huwelijk een hooge en geëerbiedigde plaats te zien innemen.

„Was dat te veel verlangd van mijn kind?

„Zij wilde echter niets van dat alles weten; zij stelde mij in alle opzichten teleur. Verbeeld u hoe het mij tegenstond toen ik tot de ontdekking kwam, dat zij vroom was! dat zij de pracht en de ijdelheden dezer booze wereld verzaakte! Bedenk eens, mijn dochter een overdreven dweepster! Toen, tot overmaat van mijn smart, deed een arme ellendige dorpspredikant aanzoek om hare hand, en durfde mij verzekeren, dat zij zijne liefde beantwoordde. Er bleef mij slechts één weg open. Ik zeide haar, dat zij òf van haar ellendigen godsdienst afstand moest doen en eveneens van haar kalen aanbidder, òf haar vader en haar maatschappelijke positie voor immer vaarwel kon zeggen.

„Kalm maar vastberaden verkoos zij armoede en vroomheid. Zij trouwde den dorpspredikant, die, na eenige jaren den strijd om het bestaan te hebben gestreden, stierf, en vrouw en kind achterliet. Dat

alles," en met een schamperen lach wees hij in het rond om de armoedige omgeving aan te duiden, „dat alles heeft zij met haar vroomheid gewonnen! Het heeft mijn kind, die thans een eerste plaats in de maatschappij had kunnen innemen, een ontijdig, eenzaam, armoedig doodsbed bezorgd; onbekend, onbeweend zal zij in haar graf dalen."

Was dat zoo? Terwijl hij sprak was juffrouw Brown met eerbiedige dienaressen de kamer binnen gekomen, terwijl het volk buiten wachtte en zijn tegenwoordigheid eerbiedigde. Half verschoonend en toch niet in het minst twijfelend of het antwoord toestemmend zou zijn, zeide zij: U heeft er toch niet op tegen, mijnheer, dat die arme menschen haar nog eens voor het laatst zien. Zij hebben er zoo mee te doen, en ik kon het niet over mij verkrijgen, het hun te weigeren. Want, ziet U, mijnheer, wij hielden allen veel van haar, zoodat het haast nog erger is dan dat een van ons was weggenomen. Ik ben zeker dat zij het minst van ons allen kan gemist worden."

De heer Marchmont, de advocaat, was op het punt, op hoogen toon een weigerend antwoord te geven, want hij begreep hoe onaangenaam dat bezoek zijn aristocratischen cliënt moest zijn; doch de oude man raakte zijn arm aan en zeide: „Houd hen niet tegen, laten zij hun zin hebben," waarop hij in den versten hoek van het vertrek op een stoel ging zitten.

Langzaam en treurig, met betraande wangen, trokken zij binnen: moeders met hare kinderen, en ruwe mannen, vermoeid en bezoedeld door hun arbeid. Ware liefde lag op hun aangezichten en zachte weemoed in hun blikken. Lang en vast keken zij op dat reine zachte gelaat, en eerbiedig bogen zij zich om de koude witte hand te kussen; en voordat zij de kamer uitgingen mompelde ieder wat met gebroken stem, ten bewijze van haar zachtheid en vriendelijk-

heid voor hen, in uren van droefheid of kommer.

De trotsche oude man keek dat alles in verbazing aan, en het was alsof een gevoel van afgunst zijn hart beklemde. Wie zou hem aldus na zijn dood beweenen? Zou, bij al zijn rijkdom en trotsche praal, wel iemand zoo bij zijn lijk staan, met teedere liefde. Onder al zijn zoogenaamde vrienden en kennissen kende hij er niet één, die een traan van leedgevoel zou storten.

Wat had zij, zijn verstooten kind, zonder geld of macht kunnen doen, om zulk een loon te oogsten? Wat had zij gedaan, dat haar nagedachtenis als een welriekende bloem voor ieder in haar omgeving was? Kon het mogelijk zijn, dat er nog iets in de wereld bestond, machtiger dan goud en aardschen luister? Maar wat was dat dan? Beneden aan de trap vernam hij dringende klaagtonen en als antwoord een toornige weigering.

„Zoover ik weet, niet!" zeide juffrouw Brown op toornigen, verontwaardigden toon. „Het is niet waarschijnlijk, dat zulke schooiers binnengelaten worden om haar te zien. Dat zou wat moois zijn; hè! Ge zijt een bedelaar en nergens te goed voor en zoudt er niets in zien, het een of ander mee te nemen!"

„Ik ben geen bedelaar," huilde de klagende stem, „en ik wil niets meenemen; ik wil alleen de dame maar zien, die zoo vriendelijk tot mij gesproken heeft. Och, laat een arme jongen de dame zien, als 't u blieft!"

Een oogenblik later was een jong, frisch meisje, dat al dien tijd eerbiedig de wacht bij het bed had gehouden, opgesprongen en de deur uit naar beneden gegaan.

Buiten de voordeur, die juffrouw Brown stevig vasthield, zag zij een morsigen jongen in havelooze kleeren en ongekamde haren; het eenige schoone plekje

aan hem was het spoor op zijn wangen, dat de rollende tranen daar hadden gelaten. In zijn eene hand hield hij den steel van een ouden bezem, waarmede een prachtige lelie, welke hij in zijn andere hield, een sterk contrast vormde.

„Kom, kom, juffrouw Brown, ge zult toch zoo hard niet willen zijn tegen dien armen jongen," zeide Nora, want zij was het. „Laat hem de lieve dame zien. Werkelijk, ik zal goed op hem letten en zorgen, dat hij zich behoorlijk gedraagt."

De jongen keek Nora met een dankbaren blik aan en daarop smeekend naar juffrouw Brown. „Ik heb niemand meer op de wereld, die mij lief heeft, nu zij is weggegaan," snikte hij, terwijl hij zijn tranen met zijn versleten pet afwischte. „Ge zult een armen jongen toch niet willen weigeren, haar nog eenmaal te zien, niet waar?"

„Nu, vooruit dan maar," zeide juffrouw Brown, ietwat verzacht; en Nora nam hem bij de hand en bracht hem boven.

Het gezicht van die onbewegelijke, witte gedaante was te veel voor den knaap; hij keek haar even aan en viel toen, door droefheid overmand, snikkend op den grond.

„Ik heb nu niemand meer om voor te leven," barstte hij los; „er is niemand meer, die bij mij zal blijven stil staan en zoo vriendelijk en lief tegen mij zal glimlachen als zij deed."

„Stil!" zeide Nora vermanend. „Stil!"

„‚Jem,' zeide zij eens," ging hij voort, „toen ik geen halven cent op mijn zwerftochten had ontvangen, en ik doornat van den regen op straat stond te verkleumen, en van honger en koude rilde, ‚Jem,' zeide zij toen, en zij legde haar hand op mij, zoo nat en morsig als ik was, ‚het is vandaag een kwade dag voor u geweest,' zeide ze, ‚en voor mij even-

„Ik heb niemand meer op de wereld, die mij lief heeft, nu zij is weggegaan."

eens,' en toen liet zij ongemerkt een paar koperstukken in mijn zak glijden. ,Jem,' zeide zij, terwijl zij zoo zacht en vriendelijk in mijn oogen keek, ,Jem, hebt ge niemand in de wereld, die u lief heeft?' En toen begin ik te schreien en te snikken en ik zeg, ,Neen, mevrouw, niet een!' Toen zegt zij, ,Eens was hier Iemand op aarde, die u lief had, Jem; het zou Hem zulk een verdriet gedaan hebben, u zoo hongerig en koud te zien, zooals gij nu zijt!'

„,Werkelijk, mevrouw?' zeg ik; ,dan zou ik hem graag gekend hebben. Waar is hij nu?'

„En zij wees naar boven en zeide, ,Hij is nu in den Hemel, Jem, want de menschen hebben Hem hier aan een vreeselijk kruis geklonken, ofschoon Hij zoo goed was; maar Hij heeft u nog even lief als te voren, Jem. Het is de Heere Jezus, die de groote wereld en alles, wat er op is, gemaakt heeft.'

„Ik keek haar erg verwonderd aan. ,Waarom heeft Hij mij lief,' vroeg ik.

„,Ik kan u niet uitleggen waarom, Jem,' zeide zij, ,maar Hij heeft u lief en Hij stierf voor u om al uw zonden weg te nemen; en als gij een arme, verlaten jongen op deze wereld zijt, en gij op Hem wilt vertrouwen, dan zal Hij u eenmaal tot zich roepen in Zijn heerlijken Hemel boven de wolken.'"

De knaap kon niets meer zeggen, snikken verstikten zijn stem.

Langzaam stond hij van den grond op en legde de lelie op haar borst. „Ik kon niet meer dan die eene krijgen, mompelde hij, „want in den laatsten tijd is het mij tegengeloopen; 't is alsof alles verkeerd gaat sinds zij niet meer bij mij is geweest om mij toe te lachen en een vriendelijk woord tegen mij te spreken."

Nora nam hem zacht bij de hand om hem weg te brengen.

„Vaarwel, vriendelijke dame," fluisterde hij. „Ik

zal nooit de woorden vergeten, die gij tot mij gesproken hebt. Ik ben maar een arme jongen, ondeugend en zondig, maar ik zal trachten op Hem te vertrouwen, die voor mij gestorven is, dat zal ik; en misschien zal ik u eenmaal daar weerzien, in den Hemel, waar Hij u opgenomen heeft."

Nog een langen blik wierp hij op haar en stormde de trap af; men hoorde zijn bitter snikken in de verte wegsterven.

Den volgenden dag kwam een prachtige open lijkwagen, getrokken door vier koolzwarte, statig stappende paarden, het stoffelijk overschot van Beulah's moeder weghalen. Met al het vertoon van plechtigen rouw verdween zij uit de oogen van de schreiende, verwonderd staande menigte. Naar men zeide, werd zij naar het kasteel van haar vader overgebracht en daar zou zij rusten in het graf harer hooggeboren voorvaderen. Maar meer waard dan al die pracht en praal en rijkdom was de eenvoudige droefheid en de geprevelde zegeningen harer nederige broederen en zusteren; en kostbaarder dan al de waardelooze kransen en bloemen, die op haar kist waren gestapeld, was die enkele blanke lelie, die een arme, door droefheid verbrijzelde, kleine straatveger op haar boezem had gelegd; want het was een offer van reine, onzelfzuchtige liefde.

HOOFDSTUK VII.

Beulah's verhaal.

Op zekeren dag ontwaakte ik uit wat mij een langen, pijnlijken en benauwden droom toescheen. Zonder verwondering — want, vreemd genoeg, gevoelde ik mij zelfs te zwak om verwonderd te zijn — bemerkte ik langzamerhand, dat ik mij in een kamer bevond, die geheel nieuw voor mij was. Ik was zeker, dat dit gemakkelijke, goed gemeubelde vertrek geen gedeelte was van juffrouw Grayville's huis; nog minder geleek het op het onoogelijke kamertje, dat ik eens met mijn moeder bewoond had. Met veel inspanning gelukte het mij, mijn hand, die zwak en hulpeloos naast mij lag, te bewegen en het fraaie damasten gordijn van mijn bed op zijde te schuiven, ten einde mijn gezichtskring grooter te maken. Het eerste wat mijn blik ontmoette was een vroolijk brandend vuur en een glinsterend haarstel; en daar naast zat een jong meisje te naaien.

Een siddering van vreugde doorliep mij. Eindelijk had ik iets voor mij, waaraan mijn herinnering zich kon vastknoopen, iets tastbaars, dat met het verledene in betrekking stond.

„Nora" fluisterde ik, want ik bemerkte, dat hoezeer ik mij ook inspande, ik niet luider kon spreken, „lieve Nora!"

Hoe zwak het geluid ook was, toch hoorde Nora mij; zij liet haar naaiwerk vallen om haastig naar mij toe te komen. Glimlachend keek ik naar haar op.

„O, liefste lieveling!" riep zij vroolijk, „alle Heiligen zijn geloofd, ge zijt weer bij kennis en uw hoofdje

is zoo helder als een spiegel. Maar stil! geen woord moet ge spreken maar eerst wat van dien lekkeren kippen-bouillon drinken, die de dokter heeft doen gereed maken voor als ge wakker werdt," en mij zachtjes onder den arm vattende, bracht zij iets aan mijn lippen, waarvan de heerlijke geur mij tot de overtuiging bracht, dat ik zeer hongerig was. Ik dronk gretig, want het smaakte lekker, en daarna legde ik mij weer neer met het bewustzijn, mijn krachten te voelen terugkeeren.

Ik begon nieuwsgierig te worden. „Waar ben ik, Nora, en wat doen wij hier in deze vreemde kamer?"

„Wel, lieveling, zijt ge het vergeten? Heeft die goede jonge dokter u niet zelf naar zijn huis gebracht, denzelfden avond toen ge ziek zijt geworden?"

„Ziek, Nora? Ben ik ziek geweest?"

„Zeker en ge hebt, toen ge ijldet, al uw leed en verdriet nog eens doorleefd; en toen heeft Dr. Howard om mij gezonden, en ik was blij te kunnen komen, want die hardvochtige vrouw had mij laten weten, dat ik niet meer behoefde terug te komen, voor mijn onbeschaamdheid, dat ik met u meegegaan was. Maar nu moogt ge niet meer praten, ge moet gaan slapen en flink en sterk wezen als de dokter terugkomt om naar u te zien."

Dat behoefde mij geen tweemaal gezegd te worden. Mijn oogen vielen reeds dicht van een zwaar gevoel van slaap. Mijn nieuwsgierigheid, even als elk ander gevoel, werd overweldigd door behoefte aan slaap. De kamer en Nora verdwenen in een nevel en ik verzonk in een diepen slaap, door geen droomen gestoord.

Toen ik weer ontwaakte, was ik alleen. Het vuur brandde helder; buiten loeide de wind en kletterde de regen. Ik was altijd gevoelig voor de weersgesteldheid, en ik herinner mij, dat terwijl ik lag te luisteren, een gevoel van diepe droefheid zich van mij meester

maakte. Ik trachtte mijn verwarde herinneringen te ordenen. Er was iets gebeurd. Wat was het? Iets had die leegte in mijn hart veroorzaakt; dat verlangen naar iets, dat mij onmisbaar was — iets, dat ik zoo miste — zoo erg miste!

Eensklaps kwam alles mij weer voor den geest en klagend klonk mijn kreet: „Moeder! o, moeder! waar zijt ge toch, moeder?"

Toen mijn hoofd achterover op het kussen zonk, bemerkte ik, dat daar iets lag, dicht bij de plaats waar ik straks gelegen had; het was mijn moeders Bijbel. Als bij ingeving, begreep ik, dat die goede Nora hem daar gelegd moest hebben om mij te troosten, wanneer ik bij kennis zou komen en mij mijn vreeselijk verlies zou herinneren. Toen ik hem opnam, viel er een brief uit; het was mijn moeders schrift, en door mijn tranen, die mijn gezicht verduisterden, las ik:

„Aan mijn kleine Beulah."

„Wanneer mijn lieveling deze woorden leest zal ik gelukkig zijn, volmaakt gelukkig, bij Jezus. Al mijn verdriet zal dan voorbij zijn — alle vermoeidheid, smart en tranen; en ik zal aan Zijn rechterhand zitten, waar volheid van vreugde en zaligheid voor eeuwig zal heerschen. Maar gij, mijne kleine Beulah, mijn eenzaam kind, mijn moederlooze zwervelinge, waar zult gij dan zijn? Zullen uw tranen stroomen? Zal uw hartje ineenkrimpen? Dat moet wel zijn, en ik kan u niet vertroosten; ik kan uw tranen niet drogen. Lieveling, als ik zoo aan u denk en niet wist, dat er een God en een Verlosser in den Hemel leeft, dan zou ik in doodsangst, als in de diepte van onpeilbare wateren, verzinken. Maar er is een God, en Hij is u een teeder, liefhebbend Vader; er leeft een Zaligmaker, en Hij is ook de uwe. Met

volle vertrouwen heb ik mijn kind genomen en het overgegeven in de hoede van haren Vader, die haar zoo innig lief heeft. Kondt gij in beter, veiliger handen zijn, mijn liefste? Ik heb u gelegd in de armen van Hem, die het Lam in Zijn schoot draagt. Is dat geen zoete rustplaats? Ik laat u achter zonder een vriend hier op aarde, maar God zal vrienden voor u doen opstaan; en nu, kleintje, wilt ge, totdat Hij komt en wij Hem in de vreugde voor Zijn troon ontmoeten, wilt ge trachten te leven als een van Gods kinderen? Hij gaf Zijn leven voor u; wilt ge Hem ook niet iets in ruil daarvoor geven? Ik bedoel daarmee niet eenige groote zaak; alleen Christus leven. Ga Zijn heilig leven hier op aarde na en gij zult bevinden, dat het daarin bestond: ,Hij volgde niet Zijn eigen wil, maar deed altijd de dingen, waarin Zijn Vader een welbehagen had."

„En nu, mijn kind, heb ik u nog een laatsten wensch mede te deelen. Het is mogelijk, dat als mijn aardsche vader verneemt, dat ik ben heengegaan, hij om u zal zenden, zijn kleindochtertje, om bij hem te blijven. Indien dat mocht gebeuren, is mijn laatste wensch, dat gij gaat. Wees lief voor hem en gehoorzaam; en o, mijn kind, bij alles wat gij doet en bij alles wat gij spreekt, tracht in zijn oogen den luister en de eer van uwen God en Vader en van uwen Verlosser Jezus Christus te verhoogen. Eenmaal zullen die woorden u wellicht duidelijker zijn dan thans.

„En nu, mijn kind, vaarwel. Als gij mocht schreien, denk dan aan mijn volmaakte vreugde en zaligheid; als uw hart zich eenzaam gevoelt, herinner u dan, dat op ieder oogenblik de Heer zelf kan komen, en dat gij de stem des aartsengels en de bazuin van God zult hooren; want zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst verrijzen (en onder hen ook uwe moeder, lieveling) en zij, die nog in leven en op aarde

zijn, zullen in de wolken met hen vereenigd worden, om den Heer in de lucht te ontmoeten, en dan zullen wij voor eeuwig met den Heer zijn. Wees daarom door deze woorden vertroost, lieveling."

En ik was vertroost; zoo vertroost, dat mijn tranen weldra ophielden te vloeien, en ik stil en vredig neerlag, gevoelende, dat ik inderdaad in de armen van den Goeden Herder was.

Ik werd uit een aangenaam gemijmer gewekt door het geluid van naderende voetstappen; en weldra boog een hooge gestalte zich over mij heen en twee blauwe oogen, die van blijdschap schitterden, wierpen onderzoekende en vriendelijke blikken in de mijne.

„Ja, moeder," zeide Dr. Howard, zich omkeerende naar iemand, die met hem was binnengekomen, „Nora heeft de waarheid gezegd; onze kleine Beulah is verwonderlijk veel beter! verwonderlijk beter! Wel, zij is met zeven-mijls-stappen den weg van beterschap opgewandeld gedurende de laatste twaalf uren."

Al dien tijd hield hij mijn hand in zijn beide handen met zulk een vasten en teederen greep, en de woorden: „onze kleine Beulah," klonken zoo lief en hartelijk in zijn mond, dat een warme stroom tranen in mijn oogen opwelden en ik mij de woorden mijner moeder herinnerde: „God zal vrienden voor u doen opstaan." Had Hij dat al niet reeds gedaan?

„Tranen, kleine Beulah?" zeide hij op een anderen toon; „hebt gij pijn?"

„O, neen!" zeide ik, en in een plotselinge opwelling van dankbaarheid greep ik zijn hand en kuste die — „maar — gij zijt zoo goed en ik houd zoo veel van u!"

Hij boog zich haastig en kuste mijn voorhoofd, doch sprak geen woord.

„Douglas," zeide een verdrietige stem, „ik zou uw

patientje gaarne eens zien; 't is wel wat erg, dat gij ze alleen voor u zelf houdt!" En met een zacht duwtje werd Dr. Howard op zijde geschoven en zag ik weer de statige dame met het mooie witte haar en het edele gelaat. Zij nam eveneens mijn hand in de hare, die blank en met juweelen versierd was, en zij streelde mij zacht, terwijl zij mij aanzag met een lieven blik, zooals slechts een moeder dat kan.

„Dus zijt ge werkelijk beter, mijn kind?" Daarop keek zij naar mijn hand, „arm, nietig, klein ding! zeg, Douglas, er is niets meer van overgebleven!"

„O, dat zullen wij gauw in orde hebben, moeder," zeide haar zoon lachend, „Beulah heeft al een goed begin gemaakt. Nora vertelde mij, dat zij van middag met smaak den bouillon gebruikt heeft."

„O, die was zoo lekker!" zeide ik, terwijl een zucht mij bij de gedachte er aan ontsnapte; „ik begin al weer honger te gevoelen!"

Hoe blijde keken zij en wat lachten zij, alsof ik iets heel geestigs gezegd had; en toen kwam Nora met een blaadje binnen, waarop een lekker maal stond geschikt. Kind als ik was, merkte ik toch zeer goed op hoe sneeuwwit, fijn en zacht het damast was, waarop het werd gediend, en hoe smakelijk al de lekkernijen er uitzagen; en tot op den huidigen dag herinner ik mij het gevoel van vreugde, dat het mij gaf. Een schitterend gekleurd voorwerp trok mijn aandacht en ik kon een lichten vreugdekreet niet weerhouden. In een fraai geslepen glas stond een prachtige roos van Damascus, omgeven door een paar takjes Venushaar.

„Ik zie, dat gij van bloemen houdt," zeide Dr. Howard, „en dat ge mijn rozen mooi vindt."

„Hebt gij ze voor mij geplukt? O, hoe lief!"

En toen zetten zij mij overeind, en Dr. Howard drong er op aan, met mij thee te drinken; en mevrouw

Howard beknorde hem en zeide, dat hij een groote, bedorven jongen was, maar ze dacht toch maar, dat hij zijn zin moest hebben; toen ging zij heen en weldra kwam ook zijn thee, en toen hadden wij den prettigsten, aangenaamsten maaltijd, dien men zich kan denken, waarbij Nora ons bediende en al dien tijd de dwaaste dingen zeide.

Snel nam ik in beterschap toe en weldra oordeelde men, dat ik wel genoeg was om naar beneden te gaan. De eerste namiddag, dien ik beneden doorbracht, staat diep in mijn herinnering gegrift. Als een schaduw sloop ik in mijn zwart kleedje langs de zware breede trap. Halverwege vond ik een groot raam met spiegelglas, en een ruime vensterbank. Ik vlijde mij daarin neer; want ik was eenigszins bang om naar beneden te gaan en de deftige dame in het salon te ontmoeten. Instinctmatig gevoelde ik, dat er tusschen ons geen overeenstemming kon zijn in mijn tegenwoordigen toestand. Hoe lief en vriendelijk zij steeds voor mij was, had ik toch geen schuilplaats in haar armen kunnen zoeken, wanneer mijn hart bedroefd was en ik behoefte aan deelneming gevoelde, en dat was het, wat ik nu noodig had, want om mij heen was het duister en droevig.

Het gezicht van mijn zwarte jurk, die ik vandaag voor het eerst aan had, maakte die droefheid wakker en de sombere rouw beklemde mij het hart. Die scheen mij toe te roepen: „Uw moeder is heengegaan, gij zult haar nooit weer zien!” Ik vergat al de vertroosting, die haar dierbare brief bevatte; de Hemel en Jezus en moeder schenen nu zoo ver weg te zijn, en het was alsof het leven voortliep in een verren duisteren afstand. Hoe kon ik leven zonder mijn moeder? Snikken en tranen volgden elkander snel op en een wolk van verlatenheid scheen mij in te sluiten.

Buiten hoorde ik het geklepper van paardenhoeven

opeens ophouden, en spoedig daarop de voordeur opengaan. Toen hoorde ik de stem, die zoo dierbaar geworden was aan mijn kinderhart, haastig aan de bediende vragen hoe ik het maakte en of ik al beneden was; en toen op de laatste vraag het antwoord ontkennend luidde, kwam de lichte, vaste stap, dien ik gedurende den tijd van mijn herstel zoo goed had leeren kennen en waarnaar ik elken avond met zoo groot verlangen had zitten luisteren, haastig de trap op. Ik weet niet, hoe hij mij daar in het halve duister van den winteravond kon zien zitten, maar hij zag mij. In een oogwenk had hij mij opgelicht in zijn sterke armen, die mij altijd deden gevoelen hoe zwak en teer ik was, en zijn zachte knevel beroerde mijn wang toen hij zijn lippen op mijn betraand gezichtje drukte.

„Kleine Beulah, mijn arm kindje!" Dat was alles wat hij zeide, maar o, hoe veel troost gaf mij de innige, liefdevolle uitdrukking in zijn stem. Hij bracht mij naar beneden, echter niet naar het salon — zou hij begrepen hebben, dat ik er tegen opzag, daar nu heen te gaan? — maar naar een met boekenkasten bezette kamer, warm en gezellig, en bekleed met paarse gordijnen en vloerkleed, en zware lederen stoelen; zijn eigen studeerkamer, zooals ik later vernam. Toen het licht op mij viel en den zwaren rouw van mijn kleedje zichtbaar maakte, waarin Nora mij met zoo veel zorg en trots had gekleed, scheen hij te begrijpen wat er in mij omging.

„Nu begrijp ik het!" mompelde hij. En vervolgens tot mij: „Ja, ja kindlief, ik weet er alles van; het heeft opnieuw uw verdriet levendig gemaakt, niet waar? Dat verwondert mij niet; maar, kleine Beulah, als gij behoefte gevoelt aan schreien, weet dan, dat ge altijd hier moet komen schreien." „Hier" was tegen zijn borst, met zijn wang tegen de mijne.

HOOFDSTUK VIII.

Ik vertel mijn droom.

Het was zulk een lief plekje om uit te schreien, dat ik geloof, dat mijn tranen daardoor rijkelijker vloeiden; maar dat duurde niet lang, want toen ik zijn bekommerd gelaat zag, deed ik een krachtige poging om mijn snikken terug te houden en lag toen heel stil, met mijn hoofd tegen hem aan en mijn oogen half gesloten op het knappend vuur gericht.

Hij keek op mij neer, en na een poos zeide hij: „Weet ge wel, Beulah, hoe gelukkig ik ben, mijn patientje weer beneden te hebben? Een oogenblik vreesde ik, dat mijn vogeltje ver, ver weg wilde vliegen."

En toen begreep ik opeens wat dat „wegvliegen" voor mij zou geweest zijn, hoe het zou hebben beteekend Jezus en moeder en den Hemel, en voor altijd een eind aan alle verdriet en tranen en verlatenheid! O, had dat slechts mogen zijn! Ik weet niet of op dat oogenblik het innige verlangen, dat mijn ziel vervulde, zich op mijn gelaat afspiegelde, en toch geloof ik, dat dit het geval moet zijn geweest, want hij drukte mij zoo vast tegen zich aan, toen hij met verwondering en half verwijtend sprak: „Zoudt ge dan werkelijk zoo graag van mij weggaan, kindje?"

„Niet van u weggaan — o, neen!" zeide ik. „Maar o, ik wenschte — hoe gaarne wenschte ik, dat mijn droom werkelijkheid was en dat gij en ik opvlogen naar dat heerlijke land met zijn poorten van paarlen en muren van goud!"

„Uw droom?" zeide hij. „Hoe was die wonderschoone droom?"

In mijn hartstochtelijk verlangen had ik mij met gevouwen handen opgericht en keek ik hem smachtend aan.

„Uw droom?" zeide hij. „Hoe was die wonderschoone droom?" en glimlachend wachtte hij mijn verhaal af.

En met ingespannen ernst — want mijn gansche ziel was er mede vervuld — vertelde ik. Met een levendige nauwkeurigheid, dat weet ik, schilderde ik de wonderschoone, heerlijke stad, met hare heuvelen en grazige weiden, met hare gelukzalige, in 't wit gekleede gestalten, allen zich badende in een vloed van amberkleurig licht. Ik vertelde hem van de gouden muren en de poorten van parelen, en, hoog boven dat alles, mijn moeder mij staande op te wachten.

Ik sidderde van opgewondenheid, toen ik in vurige doch kinderlijke taal dat tooneel beschreef.

Eerst luisterde hij glimlachend, vroolijk en toegefelijk, als iemand, die zich met het gepraat van een kind vermaakt; maar toen ik voortging, verdween zijn glimlach, en een uitdrukking, waaruit tegelijk smart en verbazing sprak, kwam er voor in de plaats.

„Kind," zeide hij, „kind, ge moet niet aan uw verbeelding toegeven; dat is niet goed voor u. Het maakt u treurig en ziek; zie maar eens hoe gij nu al beeft!"

Dat deed ik ook, maar alleen van vreugdevolle opgewondenheid.

„Treurig!" zeide ik, „treurig! Dat maakt mij niet treurig, maar gelukkig;" en terwijl ik ernstig het hoofd schudde, „het is volstrekt geen verbeelding, maar werkelijkheid, ware werkelijkheid!"

„Hoe! dat vliegende paard?" zeide hij glimlachend, „en onze wonderbare rit door de blauwe oceaan van lucht?"

„O, neen, dat niet," zeide ik, „maar de Hemel met zijn straten en muren van goud, en poorten van

paarlen, en Jezus daar, en moeder, die mij staat te wachten."

„Wat maakt u zoo zeker van dat alles, kleine Beulah?" zeide hij.

„Wel, omdat dat alles in God's Woord geschreven staat, en God nooit iets zegt, wat niet geheel en al waar is. O, toe, laat mij u dat eens voorlezen; het is zoo heerlijk; maar de moeielijke woorden kan ik nog niet alle goed lezen. Moeder hielp mij er altijd aan."

Hij kreeg den Bijbel uit een stapel boeken en gaf hem mij.

Ik sloeg Openbaring XXI en XXII op; dat was een van moeders geliefkoosde plaatsen, dus vond ik ze gemakkelijk en las daar de beschrijving van het Hemelsche Jeruzalem. Hij luisterde aandachtig terwijl ik las.

„Daar" zeide ik, blijde tot hem opziende, „nu ziet ge, dat het alles mooier en beter, veel beter is dan in mijn droom. O," ging ik zuchtend voort, zou het niet heerlijk zijn, dat wij daar nu waren! zoudt gij niet gaarne daar willen zijn, dokter?"

Hij gaf geen antwoord maar keek mij met een treurige, bezorgde uitdrukking aan.

Wat bedoelde hij? Plotseling bekroop mij een groote vrees. Doch dat kon niet wezen!

„Dokter," zeide ik, „gij hebt mijn Jezus toch lief, niet waar? Gij zoudt niet bevreesd zijn, Hem te zien, niet waar?" want ik herinnerde mij mijn eigen vrees, voordat ik wist, dat mijn zonden waren vergeven uit genade, door het bloed van Jezus Christus.

Hij zuchtte diep en wendde zich om.

„Kind, bid uwen God, dat Hij mij licht geve, want ik ben duister en blind."

Ik klemde mij hartstochtelijk aan hem vast en begon te snikken. Hij — zoo goed, zoo vriendelijk,

zoo edel — duister en blind? Hoe vreeselijk leek mij dat toe.

„Kleine Beulah,” zeide hij treurig, „herinnert ge u wat ge zeidet, dat in uw droom boven de poort van paarlen geschreven was?” En toen herhaalde hij langzaam: ‚En in haar zal niet inkomen iets, dat ontreinigt.’ Weet, kind, zoo gij en ik te zamen voor die poort stonden, zou de engel, die de wacht houdt, u zonder twijfel bij de hand nemen, mijn onschuldig kleintje, en u binnen brengen; maar ik zou buiten blijven staan.”

„Maar ik ben niet goed,” riep ik uit. „Ik ben ondeugend en zondig geweest, veel erger dan gij. Ik geloof niet, dat gij ooit zoo uw zondigheid hebt gevoeld, als ik dien keer, toen juffrouw Grayville mij den brief van mijn moeder niet wilde geven. Maar, ziet ge, ik weet nu, dat Jezus juist gestorven is voor zondige menschen als ik, en ik zeide: ‚Och, Heere Jezus, wasch mijne zonden weg in Uw bloed en maak mij wit en rein,’ en Hij deed het, want de Bijbel zegt: ‚die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen.’ Och, ik smeek u, vertrouw ook op Hem, dokter, wilt ge dat?” En terwijl ik hem dus smeekte, stroomden de tranen langs mijn wangen.

„Maar, kind, hoe kunt gij zeker zijn, dat de menschen op die eenvoudige manier in den Hemel komen? Veronderstel eens, dat gij u vergist hadt?”

Wat zou ik zeggen om hem te overtuigen? Ik was in verlegenheid, want ofschoon ik voor mij zelve overtuigd was, hoe kon ik hem die overtuiging mededeelen? Hij staarde mij onderzoekend aan. En toen herinnerde ik mij hoe mijn moeder mij gezegd had, dat als ik hulp noodig had, ik den Heere zou vragen, mij die te geven. Ik bedekte mijn oogen met de hand en zond een gebedje op tot God om mij te helpen, en terwijl ik dat deed, kwamen eenige schoone

verzen mij voor den geest, die ik vroeger eens voor moeder geleerd had.

Blijde nam ik nu den Bijbel en las uit de Openbaring VII 9—14: „Na dezen zag ik; en ziet een groote schare, die niemand tellen kon, uit alle natie, en geslachten, en volken, en talen, staande voor den troon en voor het Lam, bekleed zijnde met lange witte kleederen; en palmtakken waren in hunne handen . . . . En een uit de Ouderlingen antwoordde, zeggende tot mij: deze, die bekleed zijn met de lange witte kleederen, wie zijn zij; en van waar zijn zij gekomen? En ik sprak tot hem: Heer! gij weet het. En hij zeide tot mij: deze zijn het, die uit de groote verdrukking komen; en zij hebben hunne lange kleederen gewasschen, en hebben hunne lange kleederen wit gemaakt in het bloed des Lams."

„Daar," zeide ik, „ziet gij nu wel, dat al die menschen in den Hemel komen omdat zij op het zoenoffer van Jezus vertrouwd hadden, en dat wij geheel en al op dezelfde wijze verlost moeten worden?"

Maar geen vreugdevolle blik beantwoordde den mijne, en mijn hart woog zwaar als lood.

„O, dokter!" riep ik uit, „wilt gij dan niet Jezus toebehooren?"

En hij antwoordde: „Beulah, dat begrijpt gij niet. Dat Hemelsche tooneel, met zijn in 't wit gekleede bewoners, zijn palmen en paarlen en straten van goud, dat u zoo bestaanbaar toeschijnt, is voor mij slechts een phantastische droom, en iets dat te ver buiten mijn bereikt ligt om er mijn hoofd mede te breken. Voor mij ligt het leven, ernstig tastbaar, binnen mijn bereik, en slechts te verkrijgen door ingespannen arbeid: beroemdheid, rijkdom en macht en," zijn stem latende dalen en thans meer tot zich zelven sprekende, zooals ik zien kon, en niet tot mij, „schoonheid en liefde." Het was alsof zijn gedachten

ver wegdwaalden, want zijn blik werd droomerig en aan den glimlach, die om zijn lippen speelde, wist ik, dat die gedachten hem gelukkig maakten.

Gelukkig! O, hoe kon hij gelukkig zijn zonder Jezus! Ik sprak niet meer, want ik wist, dat zijn gedachten niet meer bij mij waren; maar uit den grond van mijn pijnlijk kloppend hart zond ik een gebed op tot Jezus om hem te verlossen. En ik wist nu, dat er iets was, wat ik nooit mocht vergeten, en dat was: voor hem te bidden. En daarom, telkens wanneer ik mijn kinderlijke beden tot mijn Vader opzond, was zijn naam op mijn lippen en dikwijls vloeiden mijn tranen; want o! hij was mij zoo dierbaar — mijn lieve, vriendelijke voogd.

HOOFDSTUK IX.

Mijn nestje in het venster.

Ik begon mij zeer gelukkig te gevoelen in mijn nieuw tehuis, in weerwil van de vlagen van droefheid, die zich nu en dan van mij meester maakten bij de gedachte, dat mijn vriendelijke beschermer niet onder de volgelingen van den Heere Jezus behoorde. Hoe zou ik ongelukkig hebben kunnen zijn nu men mij zoo teeder verzorgde en liefhad? Wat mij betreft, ik had de gansche genegenheid van mijn dankbaar hart op mijn dierbaren voogd gesteld; want Douglas noemde

zich thans mijn voogd. Hij vertelde mij, dat, daar niemand anders mij had opgeëischt, ik voor goed bij hem en zijn moeder zou blijven en dat ik, zeide hij, zijn aangenomen zusje zou wezen, en daarom wenschte hij, dat ik hem Douglas zou noemen.

Niet gemakkelijk zal ik den avond vergeten waarop dat alles veranderde en de tijding kwam, dat ik hem moest verlaten om een andere schuilplaats te vinden.

Het was een winderige, mistige dag, en als gewoonlijk had ik mijn ruim, gezellig hoekje in de diepe vensterbank op de trap ingenomen. Dat plekje was mij lief geworden, en het was reeds bij ieder in huis bekend als „Beulah's nestje." Van daar kon ik de zon zien ondergaan, en in de verte de lichtjes in de verschillende huizen der stad zien flikkeren. Ik schepte er behagen in voor mij zelve geschiedenissen saam te stellen met betrekking tot al die woningen, en te bedenken, dat beneden al die berookte schoorsteenen heldere haardvuren brandden, waar omheen vaders en moeders en gelukkige broeders en zusters zich hadden geschaard. Wonderbaarlijk waren de dingen, die ik met al die menschen liet gebeuren; en ik had er vermaak in, mij voor te stellen hoe gelukkig hun toekomst zou zijn. Maar de voornaamste reden waarom dat venster mij lief was, was wel, dat ik van daar den langen grijzen weg kon overzien, waar langs mijn broeder elken avond op zijn groot zwart paard kwam aangereden. Met welk innig verlangen zat ik te wachten, totdat boven den top van den heuvel de zwarte kop van Bliksemschicht zou verschijnen; en als ik dan mijn veelgeliefden ruiter tegen de heldere lucht zag afsteken, dan klapte ik van vreugde in de handen.

Maar, zooals ik zeide, het was op den avond van een winderigen, mistigen dag, dat ik daar als gewoonlijk op den uitkijk zat. De lucht was rood en vol

windstrepen in het Westen en de hooge populieren zwiepten en bogen onder den wind. Hoewel het gehuil van den wind, wanneer ik het binnenshuis hoorde, mij droevig stemde, zoo had ik altijd een levendig verlangen gehad om buiten te zijn terwijl het stormde. Ik hield er van, den storm het hoofd te bieden, met hem te vechten, en zijn geweld te trotseeren. Dan verdween alle droefheid om plaats te maken voor luidruchtige vroolijkheid. De lust om naar buiten te gaan was thans sterk in mij — ik wilde gaan! Ik wilde niet wachten tot de koolzwarte kop van Bliksemschicht boven den heuvel zou verschijnen, ik zou hem daar opwachten!

Die gedachte was aangenaam! Een oogenblik later had ik een zachte warme witte shawl om hoofd en schouders gewonden en was de voordeur uitgeslopen en snelde voort — voort in den luidruchtig gierenden wind! overluid lachende bij het denkbeeld hoe verrast Douglas zou kijken.

Weldra had ik den heuvelrug bereikt en keek van daar over den langen weg, die naar de stad leidde. Een rijtuig kwam langzaam tegen den heuvel opgereden; maar zoo ver ik zien kon, bespeurde ik niets van Bliksemschicht noch van zijn meester.

Aan de eene zijde van den weg stond een knoestige oude vlierboom, rustende tegen een hek, dat langs een zijweg door het veld liep. Met een plotseling gevoel, dat Douglas het niet goed zou vinden als hij mij zoo ver van huis alleen zag, klom ik met behulp van het hek tusschen de takken van den boom en zag ik het rijtuig langzaam voorbijrijden. Op den bok zaten twee livrei-bedienden en binnen in een grijze oude heer, die er deftig en ernstig uitzag. Een windvlaag kwam aan en schudde den boom; om niet te vallen greep ik de zwiepende takken stevig vast, totdat de vlaag voorbij was en toen keek ik weer

Hij greep mij met zijn sterke hand.

uit. Ah! daar was hij! Mijn hart sprong op van vreugde, want in de verte zag ik Douglas op zijn zwart paard.

Hoe prettig was het, daar zoo in den wilden wind te zwiepen en uit te zien en te wachten naar iemand, van wien ik zoo veel hield! Ik klapte in mijn handen en lachte overluid. Zij waren dicht bij mij, en ik wilde hen verrassen.

Ik begon te zingen en mijn stem was helder en klaar; want mij was het zingen even goed aangeboren als een vogel. Ik zong het volgende:

„Met het bijtje zoek ik bloemen
In het heerlijk koele gras,
Blijf daar schuilen tot den avond,
Opgewekt door uilgekras.
Vroolijk vlieg ik door de lucht
Meegevoerd door vleermuisvlucht."

Wat had ik schik toen ik den dokter zijn paard zag inhouden en verwonderd rondkijken. Ik schudde mijn boom tot de bladeren ritselden en toen keek Douglas naar boven en zag mijn lachend gezichtje.

„Kleine heks, kaboutertje, gij — gij — hoe zal ik u noemen?" zeide hij langzaam, toen hij ten laatste het persoontje zag, aan wie dat gezichtje behoorde. „Als ik niet een oogenblik meende een wezenlijke, levende nimf te zien — Ariël in eigen persoon misschien, zoo even uit dien gespleten den te voorschijn gekomen."

Hij was naderbij gereden en terwijl hij zich in de stijgbeugels oprichtte, greep hij mij met zijn sterke hand en een oogenblik later zat ik vóór hem.

„Zijt ge een menschenkind?" zeide hij lachend, „of zijt ge een booze kleine nimf?" en hij keek mij in mijn gezicht en streek mijn krullen glad, die door den wind losgeraakt waren. „Wat, in naam van alles wat ondeugend is, doet gij hier?"

„Ik ben uw eigen kleine Beulah," zeide ik, hem

toelachende, terwijl ik mij behagelijk tegen hem aanvlijde, „en ik ben hier omdat ik in huis niet langer op u kon wachten. O, lieve Douglas, de dagen zijn zoo lang en vervelend als gij weg zijt.”

„Wat zoudt ge wel doen, als ge mij voorgoed verlaten moest?” zeide hij, en keek mij toen aan om den indruk zijner woorden na te gaan.

„Dat meent ge toch niet, Douglas,” zeide ik verdrietig. „Ge bedoelt toch niet, dat ge mij weg wilt zenden? Ben ik ondeugend, Douglas; en houdt ge niet meer van mij?”

Hij drukte mij met innigheid tegen zijn borst. „Lieve zusje, ik voor mij zal u nooit wegzenden, dat zou ik niet kunnen. Ik geloof niet, dat gij begrijpt, hoe het mij den heelen dag verheugt uw lief gezichtje te zien, en hoe dierbaar mij uwe liefde is. Maar vandaag word ik vervolgd door de vrees, dat ik u niet zal mogen behouden; dat anderen u zullen opeischen, kleine Beulah. Maar kom, laten wij hopen, dat mijn voorgevoel niet bewaarheid zal worden. Zoudt ge graag willen galoppeeren, Beulah?” vroeg hij en hij trok de teugels aan, greep mij stevig vast en sprak een paar woorden tot zijn paard; en voort gingen wij! Nooit zal ik dien heerlijken rit vergeten. Heggen, boomen, huizen en tuinen, alles vloog als bij tooverij voorbij en de lucht suisde langs onze ooren en wij vlogen voort, terwijl de hoeven van Bliksemschicht vuur deden spatten uit de steenen. Ik weet niet wie meer genoegen had van dien snellen rit, het paard, Douglas, of ik; maar ik lachte het hartelijkst. Eindelijk bracht een korte ruk aan den teugel het paard tot stilstand. Wij waren het hek van ons huis een eindweegs voorbij. Het paard keerde om en wij stapten langzaam op het huis aan. Een rijtuig stond voor de deur, hetzelfde dat mij op den heuvel voorbijgereden was.

Mevrouw Howard wachtte ons in de vestibule op; zij zag er uit alsof het een of ander haar gewone kalmte verstoord had. „Douglas," zeide zij „Sir John Castleton is hier en wenscht Beulah te zien," daarop wendde zij zich tot mij, zeggende: „Beulah, kind, ga Nora zeggen, dat zij u zoo mooi mogelijk moet kleeden, uw grootvader is gekomen," en mij in hare armen sluitende voegde zij er bij, „hij heeft gezegd, dat hij u mede wil nemen, lieveling!"

HOOFDSTUK X.

Heengegaan!

Het was maar al te waar; Sir John Castleton had besloten zijn kleindochtertje te erkennen en haar onder zijn hoede te nemen. Op geen andere wijze kon hij de verwijten van zijn geweten het zwijgen opleggen, waardoor hij vervolgd werd sedert hij zijn eigen dochter, de moeder van het kind, daar had zien neerliggen. En nu hij haar bij zich in huis nam, was hij besloten een geheel anderen weg te volgen dan hij bij zijn eigen kind had gedaan.

„Ik zie mijn fout thans in," peinsde hij, „ik heb haar te veel aan haar zelve overgelaten. Ik deed geen moeite om haar de waarde van den rijkdom te doen beseffen, of haar te doen hechten aan den lof

der wereld, waarin zij, als mijn dochter, een vorstelijke plaats had moeten innemen."

Maar dat alles zou nu anders worden — zijn kleindochtertje zou hem gezelschap houden; weelde en rijkdom zouden haar altijd voor oogen staan; zij zou hun macht leeren kennen en er genot in vinden; en bij zulk een opvoeding zou geen sombere dweepzucht noch strenge vroomheid haar jonge hartje van hem vervreemden en beheerschen, zooals helaas! het geval was geweest met zijn eigen arm, verstooten, veronachtzaamd kind.

Met deze gedachten vervuld, was hij op weg gegaan naar Dr. Howard, en nadat hij met de uiterste wellevendheid mevrouw Howard zijn dank had betuigd voor hare zorg en vriendelijkheid, zijn kleinkind bewezen, had hij er op gezinspeeld, dat, nu alle schikkingen getroffen waren, hij gekomen was om haar mede naar huis te nemen.

En zoo kwam het, dat mevrouw Howard Douglas en Beulah ontving met de schokkende tijding: „Uw grootvader is gekomen om u mede te nemen, Beulah!"

Beulah werd doodsbleek bij mevrouw Howard's woorden en greep Douglas bij de hand en drukte die wanhopig.

„Het is immers niet waar? O, Douglas!"

„Ik denk niet, dat ik het kind zal laten gaan," zeide Douglas toornig. „Ik zou wel eens willen weten wat hij met haar te maken had. Hij heeft langen tijd genoeg noodig gehad om dat besluit te nemen."

„Stil, Douglas," zeide mevrouw Howard, „wij hebben werkelijk geen rechten op het kind. Bedenk dat hij haar eigen grootvader is, en misschien was het haar moeders verlangen."

Beulah hoorde die woorden en verborg toen met een onderdrukten kreet haar gelaat in haar handen. O, zij herinnerde zich nu den laatsten wensch harer

moeder, en die was, dat zij bij haar grootvader zou blijven. „Wees gehoorzaam en lief," waren haar eigen woorden geweest. Zij mocht niet langer aarzelen; zij lichtte haar droevig bleek gezichtje naar Douglas op.

„Tracht mij niet te houden, Douglas, want ik moet gaan, moeder heeft het verlangd." Toen snelde zij naar haar eigen kamertje, en voor dat zij wilde toelaten, dat Nora haar kleedde, sloot zij haar deur en bad uit den grond van haar kleine hart tot den Heere Jezus om haar te helpen om braaf en gehoorzaam te zijn.

„Het is zoo hard," bad zij, „maar ik wil het gaarne doen om Uwentwil Heere Jezus. Gij zijt voor mij gestorven; en och, ik zou zoo gaarne bij Douglas willen blijven, maar ik behoor niet te vragen wat ik gaarne zou doen maar wel Uw welbehagen te zoeken, om Uwentwille. Amen."

Rein en zacht was het gezichtje van het in 't zwart gekleede kind, toen het een oogenblik later het salon binnensloop waar haar grootvader zich bevond. Geen sporen van droefheid waren er op achtergebleven, en Douglas stond verbaasd, toen hij de volkomen tevreden uitdrukking op haar gelaat opmerkte. Het kwetste hem eenigszins. „Heeft zij mij al zoo spoedig opgegeven voor haar nieuwen beschermer?" dacht hij.

Hij stond in den versten hoek der kamer in een boek te bladeren; Sir John zat in een bruinen armstoel bij den haard. Zonder aarzeling ging zij naar den strengen ouden man toe, en hem haar smal handje toestekende, zeide zij op kalmen toon, „Hoe vaart gij, grootpapa? ik ben kleine Beulah!"

Sir John schrikte en zette zijn lorgnet in zijn verbazing op, om die kleine, beschaafde jonge dame te bezien.

„Wat! Zijt gij Beulah?"

„Hoe vaart gij, grootpapa? ik ben kleine Beulah!”

Onderzoekend bekeek de trotsche oude heer het kind, en onder dat onderzoek verhelderde zijn voorhoofd. Waarlijk, met haar voorname schoonheid en zachte, beschaafde manieren, behoefde hij niet bang te zijn, dat zij haar afkomst oneer zou aandoen.

„Wel, kleine Beulah, zijt gij gereed om met mij mede te gaan?"

Hij had haar op zijn knie gezet en streelde zacht heur lang zijdeachtig bruin haar, en vroeg zich te vergeefs af van wie zij die groote bruine oogen had, die zoo ernstig in de zijne staarden.

„Ja, grootvader," zeide zij, „ik ben gereed," en slechts Douglas merkte op, hoe zij haar handje tegen haar hart drukte, toen zij hem een smachtenden, teederen blik toewierp.

„Dan zijt ge een goed meisje," zeide hij, tevreden met haar vlug antwoord, „en ik zie niet in, kleine Beulah, waarom ge niet gelukkig in uw nieuw tehuis zoudt zijn. Hebt ge ooit van Castleton Towers gehoord?"

„O, zeker," zeide het kind. „Ik weet precies hoe het er uitziet, met zijn groen park er omheen, en zijn oude olmen en de mooie herten, die er rondloopen; en ik weet, waar in den zomer de nachtegalen zingen in het nabijgelegen bosch, waar in het voorjaar de blauwe klokjes bloeien. Ik geloof, dat ik er heel goed den weg zou kunnen vinden. Ik ken al de plekjes waar de sneeuwklokjes groeien, en de kleine tong bij de beek waar de witte viooltjes zich het eerst vertoonen."

„Zijt ge daar dan geweest?" vroeg hij verbaasd.

„Wel neen; maar moeder heeft het mij verteld. Want, ziet u, zij had haar geboortegrond zoo lief, dat zij behagen vond om er mij over te spreken."

„Nu, kind," zeide de oude man tevreden, „ik hoop dat gij uw nieuw tehuis ook lief zult krijgen, want gij

zult voortaan de meesteres van Castleton Towers zijn."

„Dank u, grootpapa," zeide het kind eenvoudig.

Maar Douglas zag, hoe weinig de woorden uitdrukten wat zij gevoelde.

En toen, nadat het middagmaal was afgeloopen, kwam de drukte van het vertrek, want Sir John stond er op, dat het kind maar terstond afscheid zou nemen en dien avond met hem naar zijn hôtel zou gaan, om den volgenden morgen voor de lange reis gereed te zijn.

Het was een droppel balsem in Beulah's bitteren beker, dat Nora met haar mede zou gaan als haar kamermeisje.

Alles was reeds in gereedheid.

Douglas, geprikkeld door de plotselinge wending, die de zaken genomen hadden, was naar zijn studeerkamer gegaan. Hij gevoelde zich meer beklemd en bedroefd dan hij zeggen kon, bij het plotselinge verlies van zijn kleine lieveling. Hij zat bij de tafel met zijn hoofd over zijn handen gebogen.

Een kleine gedaante, geheel voor de reis gekleed, sloop naar hem toe, en Beulah's armen strengelden zich om zijn hals.

Hij drukte haar in zijn armen. „Hoe zal ik het zonder u maken?" zeide hij.

Zij keek hem ernstig aan. „Douglas," zeide zij, „gij hebt uwe moeder en bovendien vele anderen, die u lief hebben, maar ik — ik heb niemand dan u." Er lag een wereld van smart in haar stem! toch schreide zij niet. „Douglas," zeide zij, „wilt ge mij een enkel iets beloven — slechts één belofte voordat ik weg ga?"

„Alles," antwoordde hij, beproevende op luchtigen toon te spreken; „zelfs de helft van mijn koninkrijk."

Van onder haar mantel haalde zij een kleinen Bijbel te voorschijn. Het was die harer moeder. „Het is het

dierbaarste en beste wat ik in de wereld bezit," zeide zij, „en daarom wil ik hem u geven. Wilt ge mij beloven, dat gij er elken dag iets in zult lezen, Douglas?" O, hoe zacht smeekten hare oogen!

Hij nam het boek met eerbied uit hare handen.

„Ik beloof," zeide hij plechtig, „dat ik het doen zal."

„Dank u, Douglas." En toen zij haar armen om hem heen sloeg en hem vaarwel zeide, voelde hij hoe hevig zij beefde.

„Het is geen vaarwel voor altijd, lieveling," zeide hij. „Meent ge, dat ik ooit mijn zusje zal vergeten? Ik zal u vinden waar gij ook mocht zijn en wie weet, misschien komt ge nog wel eenmaal bij mij terug."

„Douglas, ik zal voor u bidden; o, hoe innig zal ik God smeeken, u tot den Zijne te maken, want dan eerst zal ik zeker zijn, u eenmaal in den Hemel weer te zien, waar men nimmer meer afscheid behoeft te nemen."

Zij was heengegaan, en Douglas stond het rijtuig na te staren, dat haastig wegreed.

Hij keerde zich om, om het groote huis weer in te gaan, dat hem nu zoo verlaten toescheen. Er viel iets op zijn hand; het was een traan. „Zonderling," mompelde hij, „hoe dat kind zich in mijn hart genesteld heeft. Hoe zal zij wel zijn als ik haar weer terug zie? Zal het haar zachte, bovenaardsche reinheid geschaad hebben, dat men haar tot meesteres van Castleton Towers verheven heeft?"

HOOFDSTUK XI.

De aankomst der jonge meesteres.

„Het zal zoo vreemd zijn, weer den klank van een jonge stem op de oude plaats te hooren, niet waar?" zeide de deftige oude bottelier, die hoog opgericht en ernstig stond te luisteren, of hij het geluid van een rijtuig ook vernam.

„Dat zal het zeker zijn," zeide met een onderdrukten zucht, juffrouw Bray, de huishoudster, terwijl zij haar zijden voorschoot gladstreek, waarbij haar hand een weinig beefde van onderdrukte aandoening. „Ja, vreemd en liefelijk, ofschoon God alleen weet, of haar komst hier haar vreugde of droefheid zal brengen. Weet ge wel, Jessop," en hier liet zij haar stem dalen en vervolgde fluisterend: „dat het vandaag juist twaalf jaar geleden is, dat onze eigen lieve meesteres haar tehuis voor altijd verliet — en zij verliet het met hare zachte oogen vol tranen en haar hart gebroken van droefheid, omdat haar eigen vader haar in toorn liet gaan. Ja, een hardvochtig man dat is Sir John, en zijn eigen wil is zijn afgod!"

De oude bottelier schudde zuchtend het hoofd.

„Van het begin af heeft hij nooit van het kind gehouden, weet ge, omdat zij een meisje was en hij een erfgenaam noodig had!"

„Des te meer schande voor hem, dat hij niet van haar hield," zeide juffrouw Bray met warmte. „Als of het arme kind dat kon helpen! Ach, zij was een arme kleine verstooteling en groeide op als een schuw, teer viooltje in het woud, zonder iemand om haar te begieten en te verzorgen dan God de Heere alleen!"

„Nu, God de Heere heeft haar tenmiste wel verzorgd, en ik ben zeker, dat zij tot Zijn uitverkorenen op deze aarde behoorde.”

„Dat was het juist waarom haar trotsche vader meer dan ooit een afkeer van haar kreeg. Toen hij bemerkte, dat zij vroom geworden was, zooals hij dat noemde, was hij doodelijk verbitterd. Maar, gelukkig, kon hij haar niet veranderen; zij bleef in al het overige wat zij altijd voor hem geweest was, te weten goed en gehoorzaam. Toen werd hij gewaar, dat zij en de jonge predikant, dominee Beaumont, elkander liefhadden, en dat gaf den doorslag. Nooit zal ik den dag vergeten, dat hij haar in zijn studeerkamer bij zich liet komen, en tegen haar uitvoer en raasde, zoodat men het in de dienstbodenkamer kon hooren. Want, ziet ge, hij verlangde niet alleen van haar, dat zij haar minnaar zou opgeven (wat zij misschien gedaan zou hebben) maar ook haar geloof, of hij zou haar voor altijd verstooten. Dien avond vond ik haar snikkend te bed liggen. Zij sloeg haar armen om mijn hals, zooals zij placht te doen toen zij nog een klein kind was, en zeide tot mij: „Lieve Bray, morgen vertrek ik voor altijd: ik ga met dominee Beaumont trouwen, wilt ge mij beloven heel goed te zorgen voor mijn lieven vader en al die kleinigheden voor hem te doen, zooals ik dat gewoon was, ofschoon hij nooit geweten heeft, dat ik het deed?” Dat was alles wat zij zeide; geen enkel woord van beklag, ofschoon hij zoo hard en wreed geweest was.”

„En hard was hij tot het laatste oogenblik, want ik heb gehoord, dat zij en haar echtgenoot in armoede gestorven zijn. Denk eens aan, onze lieve zachte meesteres, in armoede gestorven!” zeide Jessop.

Juffrouw Bray klemde haar tanden vast opeen, en schudde het hoofd, toen zij zeide, „nu, ik hoop maar, dat hij daar niet voor te lijden zal hebben.”

„Onder ons, juffrouw Bray," ging Jessop voort, „ik geloof, dat hij al lijdt; hij is geheel en al veranderd sedert hij haar dood vernomen heeft; en het is al veel, dat hij het kind hier in huis brengt. Ja, en wat nog vreemder is, dat hij alles voor haar in orde heeft laten brengen alsof zij een jonge prinses was. Men zegt, dat zij zijn erfgename zal worden."

„Nu, ik voor mij geloof, dat hij dat doet om zijn geweten gerust te stellen over de manier waarop hij zijn arm overleden kind behandeld heeft," zeide juffrouw Bray. „Maar ik ben verlangend, het arme moederlooze schaap te zien; en onder ons allen is geen hart, dat niet warm en trouw voor haar klopt, ter wille van haar, die is heengegaan."

„Gij zult dan niet lang behoeven te wachten, juffrouw Bray," zeide Jessop, vooruittredende, „want ik hoor daar het geluid van wielen!"

Er werden bevelen gegeven; de bedienden schaarden zich in twee lange rijen; de deur van de groote vestibule werd opengeworpen en allen keken met nieuwsgierige belangstelling naar hun strengen grijzen mees ter, toen deze een in het zwart gekleede kleine gedaante uit het rijtuig tilde en met haar op het huis toetrad.

„Welkom te Castleton Towers, mijn kind," hoorden zij hem zeggen. Daarop wendde hij zich met een trotsch handgebaar tot zijn ondergeschikten en sprak op zijn gewonen harden toon: „Dit is uw jonge meesteres; ziet toe, dat gij allen haar met verschuldigde achting en eerbied behandelt."

Het kind stond met gevouwen handen eenigszins verbaasd te staren naar de dubbele rij nederig buigende gestalten. Een straal van de ondergaande zon speelde op heur donker haar, dat langs haar hoofdje neergolfde. Eensklaps lichtte er een straal van vreugde in haar donkere oogen. Zij sprong naar voren en legde haar handje in die van de goedhartige huis-

houdster, wier oogen, door tranen verduisterd, op haar gericht waren.

„O, gij zijt juffrouw Bray, niet waar?” riep zij verheugd uit; „en dit,” zich tot den ouden bottelier wendende, „is Jessop. Ik ben zoo blij u te zien! Ik kende u terstond,” en daarop met een lieve bevallige beweging harer hand als het ware al de overigen te zamen vattende, „het is mij of ik u allen ken, nu ik u zie,” en hier daalde hare stem en werd haar gezichtje bewolkt, „mijn lieve moeder en ik plachten zoo dikwijls over u te spreken.”

Aller gezichten straalden van voldoening en dankbaarheid. Die enkele uiting van gevoel won ieders hart.

„God zegene haar! God zegene onze lieve, jonge meesteres!” was de bede op aller lippen.

Sir John Castleton, die door verbazing voor een oogenblik uit zijn kalme waardigheid was gebracht, stond verbaasd en vermaakte zich eenigszins met de manieren van zijn kleindochtertje. Het was al vele, lange jaren geleden sedert zulk een gevoelsuiting in zijn deftige woning was gehoord, waar de omgang tusschen heer en knecht steeds koel en afgemeten was; en toch, hoe ongerijmd het moge schijnen, was het hem aangenaam, dat het kind zich zoo spoedig bemind had weten te maken. Hij zeide enkel, „kom, Beulah, mijn kind, haast u, om u te gaan kleeden voor het middagmaal; ik houd er niet van, te moeten wachten.”

Hij keek haar na toen zij met vluggen tred de breede wenteltrap opliep en ging zijn studeerkamer binnen. Een heer stond op om hem te begroeten. „Ah, Marchmont!” en hij schudde zijn zaakwaarnemer de hand, „ik ben verheugd, dat gij gekomen zijt; ik heb heel wat zaken met u te bespreken.”

„Geheel tot uw dienst, Sir John,” en toen, met een glimlach, „zal ik het genoegen hebben de jonge dame,

jongejuffrouw Beaumont van avond te zien; ik meen, dat zij met u is medegekomen.

Een glimlach overtoog het ernstige gelaat van Sir John. „Ah, Marchmont, ge zijt ook al even nieuwsgierig als de rest; een droog oud stuk parkement als gij moest boven zulke zwakheden verheven zijn. Evenwel doet het mij genoegen, in weerwil van al onze vrees, u te kunnen mededeelen, dat er niets in het kind is om ons over te schamen; zij is inderdaad geheel als ik haar zou kunnen verlangen — beschaafd en ontwikkeld; zij belooft een schoonheid te zullen worden. Ik zal haar tot mijn erfgename maken; een trotsche, schitterende vrouw van de wereld. Haar opvoeding zal zoodanig zijn, dat zij de waarde van rijkdom en macht beseft, en dat de sombere neiging tot vroomheid of dweepzucht, die zij van haar arme moeder mocht ingezogen hebben, geheel wordt uitgeroeid. Ditmaal hoop ik niet teleurgesteld te worden.”

„Welken weg zijt gij voornemens in te slaan?” vroeg de rechtsgeleerde, een weinig nieuwsgierig.

„In de eerste plaats zal ik mij veel met haar bemoeien. Ik gevoel nu, dat ik grootelijks gedwaald heb in de wijze waarop ik mijn arme dochter, haar moeder, toestond in de eenzaamheid te verkniezen en te versmachten; ongetwijfeld heeft dat hare verbeelding in de war gebracht. Ik zal haar vroeg de vermaken der samenleving doen smaken, ik zal haar omringen met rijkdom en weelde. Ook zal zij het genot van macht leeren kennen, want, als de aanstaande meesteres van Castleton, zal zij vroeg leeren om te bevelen en gehoorzaamd te worden.”

Terwijl hij sprak luidde de groote bel, en tegelijk werd de deur geopend en trad een kleine, slanke gestalte met rustigen tred op hem toe. Een rijke dos bruin haar golfde langs haar schouders, en haar donkere oogen, die zacht en stralend waren, schenen bijna te

groot voor haar etherisch gezichtje. Aan haar zijde, terwijl zij haar kleine handje vertrouwelijk op zijn kop liet rusten, liep Nero, de oude jachthond van Sir John, een reusachtig, kwaadaardig uitziend dier, de schrik van iedereen, en inderdaad vijandig tegen elken vreemdeling.

„Wel, Beulah!" zeide haar grootvader in de uiterste verbazing, „hoe zijt ge zulke goede vrienden met Nero geworden? Waart ge niet bang van het dier? Dames beginnen gewoonlijk te gillen als zij hem zien."

Het kind lachte even, keerde zich om en sloeg hare armen om den hals van den hond. „Bang voor Nero? — dien lieven ouden Nero, die zooveel van moeder hield en haar eens uit het water gered heeft — ik denk er niet aan! Ik zag hem in de vestibule liggen, juist zooals moeder zeide, dat hij zoo graag deed, en ik ben naar hem toegegaan en heb mijn wang tegen hem aangelegd en hem toegesproken. ‚Lieve, oude Nero,' heb ik gezegd, ‚ik ben het dochtertje van uw eigen lieve meesteres. Weet ge nog, hoe heerlijk gij samen placht te spelen, Nero?' En grootpapa, hij scheen werkelijk te verstaan wat ik zeide, want hij kwispelde met zijn staart en likte mijn hand, en is met mij meegeloopen."

Sir John keerde zich tot den heer Marchmont en zeide, „ge ziet wel, dat zij van plan is ons aller harten met storm in te nemen, Nero incluis. Beulah, kom eens hier, en zeg mijnheer Marchmont goeden dag, lieve, dan gaan wij aan tafel.

De oude rechtsgeleerde boog zich hoffelijk over het kleine handje terwijl hij gallant prevelde, dat hij verzekerd was, dat zijn oude hart geen uitzondering op den regel zou maken.

Het kind sloeg hare armen om den hals van den hond.

HOOFDSTUK XII.

Sir John wordt verrast.

Het was met een zeker gevoel van angst, dat onze kleine Beulah haar plaats aan het eind van de lange, prachtig voorziene tafel innam. Ver van haar, aan het andere eind, zat haar grootvader. De heer Marchmont zat tusschen beiden in. O, wat duurde dat diner verschrikkelijk lang, met die tallooze gerechten! Zou er dan nooit een eind aan komen? Beulah vergat te luisteren naar het ernstige gesprek tusschen haar grootvader en den heer Marchmont en liet haar gedachten de vrije vlucht naar den dierbaren vriend, dien zij juist verlaten had, den vriendelijken jongen dokter, die voor korten tijd haar trouwe, liefhebbende voogd geweest was. Ach, kon zij daarheen maar eens terugvliegen, en in de oude vensterbank op de trap haar oude plaatsje innemen — want het was ongeveer het uur, dat hij thuis kwam en de kop van zijn paard zich boven den heuvel vertoonde — of nog liever zou zij hem weer tegemoet gaan, en hij zou haar weer op Bliksemschicht's rug zetten voor een heerlijken galop!

Zij werd tot de werkelijkheid teruggeroepen door dat zij haar grootvader op strengen toon hoorde zeggen. „Zij moeten weg. Mijn opzichter heeft mij gezegd, dat zij weer achter zijn met hun huur. Er waren weer, als gewoonlijk, zieken in huis (de kinderen van die vrouw zijn altijd ziek) en de man is weer aan den drank. Ik herhaal het Marchmont, 't is maar beter dat het geheele gezin naar het werkhuis gaat. Ik weet niet op welke wijze de vrouw anders te helpen

is. Zij zou duizend maal beter af zijn als zij daar was dan het leven te blijven leiden dat zij nu doet, met haar zieke kinderen en haar verdierlijkten dronkaard van een man. Werkelijk ik zal zien, dat ik hen morgen weg krijg; zij zijn een schande voor de plaats."

„Och, grootpapa, doe dat toch niet als 't u belieft."

De beide heeren keken op en wendden zich verwonderd naar den kant vanwaar die ernstige smeekende stem kwam. Zij waren zoo gewoon alleen te zijn, dat zij tot dusver het kleine, zwijgende persoontje aan het eind van de tafel vergeten waren.

„Wat niet doen?" vroeg Sir John in de uiterste verbazing.

„Verjaag die arme vrouw toch niet uit haar huis en zend haar niet naar het werkhuis. Ik ken een reden waarom zij het verschrikkelijk vindt daarheen te gaan, en dat is, omdat men haar van haar kinderen zal scheiden; en een moeder zou liever sterven dan zich van haar kinderen te laten scheiden, weet ge dat wel, grootpapa?"

„Maar zij heeft de huur niet betaald, kind. Ik moet een voorbeeld stellen of het zou de anderen ook bederven."

„Maar grootpapa," vervolgde zij vleiend, „ik durf zeggen, dat zij dat gedaan zou hebben, als de ziekte harer kinderen niet zooveel gekost had. 't Is verwonderlijk wat een massa extra dingen kinderen noodig hebben als zij ziek zijn," vervolgde het kind haar hoofdje wijs schuddende.

„Nu," zeide Sir John geprikkeld, „wat heb ik daarmede te maken? wat kan ik dat helpen?"

„Wel, grootpapa!" zeide het kind, terwijl zij hem verwonderd aanzag, „ik dacht, dat gij zoo groot en vriendelijk en goed waart, en dat gij alles kondt doen wat gij maar wilt!"

Een lichte blos kleurde de harde trekken van den

ouden edelman bij dien onverwachte loftuiting. „Groot” dat mocht hij zijn, maar „vriendelijk” en „goed” — dat waren werkelijk nieuwe deugden, die zij hem toeschreef.

„Ik zou wel eens willen weten hoe gij daaraan komt.”

„Wel, lieve grootpapa, omdat gij zoo vriendelijk voor mij geweest zijt! Toen ik straks op mijn-kamer kwam, vond ik, dat gij die zoo prachtig hebt laten inrichten, er was alles wat mij slechts eenigszins tot nut of vermaak kan zijn. O, hoe hebt ge aan alles gedacht! En Nora vertelde mij, dat zij gehoord had, dat gij twee mooie hitjes en een rijtuigje voor mij hebt gekocht; en, o, nog zooveel meer! Nora zeide, dat gij wel een voornaam, rijk heer moest zijn om zooveel geld te kunnen uitgeven; bijna een koning, zeide Nora. Maar ik weet ook, dat gij vriendelijk en goed moet zijn, want anders zoudt gij er u nooit om bekommeren, om een klein meisje als ik ben genoegen te doen!” In de opwelling harer dankbaarheid was het kind opgestaan en stond nu aan haars grootvaders knieën, met tranen van liefde en vreugde in haar oogen.

Hij zag op haar neer en streelde heur zacht haar. Werkelijk, zij was een lief klein schepseltje, en ondanks zich zelf doortrilde hem een gevoel van vreugde, dat zij ten minste goed van hem dacht — hard, en koud en zelfzuchtig als hij in de oogen van al de anderen mocht zijn.

„En dus denkt ge, omdat ik dat alles voor u gedaan heb, dat ik in staat zou zijn, veel voor anderen te doen. Is dat de reden, jonge dame?”

„Ja, lieve grootpapa.”

Een oogenblik zat hij in gedachten en zeide toen: „Beulah, indien het in uw macht stond, wat zoudt ge dan doen voor het arme huisgezin waarover wij gesproken hebben?”

De oogen van het kind schitterden van blijdschap.

„Wel, ik zou naar die arme, afgetobde, angstige moeder toegaan en ik zou zeggen: ,Maak u maar niet verder ongerust, arme vrouw. Denk maar niet meer aan dat beetjen huur; grootpapa kan dat best missen want hij heeft hoopen geld'; en verder zou ik haar alles toezenden wat zij voor haar zelve en haar arme zieke kinderen noodig heeft — bouillon, eieren, soep, o, alles om hen sterk te maken. Weet ge," en de vroegere, peinzende uitdrukking kwam weer op haar gelaat, „arme menschen hebben meer behoefte aan versterkend voedsel dan aan medicijnen."

De rechtsgeleerde en haar vader lachten. „Wat weet gij van arme menschen, oude juffrouw?" vroeg de laatste.

„O, heel veel," zeide zij droevig, „want ge weet, dat moeder en ik zelf arm geweest zijn en onder de armen hebben geleefd."

Haar grootvader sprong op, als hadde een wesp hem gestoken. „Stil, kind, stil! spreek nooit over die dagen. Nu," haastte hij zich, van dat onderwerp af te stappen, „mij dunkt, dat gij uw plan dan maar geheel ten uitvoer moest brengen, Beulah, ten opzichte van die arme vrouw. Hier is geld, mijn kind; neem het en doe er mee zooals gij wilt."

„Meent gij dat werkelijk, grootpapa — werkelijk en waar? O, lieve, lieve grootpapa, wat zijt ge toch goed! wat heb ik u lief!"

„Nu, het doet mij genoegen, dat het naar uw zin is; maar herinner u, dat het de macht van het goud is, die u in staat stelt, gelukkig te zijn en gelukkig te maken. Zonder geld vermoogt gij niets."

Het kind nam het geld liefkoozend in hare hand.

„O, grootpapa, wat is goud toch een heerlijk ding! Hoe zal het die vrouw haar hart van vreugde vervullen."

„Zorg dan, mijn kind, dat gij het steeds naar waarde

schat; herinner u, dat geld macht is. Wat den slechten echtgenoot dier vrouw aangaat, met hem is het hopeloos gesteld. Zoo ge hem het geld gaaft, zou hij het verdrinken en het met zijn mooie gezellen verbrassen. Hoe spoediger hij zich zelf doodschiet of doodgeschoten wordt in een kloppartij bij het stroopen, hoe beter; aan zulke deugnieten is toch niets gelegen!"

De oogen van het kind straalden zacht van innig medelijden, toen zij tot haar grootvader opzag.

„O, ja!" zeide zij zacht, „er is hoop, zelfs voor hem. O, hoe gaarne zou ik hem dat zeggen!"

„Hem wat zeggen?"

„Wel, dat Jezus hem lief heeft en hem wil verlossen; en dat, als niemand anders het kan, Hij hem kan helpen om goed te zijn. O, hoe wenschte ik, dat ik tot hem kon gaan om hem dat te zeggen!" en zij vouwde ernstig hare handen.

„Bewaar ons, Marchmont!" zeide Sir John, moedeloos in het rond ziende, „zij heeft de kwaal ook al beet, en erg ook."

„Ik gevoel mij heel wel, dank u, grootpapa," zeide Beulah met naïeve verwondering. „Wat bedoelt gij?"

„Ik meen, dat gij fijn zijt, kind, iets dat ik haat, en te spoediger gij er bevrijd van zijt, te beter."

„Met uw verlof, grootpapa, wat is dat, fijn?" vroeg Beulah nieuwsgierig, want dat woord was haar werkelijk niet bekend.

„Dat is — dat is —" Sir John gevoelde zich in het nauw gebracht. „Wel," dat is nog al duidelijk, „menschen die fijn zijn, hebben lange gezichten en bidden lange gebeden, en zingen vervelende psalmen en gezangen — en dat alles verafschuw ik. Ik zeg u, Beulah, dat het niet fatsoenlijk is, en dat ik het geen oogenblik in u zal dulden."

Het gezichtje van het kind klaarde op en vroolijk antwoordde zij: „O, grootpapa, ik ben zoo blij! ik weet

zeker dat ik niet fijn ben, want," en zij bracht haar hand aan haar gezichtje, „mijn gezicht is volstrekt niet lang, het is geheel rond, niet waar; en ik zeg nooit lange gebeden op, want al wilde ik ook, ik kan ze nooit lang krijgen. De mijne zijn heel mooie korte gebedjes. Ik bid altijd maar op die manier," en met een lieve uitdrukking vol vertrouwen opwaarts ziende, vouwde het kind hare handen en zeide, „Lieve Heere Jezus, ik heb U zoo lief omdat Gij voor mij gestorven zijt. O, zegen mijn lieven, goeden, vriendelijken grootpapa, en maak hem heel gelukkig; bescherm hem den geheelen dag en bewaak hem des nachts. Laat mij altijd goed voor hem zijn. Zegen alle menschen. Amen."

„Een zeer gepast gebedje, en dat u niet veel kwaad zal doen, dat zult ge moeten toestemmen, Sir John," zeide de heer Marchmont, zijn keel schrapende, welke wat droog geworden scheen te zijn.

Sir John bewoog zich ongedurig op zijn stoel. „Ik houd niet van zulke temerige uitdrukkingen als „den Heere Jezus liefhebben," het is de grootst mogelijke onzin. Verbeeld u eens welk een dwaasheid, iemand lief te hebben, die voor achttien honderd jaar geleefd heeft. Laat mij u zulken onzin niet weer hooren spreken, Beulah." Een smartelijke uitdrukking overtoog het gelaat van kind en haar hartje was beklemd.

„Ik zal het niet meer tegen u zeggen, als het u boos maakt; maar o, ik kan niet nalaten, Hem lief te hebben. Zie, grootpapa, zoudt ge niet vinden, dat ik een zeer ondankbaar meisje was als ik u niet lief had, die zoo vriendelijk voor mij geweest is? Wel, ik moet u wel liefhebben; en als iemand mij zeide, dat ik het niet mocht, dan zou ik er mij geen zier aan storen maar even veel van u blijven houden. Maar o, grootpapa! en haar stem werd nu innig en teeder, „gij zijt nooit voor mij gestorven, zooals Jezus gedaan heeft. Zeker, Hij stierf voor mij; denk eens aan,

hij stierf! Gelooft gij nu ook niet, dat ik Hem daarom lief moet hebben, altijd en immer?"

Wat zou Sir John antwoorden. Hij had zich nog nooit in zijn leven in zulk een neteligen toestand bevonden; bovendien, vreemd als het was, had de innigheid van haar geloof zelfs indruk op hem gemaakt. Hij gevoelde, dat het maar beter was, de quaestie van liefhebben te laten rusten.

„Nu, onthoud dan eens voor al, Beulah," zoo ging hij voort, alsof zij niets gezegd had, en hij deed zijn best om met allen ernst te spreken; „dat ik niet verlang, dat gij bedorven wordt door dien vervelenden onzin van droge psalmen te zingen en gezangen op te dreunen. Gij moet vroolijk en opgewekt zijn en u vermaken, zooals een gewoon kind met gezonde hersenen zou doen."

Het kind glimlachte lieftallig en zeide in alle onschuld: „ik weet niet wat gij met vervelende psalmen zingen bedoelt, grootpapa. De gezangen, die ik zing, maken mij vroolijk en gelukkig."

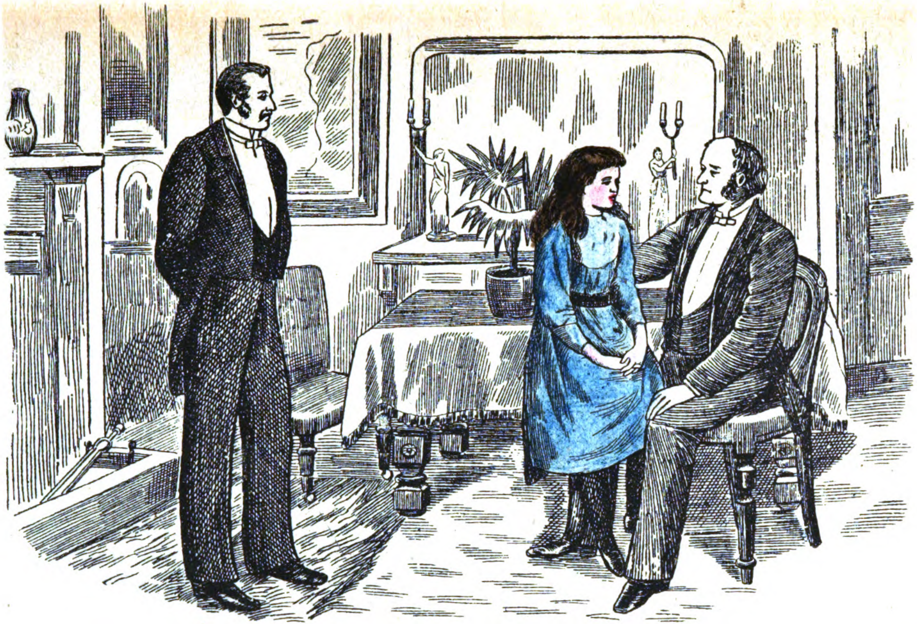
„Komaan," zeide Sir John, „dat begint er wat beter op te gelijken. Zing nu eens een aardig vroolijk lied voor mij."

De bedienden waren vertrokken en de heeren bleven zitten onder het genot van hun noten en wijn.

Sir John tilde het kind op zijn knie en herhaalde zijn verzoek om wat te zingen.

Zonder een oogenblik aarzelens zette Beulah het navolgende lieve oude gezang in, met haar helder zuiver stemmetje, vrij en vroolijk als een lijster:

Opwaarts over Sions bergen
Loopt het pad naar 't Vaderland;
Hoeveel strijds de weg moog' vergen,
Meer is 's Heeren sterke hand.
Zwak zijn wij, maar Jezus kracht
Wordt in zwakheid steeds volbracht.

„Marchmont, heeft het kind niet een prachtige stem?”

Opwaarts, eng, vol steen en doornen,
Gaat het pad naar 't Vaderhuis,
Maar het spoor wijst aan verloornen
Jezus reddend woord en kruis;
Wat ons hinder', Jezus bloed
Baande een spoor voor onzen voet.

'k Wil U volgen, in Uw treden,
Dierbre Leidsman, opwaarts gaan;
Geef mij, ziende op Uwe schreden,
In Uw voetspoor vast te staan;
Eenig 't steunen van Uw hand
Brengt ook mij in 't Vaderland.

Beulah legde haar gansche ziel in dat gezang. Afgescheiden van de woorden, die haar hart met blijdschap vervulden, schepte zij vermaak in de krachtige opwekkende muziek van haar gezang. Zij zong met de juiste uitdrukking en met een gevoel, welke het hart harer toehoorders deed mede trillen; want Beulah bezat de gave van zingen en het was voor haar een behoefte als voor een vogeltje.

Helder en tintelend rolden de noten, zij vulden de schemerige, deftige eetzaal en weerklonken tot in de gewelfde vestibule daar achter. Nog in de kamer der dienstboden werden zij gehoord, welke zij geheel en al begeesterden. Dezen slopen nader om beter te kunnen hooren. Het waren ongekende tonen in de statige stilte van het sombere huis.

„Opwaarts naar Sion, het heerlijk schoone Sion,
Opwaarts naar Sion, de schoone Stad van God."

De laatste welluidende tonen waren weggestorven eer Sir John bekomen was van de verbazing en het genot, welke het gezang bij hem veroorzaakt had. Wanneer er eene zaak was, die meer dan iets anders hem genoegen verschafte dan was het muziek. Hij

vergat het netelige onderwerp geheel bij de schoonheid van haar kinderlijke stem.

„Bravo! mijn kind, bravo! Heel goed! Zeg, Marchmont, heeft het kind niet een prachtige stem? Die heeft zij ongetwijfeld van haar grootmoeder geërfd! Gij herinnert u toch, dat Lady Castleton beroemd was om haar prachtige stem. Doch als ik mij niet vergis, zal die van het kind nog fraaier worden; wij moeten ze beschaven," en in zijn opgewondenheid wreef de oude heer zijn handen en keek met trots naar het kind.

De heer Marchmont zeide niets; inderdaad was hij er niet toe in staat. Wat was het, dat zijn oog had verduisterd en zijn hart beklemd had gemaakt? Welke snaren der herinnering had de kleine hand onwillekeurig doen trillen? O! hij was weer een kind en stond met een troepje gelukkige broertjes en zusjes aan zijn moeders knie, en zij zongen te zamen dat zelfde gezang. O, die gelukkige, onschuldige dagen waren voor altijd voorbij! Waar waren die kinderen thans? waar de moeder? De kinderen waren heinde en ver verstrooid. De moeder? o, hij wist waar zij was — daar was geen twijfel aan — in „de schoone Stad van God."

En hij had beloofd, haar daar te zullen ontmoeten — zich zijn Schepper te herinneren in de dagen zijner jeugd. Maar de dagen, de maanden, de jaren waren voorbij gevloden en thans was zijn haar vergrijsd en zijn oude hart dood en koud, en hij was nog zoo ver van het heerlijke Sion.

Hij stelde zich de vraag, of het reeds te laat zou zijn. Kon zulk een verharde oude zondaar, die al die jaren slechts geleefd had om een hoopje goud bijeen te garen en te schrapen (welk een afkeer gevoelde hij er nu van!) kon zulk een nog een kind worden van den Hemelkoning, of was het te laat?

„Och, och!" peinsde hij. Het lieve kind had met het oude gezang zijn hart doen ontwaken uit een ongevoeligheid als die des doods. Hij sidderde bij de gedachte, hoe dicht hij bij zijn graf genaderd was zonder een oogenblik te denken aan hetgeen aan de overzijde lag. Was het te vergeefs, dat hij ontwaakt was? Zouden de ijdele zorgen van zijn gejaagd, druk leven zijn hart andermaal gevangen nemen? God verhoede dat! Een zucht, aan een snik gelijk, ontsnapte zijn borst bij die gedachte, en een kreet, als onder den invloed eener hoogere Macht, welde uit zijn wereldmoede ziel, en sloeg de vleugelen uit naar omhoog. „O, God! God mijner moeder! Sta toe, dat de zoon, voor wien zij zoo dikwijls gebeden heeft, gered worde eer het te laat is!"

Intusschen was Beulah, onbewust van de uitwerking van haar gezang, nadat haar grootvader haar met een kus had vrijgelaten, naar haar eigen fraaie kamers teruggekeerd.

Het was daar niet somber; alles was licht en helder en vroolijk, zooals de omgeving van een kind behoort te zijn, en toch, toen Beulah voor het venster ging zitten en een blik wierp over het landschap, thans door het maanlicht in een wit waas gehuld, beving haar een gevoel van treurigheid. Wat was het, dat de nachtwind scheen te zingen? Waarom was het alsof de zee, daar ergens achter de boomen de woorden „verloren, verloren!" zuchtte. Was het de echo harer eigen gedachten? Tranen stroomden langs haar wangen. O, hoe droevig was die gedachte, dat haar grootvader niet verlost was; haar lieve, dierbare grootpapa, van wien zij reeds zoo veel hield. De vader harer eigen lieve moeder — hij leefde niet in Jezus, en o, hij wilde ook niet, dat zij Hem lief had, en misschien zou hij beproeven, het haar te beletten. Hoe zou het zijn als zij onverschillig werd

en ophield den Heer te behagen, die voor haar s t i e r f? Een huivering van ontzetting beving het hart van het kind. „O, moeder! moeder! waart gij slechts bij mij om te helpen en te zeggen, wat ik doen moet!"

Onwillekeurig keek zij naar boven om de helder schitterende ster te zoeken, die haar altijd herinnerde aan den droom, dien zij in den nacht van haar moeders dood gehad had; maar de ster was verdwenen en de Hemel, met zijn gouden borstweringen, en hare moeder, die haar wachtte, schenen zoo ver weg. „O, moeder, moeder, ik mis u zoo!"

Zij haalde uit haar japon een zijden zakje tevoorschijn waarin zij dien laatsten dierbaren brief harer moeder geborgen had. Dat deed zij vaak wanneer haar hart te zeer beklemd was, en onder het lezen verschenen sommige gedeelten in een veel helderder licht. „Woorden als de volgende: „..... En nu, kleintje, wilt ge, totdat Hij komt en wij Hem in de vreugde voor Zijn troon ontmoeten, wilt ge trachten te leven als een van Gods kinderen? Hij gaf Zijn leven voor u, wilt ge Hem ook niet iets in ruil daarvoor geven? Ik bedoel daarmee niet eenige groote zaak, alleen C h r i s t u s l e v e n. Ga Zijn heilig leven hier op aarde na en gij zult bevinden, dat het daarin bestond: „Hij volgde niet Zijn eigen wil, maar deed altijd de dingen, waarin Zijn Vader een welbehagen had." Het kind liet haar hoofdje zinken en hare tranen vloeiden terwijl zij bad:

„O, Heere Jezus, help mij, help mij om goed te zijn, hoe moeielijk het mij ook valt. O, het valt mij zoo zwaar, maar ik smeek U, sta mij bij. Laat mij U niet vergeten en laat mijn hart zich niet te veel hechten aan het fraaie om mij heen. O, laat mij gelijk aan U zijn, Heere Jezus, en niet mijn eigen wil volgen, maar dien van mijn Vader, die in den Hemel is."

Weer zag zij haar kostbaren brief in, en een andere plaats werd haar thans duidelijk: „Het is mogelijk, dat als mijn aardsche vader verneemt, dat ik ben heengegaan, hij om u zal zenden, zijn kleindochtertje, om bij hem te blijven. Indien dat mocht gebeuren, is mijn laatste wensch, dat gij gaat. Wees lief voor hem en gehoorzaam; en o, mijn kind, bij alles wat gij doet en bij alles wat gij spreekt, tracht in zijn oogen den luister en de eer van uwen God en Vader, en van uwen Verlosser Jezus Christus te verhoogen. Eenmaal zullen deze woorden u wellicht duidelijker zijn dan thans."

O zeker! Zij waren nu zooveel duidelijker. Het was omdat haar grootpapa niet verlost was, dat haar moeder dat alles gewenscht had, opdat zij hem wellicht er toe zou kunnen brengen, Jezus ook lief te hebben.

Terwijl deze gedachte haar geest doorkruiste, voelde zij zich aangegrepen door een siddering van vrees. Andermaal zonk haar hoofdje op haar handen en nogmaals steeg uit haar beklemd hart de bede: „Help mij, Heere Jezus, o, sta mij bij!"

HOOFDSTUK XIII.

Nacht te Castleton.

De bleeke maan keek neer op een slapend dorpje, en droef en mat scheen haar licht, als werd zij door medelijden bewogen. O, maan! als de gansche aarde

zoo rustig en vredig schijnt, hoe menig gebroken hart vindt gij dan niet. Hoe menigmaal bracht de avondwind u geen bange zuchten, die geslaakt worden wanneer het harteleed zich lucht geeft in bange, bittere tranen! O, nacht! droevige nacht! wij zien met smachtend verlangen uit naar het oogenblik, dat gij zult zijn voorbijgegaan — wanneer de zon van Gods eeuwigen dag zal verrijzen om nimmermeer onder te gaan: „Daar zal geen nacht zijn," en geen droefheid, want „God zal alle tranen van hunne oogen afwisschen."

Doch het is nacht in het kleine dorpje; en o, nacht is het ook in het hart der arme, eenzame vrouw, die de wacht houdt bij den ledigen haard, waarin niets anders is dan de asch van het vergane sprokkelhout. Door de ruiten van de kleine hut dringt het koude maanlicht. Dat is al het licht wat zij heeft, behalve het olielampje, dat knetterend zijn laatste schijnsel geeft. Arme, uitgeputte ziel! zij houdt hare moede handen op haar knie gevouwen. Eindelijk zijn hare arme zieke kinderen ingeslapen; nu en dan kreunen zij even in hun slaap, en zij siddert bij dat geluid; want zij weet, dat dit het gekreun van den honger is. Ach, zij kan niet meer doen. De laatste stuiver is uitgegeven, de laatste bete gebruikt, en nu zit zij daar neer, verdoofd door smart en wanhoop. Zij kan de zee hooren ruischen, niet heel ver af, wanneer de golven op het strand rollen, maar zij hoort een ander geluid, dat er bovenuit klinkt — gezang, dronkemansgezang, welks heesche klank de echo in de nachtelijke stilte oproept.

Dus is hij nog daar! — haar echtgenoot brassend in de herberg, terwijl zij en haar kinderen tehuis van gebrek omkomen.

Haar echtgenoot! hij, die eenmaal beloofde haar lief te hebben, verdronk thans het geld, dat zij en haar

kinderen behoefden voor brood! Weldra zal hij tehuis komen met zijn wankelen gang en zijn botten lach en onwijs gezang. Vloekt zij hem om dat zingen? Vloekt zij hem om dien vreeselijken slag, die haar trof voordat hij wegging? Neen, zulke vrouwen vloeken niet. Arme, geduldige schepselen! Indien gij beproefdet haar te beklagen, zou zij haar mouw enkel wat neertrekken om de kneuzing te bedekken, en zeggen: „Mijn man is niet slechter dan andere mannen."

Maar niettemin zit zij dof en stil in haar ellende te peinzen. Geen voedsel voor de arme zieke kleinen! geen verkwikking! en morgen zal zij noch haar kinderen een tehuis hebben; en, de Heer zij haar genadig, zij zal haar kinderen niet meer kunnen oppassen. De opzichter wilde niet langer geduld hebben dan tot morgen. Zij waren een schande voor de plaats, had Sir John gezegd. Zij moesten maar naar het werkhuis, zij met haar kinderen; morgen konden zij vertrekken! Groote tranen rollen langs hare wangen. Zij had zoo moedig en zoo lang geworsteld, en nu zou dit het einde zijn! O, het was nacht; het was nacht inderdaad! Er scheen geen zon meer voor haar, geen zon meer op aarde.

„Ze zeggen, dat er ergens een Hemel is," peinsde zij; „maar al werden er zelfs menschen van onze soort in toegelaten, dan is hij zoo ver weg; en op den dood kan men zoo lang wachten. Instinctmatig trok zij haar Bijbel naar zich toe en liet hem openvallen, zonder hoop, er vertroosting in te zullen vinden. Haar oog, door schreien verduisterd, viel op de volgende woorden: „Ziet, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijne stem zal hooren, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij." In verbazing hield zij op. Wat beteekenden die woorden, zoo teeder, zoo zoet en zoo liefelijk? Beteekenden zij dat Hij, Gods

Zij zat dof en stil in haar ellende te peinzen.

Zoon, op dit oogenblik voor de deur van haar hart stond, en klopte, en wachtte om binnengelaten te worden? Dat moest wel zoo zijn. „Indien iemand Mijne stem zal hooren," stond er geschreven, „en de deur opendoen." Zijne stem! Dan sprak Hij ook tot haar; dan stond Hij bij haar! In de eenzame nachtwake was Hij tot haar gekomen. Wat oneindige goedheid! Wat wonderbaarlijk medelijden! Tot haar, in weerwil van al haar nalatigheid, in spijt van al hare zonden!

Wederom sloeg zij eenige bladzijden van haren Bijbel om, en las: „Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven." „Belast!" wel dat was het immers, wat zij was; en zoo vermoeid. Hij wist alles omtrent haar, dat gevoelde zij, en Hij bood haar juist datgene aan wat zij noodig had — rust! Hoe wonderbaar! De Hemel mocht ver weg zijn en de dood zoo heel lang om op te wachten; maar Hij, Hij, die den Hemel gemaakt had, stond aan haar deur te kloppen en zeide: „Laat mij binnen, en Ik zal u rust geven.

Hare tranen stroomden, maar o, zij waren nu niet bitter meer. Het was zoo zoet te denken, dat haar hart, hetwelk een wreede echtgenoot haast gebroken had, tot schuilplaats gewenscht werd door Een, den Heere des Hemels zelven. Het kwam haar, arm gewond schepsel, voor alsof één blik van liefde van Hem voldoende zou zijn om haar hart te genezen van al die wreede pijn.

Een vreemde, heldere lichtstraal drong door haren nacht van kommer. Hij had haar lief! Hij was voor haar gestorven om hare zonden uit te wisschen. Hij zorgde voor haar en zou nu en altijd voor haar zorgen, in weerwil van alles; zij wilde dat gelooven en voor altijd en immer op Hem vertrouwen. En zoo werd dien nacht Gods Zoon binnengelaten in het

vermoeide hart eener zondares; met vreugde liet zij Hem binnen, en op Zijn beurt vervulde Hij haar met vrede en blijdschap en liefde.

Zij sloop naar hare slapende kinderen en bespiedde hen. „Hij, wiens hart geheel liefde en medelijden is, zal voor u zorgen, arme schapen," zeide zij; en dus haren last op Hem wentelend, viel zij in slaap.

Zoo ver het oog langs de zee kon reiken glinsterden de gouden golfjes en speelden hun dartel spel. Hier en daar teekende een zeil zich helder af tegen de morgenlucht, wanneer de visschersbooten lustig werden voortbewogen door den frisschen lentewind. De rotsen, die nog vochtig glinsterden van het afloopend getij, weerkaatsten in veelkleurige tinten de morgenzon. Het water borrelde en murmelde als het zacht terugliep over het geel gekleurde zeegras, dat in rijken tooi de rotspunten bedekte.

„O, Nora, Nora," riep Beulah, terwijl zij diep ademde van genot, „ik heb nooit geweten, dat de aarde zoo mooi was!"

„Zeker, het herinnert mij aan oud Ierland," antwoordde Nora zacht, terwijl het vriendelijke trouwe meisje, even opgetogen als hare jonge meesteres, den eersten ochtend na haar aankomst een blik in het rond wierp.

Zij waren vroeg opgestaan, want Beulah kon niet slapen; haar geest was te zeer vervuld van een verrukkelijk plan, waartoe haar grootvader haar den vorigen avond verlof gegeven had. Zij wilde namelijk vrouw Kenrith en haar zieke kinderen gaan opzoeken, wie de opzichter gedreigd had, dien dag uit haar woning te zetten.

Beulah's hart was vervuld met een levendige blijdschap, een blijdschap, die haar zoo licht als een jonge ree langs den weg deed huppelen: het was de

reine, zoete vreugde van anderen gelukkig te maken.

„O, Nora," riep zij uit, toen zij daar te zamen op de met wier begroeide klip naar de tintelende zee stonden te kijken, „is dat niet schoon! Ik, die een korte poos geleden nog zoo arm was, dat ik geen cent bezat om aan een bedelaar te geven, ben thans zoo rijk, dat ik bijna kan doen wat ik wil. Kijk," en zij haalde haar beurs te voorschijn, „ik heb nu goud! En in het mandje, dat gij daar aan uw arm hebt, is van allerlei om vrouw Kenrith voor haar kinderen te geven. O laat ons spoedig gaan! Ik kan zelfs niet blijven staan om al dat vele moois om mij heen te bewonderen!"

Weldra hadden zij het kleine, witgekalkte huisje bereikt, waartegen een groote fuchsia-boom groeide. De huishoudster had het haar zoo goed beschreven, dat geen vergissen mogelijk was. Maar laat ons, voordat zij binnengaan, eerst een kijkje nemen en zien hoe het gesteld is met de moeder en haar hulpbehoevende kleinen. Ofschoon de nacht reeds ver verstreken was toen zij ontwaakte, had het rusteloos gekreun van de zieke kinderen haar toch vroegtijdig gewekt. O, hoe pijnlijk was dat ontwaken! Gaarne zou zij hare ooren voor altijd gesloten hebben, om het zwakke klagende gekreun niet meer te hooren, dat haar zoo welsprekend vertolkte wat den kleinen lijders ontbrak — en zij kon hun het noodige niet geven. Zij wist maar al te goed hoe zwak en uitgeput zij waren — hoe zij, na een nacht van rusteloos lijden, meer dan te voren hun zwakheid gevoelden. O, hoe gelukkig ware zij geweest indien zij hun het noodige voedsel had kunnen geven; zoo zij de kleur op hun verbleekte wangen had kunnen zien terugkeeren; het licht in hun doffe, ingezonken oogen! O, zij hadden meer behoefte aan voedsel dan aan medicijn! Ach, het was zoo hard, van hen te schei-

den, maar toch was het maar het beste, dat zij heengingen. Als zij bij haar bleven zou zij niets anders voor hen kunnen doen dan ze te zien sterven.

Moedeloos stond zij op en hief hare oogen naar het heldere uitspansel, waar kleine witte wolkjes als kudden schapen gelegerd waren. En toen vlogen hare gedachten hooger en hooger, tot zij den Hemel bereikten en zij plotseling haar hart van een onge kende blijdschap voelde zwellen.

„Ja, Jezus heeft mij lief! en zorgt voor mij; en vannacht is Hij tot mij gekomen en heb ik mij aan Hem overgegeven." Zij lag weer op hare knieën. O, hoe zoet was het, te denken, dat er eindelijk toch Een was tot wien zij gaan kon om haar nooden toe te vertrouwen! Terwijl zij nog steeds op hare knieën lag, trok zij haar ouden, versleten Bijbel naar zich toe. Zij wilde Zijn stem nog eens hooren, die haar zooveel vertroosting geschonken had in den nacht van nameloos leed.

„O, God," bad zij fluisterend, „geef mij een woord, om heden met mij te nemen, want de gang is zoo zwaar en zonder U kan ik dien niet afleggen."

Ongetwijfeld werd haar gebed verhoord, want haar oog viel op eenige versregels, terzijde waarvan een dikke streep getrokken was (het was de Bijbel van haar lieve overleden moeder). De woorden luidden: „Zoo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Die ook Zijn eigenen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?..... Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard?.... Maar in deze allen zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem, die ons lief gehad heeft. Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch Engelen, noch

Overheden, noch Machten, noch toekomende dingen, noch hoogten, noch diepten, noch eenig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heer."

Het was met een zonderling gevoel van volkomen gerustheid, dat vrouw Kenrith de steile trap afdaalde en de benedenkamer van haar huisje binnentrad. Menschelijkerwijs gesproken, was dit de bitterste dag haars levens, en toch was haar ziel van vrede vervuld. Als liefelijke harpaccoorden klonk haar het woord van Gods boodschap dien morgen in de ooren.

„Meer dan overwinnaars — meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft lief gehad." Haar hart sprong op van vreugde bij die woorden.

Gelijk een blok en zwaar ademhalend lag haar echtgenoot op een ouden eikenhouten stoel, waarop hij was neergevallen, toen hij na de nachtelijke zwelgpartij was tehuis gekomen.

Vrouw Kenrith zette haar jongste op den grond; het was een aanvallig, aardig klein ding, het eenige van haar kinderen, dat nog vrij gebleven was van de ziekte.

Het liep naar haar vader, en kraaide: „Vadie! vadie!"

De man stond half op, viel bijna omver en ontwaakte daarna met een vloek op de lippen.

„Ga weg!" riep hij, toornig zijn hand opheffende om het kind te slaan. „Ga weg!" De moeder nam de kleine in hare armen.

Toen zeide zij, met een plotselinge uiting van de vroegere teederheid, die, naar zij meende, reeds lang in haar gestorven was, terwijl zij een snik wegslikte, „Jem, Jem! sla het kind toch niet! en o, vloek toch vandaag niet tegen haar! ge zoudt er later spijt van hebben want ik ben zeker, dat gij toch nog veel houdt van onze kleine Nannie, Jem; o ja, Jem, daar ben ik zeker van!"

De man wreef zijn oogen en drukte zijn hand tegen zijn arme benevelde hersenen. Er was iets geheimzinnigs in de woorden zijner vrouw, dat hem scheen te weerhouden en te ontnuchteren.

„Waarom moet ik niet tegen Nannie vloeken? Wat zal er met Nannie gebeuren?" mompelde hij.

„Jem, ik heb u dat gisteren al willen vertellen, maar gij wildet niet luisteren. Wij zullen vandaag uit onze woning gezet worden; en dan moeten Nannie en onze arme zieke kinderen en ik naar het werkhuis."

De kleine Nannie liet zich uit den arm harer moeder glijden en liep naar haar vader toe. Het was verwonderlijk hoeveel liefde dat kind voor hem had, niettegenstaande al zijn gebreken; en als er nog een greintje liefde overgebleven was in de borst van den dronkaard, zoo was het voor zijn kleine Nannie. Het kind drong zich tegen hem aan en riep: O, vadie, laat Nannietje toch niet gaan!"

De man was thans geheel ontnuchterd, hij nam het kind in zijn armen en terwijl een toornige blos zijn voorhoofd bedekte riep hij uit: „Bedoelt ge, dat die verwenschte opzichter ons vandaag uit het huis zal zetten?"

Zijn vrouw knikte, zij had de kracht niet om te spreken; op dat oogenblik drong het klagend geschrei der kinderen tot hem door — het was de doordringende kreet van den honger.

„Kunt ge ze niet doen zwijgen?" viel hij uit, zich toornig tot zijn vrouw wendende. „Wat behoeven zij zoo te schreeuwen?" en hij bewoog zich zenuwachtig op zijn stoel

„O, Jem, weet gij dat niet? zij hebben honger! Vroeger dacht ik met schrik aan het werkhuis, maar o, ik hoop maar, dat men ze spoedig zal komen halen, want eindelijk kan ik dat schreien niet meer aanhooren."

De man keek zijn vrouw van terzijde aan, zijn vrouw, die zoo lang en zoo geduldig geleden had. Het was alsof een nevel, die hem zou dooden, op zijn hersenen daalde. De scherpe steek, dien hij gevoeld had bij de woorden: „Weet ge dat niet? zij hebben honger!" had misschien er toe bij gedragen om hem op te wekken uit den toestand van half-dronken gevoelloosheid waarin hij den laatsten tijd voordurend verkeerd had.

Eensklaps verrees voor zijn geest het beeld van het knappe, frissche meisje, dat hij met zooveel trots in zijn kleine woning had gevoerd, toen hij haar getrouwd had. Was die verwelkte, bleeke, afgetobde vrouw, met die diepe groeven van zorg onder hare doffe oogen (dof van het schreien, dat wist hij), hetzelfde mooie, hoopvolle wezen, die hij beloofd had lief te hebben en te verzorgen?

En hun kleine woning? Hij keek in het rond en huiverde. Er was niets meer in, armoede en ellende hadden hun stempel op alles gezet. En nu zou het ergste nog komen; zijn kinderen stonden op het punt om ziek en hongerig op straat te worden geworpen.

En hij had dat alles over hen gebracht; hij, onder den vreeselijken schepter van den drankduivel.

Een lang dof gesteun ontwelde aan zijn borst. „Nan!" riep hij uit, „Nan!" en als in verbazing staarde hij haar aan; „waarom vloekt ge mij niet, Nan?"

Zij was op haar gewone rustige, geduldige wijze aan haar werk gegaan en had niet gemerkt, dat haar woorden eenigen indruk op hem gemaakt hadden. Zij was er zoo gewoon aan geraakt, dat hij zich niets van haar huiselijk leed aantrok en nergens om gaf, dat zij ten slotte voor niets dan haar leed oogen had.

Zij keerde zich in de uiterste verbazing om bij die woorden en keek hem aan. „Wat zeidet gij, Jem?" vroeg zij, licht bevende.

„O, Nan! Nan! waarom vloekt ge mij niet, dat zulk een ellendeling als ik u en de kinderen zoover gebracht heeft?"

Dikke tranen rolden thans langs zijn wangen en een kreunend geluid drong tusschen zijn lippen door. Een oogenblik later stond zij naast hem en sloeg met vrouwelijk medelijden haar arm om zijn hals. Al de verwaarloozing en de wreedheid van jaren waren in een oogenblik vergeten, toen zij zijn kloppend hoofd tegen haar borst liet rusten.

„O, Jem! Jem! geeft ge nog wat om mij? hebt ge mij en de kinderen nog een beetje lief? O, als dat zoo is kan ik al het andere dragen. O, Jem! mijn jongen!" En een straal van blijde hoop lichtte in hare oogen.

„Niet schreien, vadie! niet schreien! De stoute mannen mogen mij niet van vadie weghalen. Houd Nannie maar vast!"

Zoo schreide zijn kindje, terwijl het zich aan hem vastklemde; en hij hield haar omvat en knarste op zijn tanden, wijl hij wist, dat hij zoo diep was gezonken, dat hij nu niet meer in staat was te beletten, dat men dat kleine wezentje, vol vertrouwen op hem, van hem zou weg nemen. Ja, alles was verloren — zijn werk, zijn eer, zijn geld — alles verdronken in drank; en boven lagen zijn kinderen te schreien om brood.

„Nan!" kreet hij, in een soort van waanzin opspringend, „Nan, ik ga mij verdrinken. Er blijft mij anders niets meer over. Ik heb u allen ongelukkig gemaakt. Ik ben een nietswaardige ellendeling en ik zal nooit iets beters worden; ik gevoel, dat ik dat niet zal kunnen, de drankduivel heeft mij te vast beet. Laat mij gaan; niemand heeft mij hier noodig, God noch de menschen."

Hij ontworstelde zich aan de armen zijner vrouw,

die hem trachtte te weerhouden, toen zij eensklaps bemerkten, dat zij niet alleen waren. De deur was geopend en een jong meisje met een kalm, lief gezichtje en groote, meewarige oogen stond te luisteren naar de wilde woorden van den man. Een oogenblik later stond zij naast hem, zij had zijn hand gegrepen en tranen stroomden langs haar wangen toen zij ernstig sprak: „Waarlijk, gij vergist u, arme man, God heeft u wel noodig! God bekommert zich wel om u. Hoe, zoudt gij denken, dat Hij zich niet om u bekommerde, terwijl Hij Zijn eenigen Zoon voor u liet sterven?"

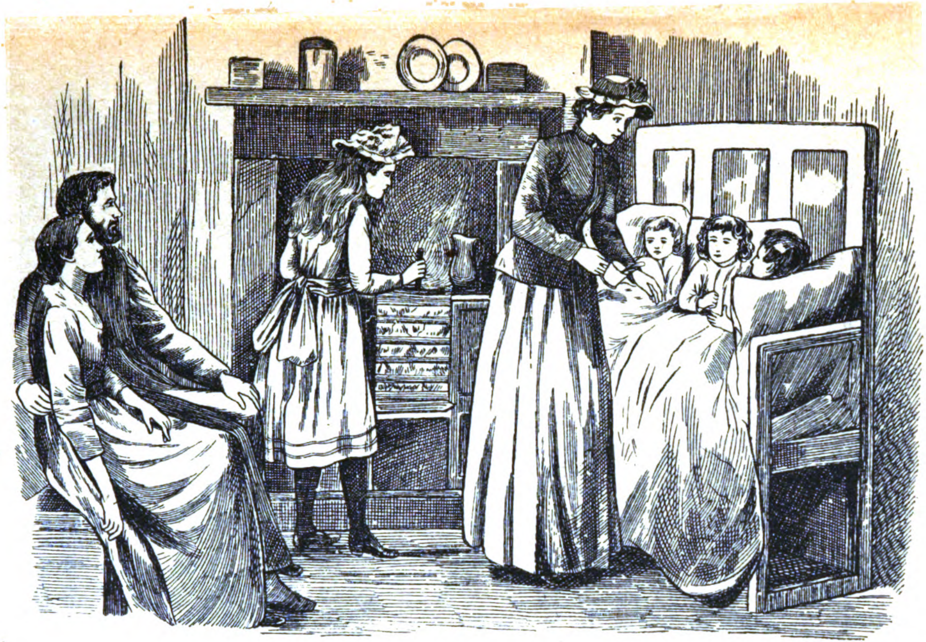
Ten uiterste verbijsterd door de plotselinge, vreemde verschijning, liet de man zich op een stoel neervallen. „Wie zijt gij?" mompelde hij; „en wat komt gij hier doen?"

„O," zeide zij, „ik geloof, dat God mij tot u zendt, wijl Hij weet, dat gij in bekommering zijt; want o, Hij heeft u zoo lief, arme man, en Hij wenscht u te redden en gelukkig te maken." Daarop liep Beulah met een helderen, blijden glimlach naar vrouw Kenrith en zeide tot haar: „Gij behoeft u niet meer bezorgd te maken, alles is in orde met de huur. Mijn lieve grootpapa — dat is Sir John, weet ge — zendt u dit."

Zij legde een brief in de hand der vrouw. Deze maakte hem open en las —

> „Mijn kleindochter, uw ongelukkige omstandigheden vernomen hebbende, heeft haar wensch te kennen gegeven, dat gij vooreerst niet uit mijn woning zoudt verwijderd worden. Dien overeenkomstig heb ik orders gegeven om u met vrede te laten. Castleton."

„Jem," zeide zij verbaasd," wij zullen toch nog in ons huisje mogen blijven.

De arme dagloonersvrouw zag met schrik, dat de kookster de meesteres van Castleton Towers was.

Daarop keerde zij zich om, om den dank haars harten uit te storten op het kind, dat haar die goede tijding gebracht had, maar zij kon niet spreken; de schok was te plotseling geweest, en het zwakke, uitgeputte lichaam kon dien niet verdragen; bewusteloos viel zij in de armen van haar echtgenoot. Toen zij weer tot bewustzijn kwam meende zij te droomen. Zij hoorde de stemmetjes harer kinderen, maar nu niet meer kreunen; zij lachten! Zij lichtte haar hoofd verwonderd op, om te zien wat dit beteekende. Daar op den grooten, ouden leunstoel zaten, als vogeltjes in hun nestje, de drie zieke kinderen. Nora had ze naar beneden gebracht. Zij stond bij hen en gaf hun iets warms en voedzaams te eten, dat heel lekker moest zijn, te oordeelen naar den smaak en de vlugheid waarmee het verdween.

O, wat een verandering had de sterke bouillon en het brood al op hun magere gezichtjes teweeg gebracht. Hun oogen schitterden en hun ingevallen wangen hadden kleur en hun stemmen klonken krachtig en vroolijk. Dat alles zag het moeder-oog. Iemand had een helder vuur in den haard aangelegd; een koffiekan stond te dampen en zond verkwikkende geuren in het vertrek, terwijl een stuk malsch vleesch op het vuur braadde. Maar wonder boven wonder! de arme dagloonersvrouw zag met schrik en ontsteltenis dat de kookster, die voor het vuur stond, en zorgvuldig op de pruttelende biefstuk lette, niemand anders was dan het mooie jonge dametje, van wier komst in het dorp allen hadden gehoord — de meesteres van Castleton Towers.

„O, te denken dat gij, zoo'n voorname dame, zulk werk doet!" riep zij uit, terwijl zij beproefde op te staan.

Met een vroolijk lachje dwong Beulah haar echter, weer te gaan zitten.

„O, als gij eens wist hoe gaarne ik zooiets voor u doe," zeide zij, „dan zoudt ge het mij niet willen beletten! Kom, kom, ik zie het u aan, hoe zwak en moede gij zijt van al het oppassen en hoe gij behoefte aan rust hebt. Ik ben zoo blij, dat die flauwte voorbij is. Ik zal nu eens een lekker ontbijt voor u gereed maken. De koffie is juist goed en de biefstuk moet nog maar gekeerd worden."

En het bedrijvige figuurtje dribbelde heen en weer en zette de twee borden en kopjes gereed op de kleine ronde tafel, sneed een flink stuk van de biefstuk af, schonk de koffie in en zette dat alles voor de doodmoede vrouw, die in haar angst om de kinderen, eerst nu bemerkte hoe uitgehongerd zij was.

Een oogenblik boog zij haar hoofd en een stroom heete tranen kwam te voorschijn toen zij uitbarstte: „O, Heere Jezus, die voor mij stierf en mij verlost heeft, dat alles komt van U. Ik dank U voor al Uw teedere zorg en liefde voor mij en de mijnen."

Maar waar was Jem?

Hij was in overmaat van schaamte en smart de deur uitgeslopen. Hij had zich met zijn gelaat voorover in het gras geworpen. O, kon hij slechts een nieuw leven beginnen. Kon hij slechts alles ongedaan maken! Maar alles was nu voorbij; zijn goede naam en zijn eer had hij voor altijd verloren. Wie zou hem nog werk willen geven of hem vertrouwen? Was het waar, zoo vroeg hij zich af, wat jongejuffrouw Beulah hem verteld had, dat God hem lief had? Hoe vreemd kwam hem dat voor: een siddering doorliep hem bij die gedachte — God had hem zoo zeer lief, dat Hij zijn Zoon gezonden had om voor hem te sterven. Hij had daar vroeger wel van gehoord maar had het nooit kunnen gelooven.

O, hij was zulk een ellendeling; zulk een slechte, zondige ellendeling. Hij had zijn kinderen schandelijk

verwaarloosd en het hart zijner arme vrouw haast gebroken; zou het mogelijk zijn, dat iemand als hij nog gered kon worden? Was er buiten hem zulk een groote, bovenmenschelijke macht, die hem, in weerwil van hem zelven, kon redden? want arm, onwetend en verdorven als hij was begreep hij toch, dat slechts een Almachtige God zoo iets zou kunnen doen.

„Jem," zeide een zoete stem naast hem, „Jem, ge moet nu binnen komen en wat ontbijten."

Hij keek op; naast hem stond de jonge dame van Castleton.

Zijn verbazing gaf zich lucht; met eenigen angst riep hij uit: „Waarom komt gij hier om een slechtaard als ik ben te helpen?"

„O, Jem," zeide zij, „dat doe ik omdat ik zoo'n groot medelijden met u heb. Maar er is een ander, die nog veel meer medelijden met u heeft dan ik."

„Wien bedoelt gij?" riep hij uit.

„God," zeide zij op plechtigen toon; „Hij weet geheel, hoe slecht en zondig gij zijt, maar Hij heeft u evenwel lief."

„Hoe kan ik dat weten?" Wanhopig kwamen die woorden over de lippen van den zich schuldig kennenden man. „Hoe kan ik weten, dat God m i j lief heeft?"

„Want alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeborenen Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe."

„‚Alzoo lief heeft God de wereld gehad,'" mompelde man. „Ja Hij moest die wel zeer hebben lief gehad om zooiets te doen. Maar mijn zonden, wat moet ik beginnen met al mijn zonden?"

„O, arme man! ziet ge dan niet in, dat juist daarom Jezus moest sterven. Hij had uwe zonden niet

van u kunnen afnemen, als Hij niet gestorven was; en God had u niet kunnen redden. O, waarom vertrouwt gij niet op Hem, die zooveel voor u gedaan heeft?"

Geheel gebroken klampte de man zich vast aan de woorden van het kind. Hij begreep, dat in hem zelf geen hoop meer voor hem mogelijk was; hij moest zich vasthechten aan een ander, die machtiger was dan hij.

„O, God," riep hij uit, zijn armen ten Hemel heffende, „God, die zóó heeft lief gehad, ik ben zoo slecht als een schepsel zijn kan, en heb geen kracht; maar, o, red mij, red mij nog, om der wille van Hem, die gestorven is (o, dat is het wat mij het hart doet breken!) van Hem, die voor mij gestorven is!"

HOOFDSTUK XIV.

Een harde beproeving voor Beulah.

Het was een vreemde gewaarwording voor Beulah's strengen ouden grootvader, nu de sombere rust van zijn bestaan onderbroken werd door de blijde drukte van het kinderleven, dat zich in het zijne mengde. Het was inderdaad vreemd, het zachte getrippel van hare voetjes op de groote trap te hooren, wanneer haar kleine rustelooze gedaante op en neer liep, of te luisteren naar haar vroolijken lach wanneer zij door

de sombere oude gangen met Nero liep te stoeien.

Hij keek vreemd op, wanneer de stilte van zijn studeerkamer verstoord werd door haar binnenkomst (in welke studeerkamer geen der dienstboden durfde binnengaan uit vrees van een toornige terechtwijzing van hun driftigen meester), en hij voelde hoe twee zachte armen zich onbevreesd om zijn hals strengelden, en een rozig mondje warme kussen op zijn mond drukte.

Beulah's onbevreesdheid was haar voornaamste bekoorlijkheid. Al de anderen, dat wist hij, keken met angst naar hem op; zelfs met afkeer. Zijn streng, hard karakter, zijn oploopendheid, zijn koude, sombere trots, hadden een muur om hem opgetrokken, waardoor niemand dorst heen te breken. Zelfs de dorpskinderen vluchtten overhaast bij de nadering van den landheer, als ware hij een weerwolf. Zijn eigen kind, hij wist het zeer goed, was altijd bang voor hem geweest, en hield zich op een afstand van hem met onverholen vrees. Er was dus iets vreemdsoortigs betooverends voor den eenzame man in Beulah's lief vertrouwen en hare genegenheid. Zij had inderdaad zijn hart stormenderhand ingenomen.

Den eersten morgen, dat zij ongenood zijn studeerkamer was binnengegaan, had de rijzige livreiknecht haar met zooveel meewarigheid nagekeken als hadde zij zich in het hol eens leeuws gewaagd en hij vlood angstig heen om het nieuws aan de anderen mede te deelen. Weldra had zich een groep medelijdende bedienden bij de deur verzameld, nieuwsgierig, hoe het dat „arme zachte schaap, dat nog niet beter wist," zou vergaan, en zich gereed houdende om met hun allen te gelijk binnen te stormen om haar te ontzetten, wanneer onverhoopt iets mocht gebeuren. Door de kier van de deur zagen zij haar zachtjes achter hem sluipen, en terwijl zij haar beide

armen om zijn hals sloeg, met een blijden lach haar zachte wang tegen de zijne drukken.

„O," zeide de keukenmeid later, „ik ontroerde er heel en al van! ik ben er nog niet van bekomen. Ik dacht niet anders of hij zou zich omkeeren en het arme lieve kind levend opeten."

„Grootpapa," hoorden zij haar zonder eenige vrees zeggen, met haar helder stemmetje, „gevoelt gij u niet eenzaam, zoo geheel alleen? Ik denk, dat dit wel zoo moet zijn en daarom ben ik gekomen om wat met u te praten."

En zij zagen nog, hoe het kind met zorgelooze hand de papieren ter zijde schoof, welke niemand op straffe van zijn plaats te verliezen een duimbreed mocht verleggen; toen klom zij op zijn knie en zagen zij, dat zij zich behagelijk tegen hem aan vlijde om haar praatje te maken. En hij? Wel, hij onderwierp zich zonder tegenspraak. De nieuwsgierige toeschouwers zagen een ongekend zachte uitdrukking op het gelaat des ouden mans komen; zij zagen hoe zijn hand zacht en teer haar mooie bruine lokken streelde; zij zagen hoe zijn oogen, die in haar groote donkere kijkers staarden, welke zij zoo vertrouwelijk naar de zijne ophief, een ongewone uitdrukking van liefde hadden, en zij trokken zich terug, bevrijd van alle vrees.

„Nu," mompelde de keukenmeid, die stond te beven in haar ruime, gemakkelijke schoenen, „nu krijgen wij het duizendjarige rijk! Want, werkelijk, daar ligt een leeuw neer met een lam en een kind om ze te leiden, zoo als er geschreven staat."

Maar Sir John moest zich zelf bekennen, dat zijn leven gelukkiger was dan het vroeger geweest was. Het was toch heel wat anders om, zoo als tegenwoordig, 's morgens op te staan met het vooruitzicht, dat dat lieve gezichtje hem aan de ontbijttafel

zat op te wachten, en haar kinderlijk stemmetje straks naar zijn welstand zou vragen. Met die gedachte was hij vervuld toen hij op zekeren schoonen voorjaarsdag in de deur van de ontbijtkamer stond en bij zich zelf de opmerking maakte hoe veel huiselijker die er tegenwoordig uitzag met dat kleine in het wit gekleede persoontje aan het eind van de ontbijttafel, zoo lieftallig glimlachend naar hem opziend over de frissche, met dauw bedekte bloemen, welke zij uit het bosch had meegebracht om er de tafel mede te sieren.

„Goeden morgen, lieve grootpapa," en zij liep op hem toe om hem te kussen en toen weer naar hare plaats om zich echt vrouwelijk druk te maken met de koffie-kopjes, want het was steeds een groot genot voor haar, wanneer zij koffie mocht schenken.

De brieven waren juist binnengebracht; een aantal voor Sir John en één voor Beulah.

„Voor mij?" vroeg Beulah verwonderd; en daarop bedekte een blos van vreugde haar gezichtje en riep zij uit: „O, zou het waar zijn — is het mogelijk — Douglas heeft mij geschreven?" en haastig verbrak zij het zegel. „O, grootpapa, het is zoo! Het begint, ‚Mijn lief klein zusje'!"

„Waar ter wereld spreekt gij over, kind?" zeide Sir John geprikkeld. „Wien noemt gij ‚Douglas,' en wie vermeet zich u zijn ‚zusje' te noemen?"

Beulah voelde haar hart ineenkrimpen. Het was voor het eerst dat haar grootvader zoo ruw tot haar sprak. „O, grootpapa, het is Dr. Howard, de vriendelijke dokter, die zoo goed voor moeder was in haar ziekte. Hij nam mij mede naar zijn huis, zooals gij weet, toen ik geen tehuis meer had. O, ik houd zooveel van hem, grootpapa. Hij zeide, dat ik zijn zusje zou zijn, en dat hij mij nooit zou vergeten."

Sir John's gelaat trok zich toornig samen. Niets had zulk een verontrustende uitwerking op hem als de herinnering aan de armoede en ellende van zijn overleden dochter; ongetwijfeld omdat daardoor het zelfverwijt werd wakker gemaakt, waarvan hij zich maar niet kon bevrijden. Hij bracht zijn vuist met een toornigen slag op de tafel; Beulah sprong verschrikt op en verbleekte.

„Nu, Beulah," zeide hij, „eens en voor al moet ge begrijpen, dat alle omgang met die lieden moet ophouden. Het is al onaangenaam genoeg voor mij, dat gij ooit hun bescherming hebt moeten aannemen. Ik wenschte elk oogenblik van dat zoo vernederende tijdperk van uw leven te vergeten; en ik verkies niet, dat lieden, die u toen gekend hebben, zich thans aan u opdringen. Gij hebt mijn bevel gehoord, zorg, dat gij het nakomt! Vergeet dien jongen man en zijn moeder zoo spoedig mogelijk, en laat mij u nooit weer hun namen hooren noemen."

Het was voor het eerst, dat Beulah de gelegenheid had zich te overtuigen van den onredelijken trots en de drift van haar grootvader. De bovenmatige onredelijkheid er van bracht haar tot bezinning en deed haar voor een oogenblik den toorn haars grootvaders vergeten.

„Menschen vergeten, die zoo vriendelijk voor mij geweest zijn?" zeide zij. „Neen, grootpapa, dat is mij niet mogelijk."

„Maar ik zeg, dat gij het moet!" viel hij uit. „Geef mij dien brief. Ik zal dien onbeschaamden jongen kerel leeren, zich tusschen mij en mijn kleinkind te dringen." Hij scheurde den brief in stukken. „Neen, Beulah, hoor! ge behoort mij — ik heb u tot mij genomen en ik verlang u alleen. Ik wensch uw genegenheid met niemand te deelen. Zijn zuster, 't is wat fraais!"

„O, grootpapa, hoe kunt ge zoo wreed zijn? en ik heb er geen enkel woord van gelezen!" riep Beulah, terwijl tranen van verontwaardiging in haar oogen welden.

„Wat komt het er op aan, wat hij schrijft?" gromde Sir John, wiens ijverzuchtige toorn nog meer werd opgewekt door de tranen van het kind.

„O, het komt er wel op aan! het komt er heel veel op aan! Ik had er zooveel over gedacht, o, meer dan ik u zeggen kan, wat hij mij zou schrijven! En nu hebt ge den brief stukgescheurd. O, grootpapa, hoe kan ik dien brief beantwoorden als ik niet weet wat er in stond?"

„Ik wil niet, dat gij hem zult beantwoorden!"

„Hem niet beantwoorden? O, grootpapa, hij zal denken, dat ik ondankbaar en alles vergeten ben wat hij voor mij gedaan heeft!"

„Laat hem maar! wien raakt het wat hij denkt?"

„Mij wel, grootpapa, het zal mij nooit onverschillig zijn!"

Beulah zag, dat zij te ver was gegaan. Haar grootvader, die niet gewoon was tegengesproken te worden, was bleek van toorn.

„Ik verbied u, den naam dier lieden ooit weer in mijn tegenwoordigheid te noemen. En denk er aan, die brief blijft onbeantwoord."

Sir John stond van tafel op en ging de kamer uit.

Beulah vloog de trap op naar haar kamertje.

Een storm van hartstocht woedde in haar. De bovenmatige onrechtvaardigheid en wreedheid haars grootvaders, die verlangde, dat zij schijnbaar ondankbaar zou zijn en hem vergeten, die een teeder beschermer voor haar was geweest in den tijd toen zij het meest verlaten was, trof haar uiterst gevoelige natuur diep.

„Hoe kan hij dat doen?" snikte zij; hoe kan groot-

Hij scheurde den brief in stukken.

papa van mij verlangen, Douglas zoo te behandelen?" En weer kwam voor haar geest alles wat hij voor haar gedaan had en voor haar geweest was toen zij eenzaam en verlaten was, en haar tranen vloten sneller.

„Ik had hem lief voordat ik grootpapa kende en zal hem blijven liefhebben. Maar hij zal het nooit weten en zal denken, dat ik hem vergeten ben; en o, wat zal hij bedroefd zijn; en te denken dat grootpapa zijn brief verscheurd heeft! O, het is wreed, het is wreed! Ik denk, dat ik nooit zooveel als te voren van grootpapa zal kunnen houden! O, ik moet hem een paar regels schrijven, dat moet; alleen maar om hem te laten weten, dat ik hem niet mag schrijven en te zeggen, dat het mijn schuld niet is. O, ik denk niet, dat ik daar kwaad aan doe. Het zou toch altijd een kleine troost voor mij zijn, te denken, dat hij weet, dat ik hem nooit, nooit kan vergeten, zelfs al zie ik hem nooit weer!"

Beulah sprong op en snelde naar haar lessenaar waaruit zij haar schrijfgereedschap nam. Maar schrijven deed zij niet; de woorden van haar moeders laatsten brief kwamen haar in de gedachten:

„Wees lief voor hem en gehoorzaam; en o, mijn kind, bij alles wat gij doet en bij alles wat gij spreekt, tracht in zijn oogen den luister en de eer van uwen God en Vader en van uwen Verlosser Jezus Christus te verhoogen."

Beulah's hoofd zonk op den lessenaar. Deed zij dat thans? Was zij niet vrijwillig Hem ongehoorzaam, verzette haar trots zich niet tegen Zijne middelen? O, handelde zij nu als een van Gods kinderen? Behaagde zij nu niet zichzelve in plaats van nederig en volgzaam te zijn en onderworpen het onrecht te dragen. Want onrecht was het, dat gevoelde zij.

Zij liet zich op haar knieën vallen en bad innig

om hulp en kracht om haar toorn tegen haar grootvader te overwinnen, en om de genade, deze harde, bittere beproeving met geduld te dragen. Het was bitter, vreeselijk bitter voor haar liefhebbend, dankbaar hart, dat haar dierbare aangenomen broeder door haar gekwetst en gewond zou worden en dat hij zou kunnen meenen, dat zij onverschillig en vergeetachtig kon zijn omtrent zijn zorg en liefde; maar zij gevoelde, dat zij het om Jezus' wil moest dragen, en dat eenmaal misschien Douglas de waarheid zou leeren kennen.

Al haar toorn was vervlogen toen zij haar grootvader weer ontmoette. Met haar gewone teederheid ging zij naar hem toe en kuste hem.

Hij wierp een onderzoekenden blik op haar bleek gezichtje waarop droefheid maar geen zweem van wrok tegen hem te lezen was.

„Hebt ge mij gehoorzaamd, Beulah?" vroeg hij streng.

En Beulah antwoordde zacht met haar hoofdje tegen hem aan: „ja, grootpapa; ik wil u in alles gehoorzamen." Haar onderworpenheid trof den hoogmoedigen man in het hart.

Hij trok haar in zijn armen en kuste haar hartelijk. „Nu zijt ge weer mijn lieve Beulah," zeide hij, en haar tegen zich aandrukkende met een innige, ijverzuchtige liefde, waartoe hij zich kort geleden niet in staat zou geacht hebben, zeide hij: „Wij hebben geen Douglassen of aangenomen broeders noodig, om ons van elkaar te scheiden, niet waar, lieveling — wij hebben genoeg aan elkander, hè? Ge zult aan die menschen niet meer denken, is het wel?"

„Och, grootpapa, vraag mij dat niet," zeide Beulah, eenigszins beangst, want zijn vreemdsoortige liefde, die haar uitsluitend voor zich zelven eischte, verschrikte haar en gaf haar het gevoel alsof haar hart in

een ijzeren kooi opgesloten was. „Maar ik heb u lief, grootpapa, en gij zijt werkelijk zeer goed, dat ge mij zoo lief hebt.”

Maar half tevreden bleef haar grootvader haar gelaat nog eenigen tijd bespieden. Gevoelde hij wroeging, toen hij de sporen van tranen op haar droevig gezichtje bespeurde? Hoe het zij, hij herriep zijn verbod niet en Beulah begreep, dat alle betrekking met haar vriendelijken beschermer verbroken was. Maar zij had goed gedaan en haar ziel was in vrede voor den Heere.

HOOFDSTUK XV.

Corney Sullivan.

Er was evenwel iemand, die ten zeerste verontwaardigd was over Sir John's handelwijze ten opzichte van den verscheurden brief, en dat was niemand anders dan Beulah's goedhartige vertrouweling, Nora.

Zij had zich, met al de innige hartelijkheid van haar volksaard, in de dagen van tegenspoed aan het kleine bedroefde kind gehecht. Zij had met haar aan het sterfbed harer moeder gewaakt, en toen deze gestorven was, had zij in haar rouw gedeeld. Zij deelde ook al Beulah's teedere gevoelens ten opzichte

van den vriendelijken jongen dokter. Sedert het oogenblik, dat hij na het overlijden der moeder gekomen was en met zooveel tact en medegevoel het zielsbedroefde kind bewogen had, het doodsbed harer moeder te verlaten en haar medegenomen had naar huis bij zijn eigen moeder, sedert dat oogenblik was hij in haar oogen een held, het toonbeeld van alle mannelijke eigenschappen en deugden.

„Heeft hij het kind niet dag en nacht opgepast toen zij in de koorts lag?" mompelde zij verontwaardigd, „en heeft hij haar niet in zijn armen wel een uur lang zoo teeder als een vrouw heen en weer gedragen, toen zij ziek en ongedurig was? Heeft hij haar niet van den dood gered; en later met al zijn liefde en vriendelijkheid haar arm, eenzaam hartje getroost, en haar een tehuis gegeven, toen zij verlaten stond en geen enkelen vriend had? Dat heeft hij gedaan; en te denken, dat hij nu wordt weggegooid door haar trotsche voorname familie, en dat zijn vriendelijk hart gegriefd zal worden door hem te doen denken, dat zij, die hij zijn zusje noemde, even zoo trotsch en hardvochtig is als de overigen!"

Zij prevelde dit terwijl zij in Beulah's aardig kamertje heen en weer liep, hetwelk zij in orde bracht. Nu en dan stond zij even stil om een blik te werpen op hare jonge meesteres, die met hare handjes over haar knie gevouwen zat, en met haar bleek, geduldig, treurig gezichtje in gedachten naar buiten zat te kijken.

„Ik weet zeker, dat zij in haar teeder hartje er verdriet over heeft?" vervolgde zij in zich zelve mompelend. „En wat kàn haar arme Nora doen om haar te helpen, dat zou ik wel eens willen weten!"

Maar terwijl zij zoo peinsde viel haar eensklaps iets in. „Waarom zou zij zelf niet aan den dokter schrijven? Zij was toch gelukkig niet verplicht om

den eersten besten tiran te gehoorzamen zooals haar kleine meesteres."

Telkens vloog een glimlach van voldoening over Nora's gelaat en spoedig daarop verdween zij in haar eigen kamer, waaruit zij, na haar vermogens op een zware proef te hebben gesteld, op een geheimzinnige en gewichte manier met haar brief naar buiten trad, als ware zij aan niets minder schuldig dan aan samenzwering tegen de Koningin en den Staat.

Nora's brief luidde als volgt:

„GEËERBIEDIGDE EN GENADIGE HEER EN DOKTER.

„Ik hoop, dat deze u even goed zal bereiken als hij ons verlaat; hoewel jongejuffrouw Beulah niet zoo heel wel is, hetwelk van uw brief komt, die door Sir John in stukken gescheurd is omdat hij niets meer van u wil weten en hij wil ook niet dat zij aan u zal schrijven, maar dat vind ik niet goed; en ik neem nu de pen op om u te zeggen, dat zij nooit u of uw vriendelijkheid zal vergeten; en dat zij zich ziek schreit omdat haar grootpapa n i e t wil, dat zij aan u schrijft; hetwelk zij niet weet alsdat door mij wordt gedaan, maar haar zal zeggen wanneer hij veilig is verzonden, om haar gerust te stellen. Het is hier een prachtig mooi buiten, maar het hoort aan een tiran, die ik niet behoef te gehoorzamen en die niet kan verdragen dat jongejuffrouw Beulah nog van anderen dan van hem houdt, en dat is maar lastig; maar zij is heel en al een lief kind en doet alles wat hij verlangt. Verzoekende UEd.'s verlof voor mijn vrijpostigheid

blijf ik

Uw gehoorzame dienares
Nora Brady."

Met al haar kunstmatige dapperheid duurde het toch eenigen tijd voordat zij genoeg moed vergaard had om op haar weg naar beneden Sir John's studeerkamer voorbij te gaan. Het was haar alsof hij op een of andere wijze alles van den brief wist, en uit zijn kamer zou komen als zij die voorbij ging.

Eindelijk liep zij op een drafje voorbij en bereikte een zijdeur, die buiten uitkwam; zij sloop die deur uit en keek toen onderzoekend rond om te zien of er niemand was aan wien zij haar gewichtigen brief kon toevertrouwen.

Zelf durfde zij niet gaan, want het postkantoor lag op eenigen afstand van Castleton Towers; en zij was huiverig om den brief aan een der bedienden te geven, uit vrees, dat op de een of andere manier — zij wist niet hoe — haar geheim Sir John ter oore zou komen.

Haar brief stevig vasthoudende, verborgen in de plooien van haar japon, spoedde zij zich voort langs de breede oprijlaan, die door het park liep. Eensklaps werd zij bij een opening in het bosch getroffen door een prachtig uitzicht en kon zij een uitroep van genot en verwondering niet onderdrukken.

Daar ginds, zoover het oog reikte, strekte de groote grijze oceaan zich uit; de ondergaande zon achter haar bestraalde de koppen der golfjes met vloeibaar goud; lichte wolkjes dreven hoog in de lucht als bloedroode pluimen; maar geheel in de verte, naar het oosten, verhief zich een reeks van bergen en dalen, schijnbaar hangende tusschen lucht en water. Het krachtige licht van de ondergaande zon had ze te voorschijn geroepen, maar toch waren zij wazig en onbegrensd als in het land der droomen.

„Werkelijk, dat ziet er uit als het Nieuw-Jeruzalem, waarvan jongejuffrouw Beulah somtijds leest en dat uit den Hemel zal nederdalen," zeide Nora met ontzag tot zich zelve sprekend, terwijl zij met genot en verbazing het prachtige tooneel bewonderde.

„Zeker, en als het niet het Jeruzalem is, dan gelijkt het veel op oud Ierland, daar ginds over het water en het mooiste land ter wereld.”

Nora uitte een kreet en keerde zich haastig om toen zij die stem hoorde. Toen de jonge man met het zwarte krulhaar, het open gelaat en de heldere, vroolijk kijkende blauwe oogen, — die achter haar aankomende, haar opmerking gehoord had — haar in het gelaat had gezien, deed hij een sprong achteruit van ongekunstelde blijde verrassing. Beiden riepen zij tegelijk uit: „Nora!” „Corney!”

En toen zag de blauw-oogige jonkman er opeens verlegen en onbeholpen uit en hij werd beurtelings rood en wit. Maar Nora’s gedrag was nog onverklaarbaarder. Plotseling sprong zij vooruit met een kreet half van vreugde en half van teleurstelling, greep zijn beide handen en drukte die zenuwachtig; toen werd zij vuurrood, en wendde zich af en leunde tegen een ouden boomstam, trok haar doek over haar vuurrood gezicht en begon bitter te snikken. Maar nu verdween Corney’s onbeholpenheid als bij tooverslag. Hoop en blijdschap betwistten elkaar den voorrang op zijn gelaat, toen hij voor het schreiende meisje stond en met zachte, teedere woorden den doek van haar gezicht trachtte weg te trekken.

„Nora, mijn lieveling, kijk me toch eens even aan,” riep hij. „Hebben mijn oogen niet al de maanden dat gij weg waart er naar verlangd een enkelen blik van u op te vangen?”

Maar Nora wendde met een trotsche beweging haar hoofd van hem af en zeide op een toon van maagdelijke waardigheid, die echter niet tot haar recht kwam door haar beschreid gezichtje en haar trillende stem: „Ge behoeft u niets te verbeelden en mij niet met uw praatjes aan te komen, want als ik straks, toen ik u zoo opeens zag, ontstelde, dan

Nora, het was alsof alles bij ons veranderd was.

was het omdat het mij mijn oude vrienden te binnen bracht en het lieve oude dorp met ons huis, en moeder, en het was alsof mijn hart zou breken."

„O, Nora, waarom zijt ge heengegaan en hebt ge dat alles verlaten en ook den jongen, die u zoo oprecht liefhad? Nora, het was alsof alles bij ons veranderd was. De zon heeft nooit weer zoo helder geschenen en de vogels waren hun liedjes vergeten; daarom heb ik mijn pakje op den rug genomen en ben ook maar heengegaan."

Er lag een zacht verwijtende blik in zijn blauwe oogen, die Nora, in weerwil van zichzelve, tot in het hart trof, dat op dat oogenblik alles behalve rustig klopte.

„Praat nu niet meer over u zelven en vertel mij liever alles omtrent mijn arme oude moeder, want ik ben verlangend iets van haar te hooren."

„Zeker, dat zal ik, Nora, lieveling," zeide hij met aandrang, „als ge naast mij wilt wandelen zooals wij dat in den goeden ouden tijd gewoon waren."

Er viel niets anders te doen dan hem zijn zin te geven, en dus ging Nora aan zijn zijde, hoewel zij hem aanvankelijk op een eerbiedigen afstand hield; doch Corney's welsprekendheid en zijn ijver in 't vertellen van al de dorpsnieuwtjes deden haar weldra dien voorzorgsmaatregel uit het oog verliezen. Na een poos kwam zij hoe langer hoe dichter bij hem, terwijl haar beschreid lachend gezichtje er uitzag als een April-dag. Gaandeweg sloot Corney's arm zich dichter om haar middel, en Nora scheen te ingespannen te luisteren dan dat zij er aan dacht, hem te zeggen, zijn arm weg te nemen.

Met een ongewonen glans van geluk op haar gelaat trad Nora eenigen tijd later Beulah's slaapkamer binnen, waar deze wakend lag te staren naar de volle maan, die door het venster op haar neerblikte.

„Jongejuffrouw Beulah, lieve," riep Nora, haar gelaat naast hare meesteres in het kussen verbergende, „ge behoeft u niet meer bezorgd te maken over den lieven, vriendelijken dokter, want ik heb zooeven alles in orde gebracht."

„Wat bedoelt gij, Nora?" vroeg Beulah, zich in bed oprichtende.

„Wel, ik heb juist aan hem geschreven, en hem alles omtrent u verteld, en dat ge niet op zijn brief mocht antwoorden, maar dat ge hem nooit en nimmer zult vergeten evenmin als al zijn vriendelijkheid en goedheid."

„O, Nora! lieve, goede Nora! als ge eens wist welk een last ge van mijn hart afneemt — toch hoop ik maar, dat het niet verkeerd van mij is zoo gelukkig te zijn, want ik vrees, dat grootpapa boos zou zijn als hij het wist."

„Kom, jongejuffrouw Beulah, ge zult mij toch toestemmen, dat hij mij nooit verboden heeft aan wien ook te schrijven, en gij hebt er in het geheel niets van geweten."

„En is die brief werkelijk verzonden?"

„Zeker is hij dat, jongejuffrouw, want ik heb hem aan iemand ter bezorging gegeven, die zich eer door leeuwen zou laten verscheuren, zoo trouw en eerlijk is hij."

„Wie kan dat zijn, Nora?"

„Wel, het is een oude kennis van mij uit Ierland; en zoudt ge het gelooven, jongejuffrouw Beulah, dat het niet verder van hier is dan aan de overzijde van het water daar, en van avond heb ik met mijn eigen oogen de kust gezien. En mijn oude kennis is ondertuinman hier op de plaats en hij heeft mij zoo gelukkig gemaakt door mij allerlei omtrent mijn moeder en mijn vrienden tehuis te vertellen."

„Lieve Nora, ik ben zoo blijde, dat er iets is wat

u gelukkig maakt; maar waarom verbergt ge uw gezicht en waarom hebt gij zulk een kleur? Zeg, Nora, ge hebt geschreid!" riep Beulah uit, toen Nora haar gezicht in den helderen maneschijn oprichtte en verwonderd naar haar keek.

Hierop begon Nora weer te schreien en toen te lachen.

„Zeker, jongejuffrouw Beulah, dat is de schuld van dien akeligen jongen. Weet ge, ik kibbelde altijd met hem toen wij in ons oud Ierland waren, en ik ben er sedert altijd nog naar van geweest. De slechtaard! Stellig, hij plaagt en tergt mij half dood, maar toch mag ik hem wel. In heel oud Ierland is er bepaald geen goedhartiger jongen. Hoe het zij, het is er nu door, jongejuffrouw Beulah, ik heb hem beloofd, den een of anderen dag juffrouw Corney Sullivan te worden."

HOOFDSTUK XVI.

Een stem uit den Hemel.

Het was Zondagmorgen, en de weldadige Sabbathstilte, die gewoonlijk den heiligen dag vergezelt, lag over alles. Het was nog heel vroeg, want de met dauw bedekte velden lagen nog in nevelen gehuld, toen Beulah haar venster openmaakte en naar buiten keek.

Hoe stil was het! En hoe vredig! De zee, die zij ginds in de verte achter de boomen kon zien flonkeren en flikkeren, was kalm als een spiegelglad meer; slechts in de baai fluisterden en murmelden de kleine golfjes, die kalm kwamen aanrollen over

de losse kiezelsteenen. Zelfs de lichte wolkjes hingen onbewegelijk en geleken op broedende witte duiven, Uit het groene korenveld steeg de leeuwerik op, en haastte zich, hoog in de blauwe lucht, zijn lofzang te doen opstijgen. En beneden op de aarde werd met dien zang ingestemd door duizenden stemmen; een hymne van lof en vrede.

Maar in Beulah's hart vond die vredezang geen weerklank. Geen lofzang steeg er uit omhoog tot den Heere, want gelijk een vogel met gebroken vleugel werd haar ziel tot de aarde getrokken.

En wat was hiervan de oorzaak? O, Beulah wist dit maar al te goed.

De gansche week was Castleton Towers vol bezoekers geweest. Den heelen dag kon men in de ruime zalen het geritsel van de zijden kleeden der dames hooren, het zacht gegons van stemmen of een onderdrukten lach. Onder de schoone dames, en de opgeblazen groote heeren was Beulah een gewichtig persoontje geweest. Met trots had de oude Sir John zijn kleindochtertje aan hen voorgesteld. Ziende, welke hooge plaats hij haar toekende, hadden allen gewedijverd om de jeugdige erfgename met kleine oplettendheden en vleierijen te overladen, welke in staat zouden geweest zijn, een veel ouder en sterker hoofd op hol te brengen. En kleine Beulah, dus omgeven van wat haar een atmosfeer van teedere liefde en zorg toescheen, ontplooide zich gelijk een bloem in den zonneschijn.

Hare zachte aard en haar bekoorlijke manieren trokken ieder aan, totdat allen, die in 't begin slechts de erfgename gehuldigd hadden, eindigden met het kind lief te krijgen. Elken dag verscheen het kind, gekleed in een uitgezocht fraaie kleeding, aan het nagerecht, en dan werd met haar gelachen en gebabbeld, en bemoeide ieder zich met haar. Later, in

het salon, werd zij vertroeteld en verwend door de dames, en moest zij zingen en babbelen, en was ieder er van vervuld, hoe verstandig en geestig en mooi het kleine schepseltje was.

En thans, in de stille vroegte van den morgen, zat Beulah te denken aan dien wuften maalstroom van de vorige week; zij dacht er met droefheid aan, want bitter waren de verwijten, die haar geweten haar deed.

„O, ik begin al slecht en wereldsch te worden," prevelde zij. „Ik ben verzot op mooie kleeren, en ik ben er trotsch op als de menschen mij prijzen en mij „de kleine erfgename" noemen. Ik heb mij weinig om bidden bekommerd en ik heb geheel mijn arme menschen en die blinde vrouw Durrant vergeten, die zoo graag heeft dat ik haar een hoofdstuk voorlees."

Wereldliefde! dat was het, zoo dacht zij, wat haar hart vervulde; en haar vroegere vrede en opgewektheid waren verdwenen.

„O, hoeveel verdriet zou dat moeder gedaan hebben!" dus ging haar gedachtenloop. „Zij verlangde, dat ik hier zou komen om mijn lieven grootpapa voor Jezus te winnen. Maar ik help hem niet, ik houd hem zelfs terug. Want hij moet wel zien, hoe mijn hart vervuld is van hoogmoed en vermaak. Niet dat het hem zou hinderen, dat ik hoogmoedig was," zuchtte Beulah. „Ik denk, dat hij het aangenaam zou vinden. Maar, o, hoe bedroefd moet Jezus zijn, Hij, die zacht en nederig was, en afstand deed van al zijn toekomstige heerlijkheid; Hij, die gestorven is voor zulk een klein zondig meisje als ik."

Hare tranen vloeiden thans, bittere tranen van berouw; en zonder dat zij het wist liet Beulah zich op haar knieën zinken, en stortte zij haar hart uit in het luisterend oor van haar Zaligmaker door de belijdenis harer zonden en tekortkomingen. „Indien

wij onze zonden belijden", heeft de Heere gezegd, „is Hij getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid." Hoezeer ervoer Beulah de waarheid dier woorden. Terwijl zij bad daalde een zoete vrede in haar bekommerd hart, want alles wat haar gemeenschap met Jezus in den weg stond was weggenomen. En nu, weer liefde voor en behoefte aan Gods Woord gevoelende, nam zij haar Bijbel, en een tijdlang vond zij inderdaad voedsel in de grazige weiden langs stille wateren.

Toen Nora binnentrad om haar meesteres voor het ontbijt te kleeden keek een gezichtje waarop volmaakte vrede lag haar aan.

„Nora," zeide Beulah nederig, „ik ben verleden week trotsch en driftig tegen u geweest en eens zelfs erg vertoornd. Ik wilde u zeggen, dat mij dat erg, heel erg spijt."

„Alle Heiligen zegenen het kind!" riep Nora uit, „alsof eene dame als gij niet haar driftige buien mocht hebben, als zij dat verkiest! Kom, het staat u goed, jongejuffrouw Beulah, en ik zie graag, dat gij met uw voetje stampt en als een koningin uw Nora beveelt!"

„O, Nora," zeide Beulah bedroefd, „ik mag dat niet doen en ik hoop, dat God mij er voortaan van zal terughouden. Want o, ik behoor Hem toe, en dus moet ik altijd nederig en zacht zijn als Hij was.

„Zeker, jongejuffrouw Beulah, als ge zoo spreekt dan wordt mijn hart beklemd bij de gedachte hoe slecht ik zelf ben", zeide het meisje berouwvol; „alhoewel ik elken dag de Gebenedijde Moedermaagd en alle Heiligen bid om mij beter te maken."

„O, Nora, waarom doet gij dat? Wat goed kan dat met mogelijkheid doen?"

„Wat, jongejuffrouw, tot de Moedermaagd bidden

— en waarom zou ik dat niet? Is zij niet de gezegendste onder alle vrouwen? Staat dat niet in uw eigen Bijbel?"

„Zeker, Nora, dat is zij ook geweest," zeide het kind ernstig, „en als ik in den Hemel kom, ben ik voornemens overal rond zien totdat ik haar vind. Ik ben zeker, dat ik dadelijk haar lief gelaat zal herkennen, en ik zou wenschen, dat zij mij in haar armen nam zooals zij haar kostelijk kindje Jezus lang geleden gedaan heeft, en dat mijn hoofd mocht rusten tegen haar borst, waar Hij eens gerust heeft. Maar o, Nora, is zij ooit voor u gestorven? Heeft zij ooit uren lang aan het kruis gehangen om uwe zonden weg te nemen?"

„Zeker niet, jongejuffrouw," zeide Nora, en er stonden nu tranen in haar oogen, „dat heeft zij nooit gedaan."

„Neen, maar een ander stierf voor u. O, Nora, wie was dat?"

Nora maakte eerbiedig een kruis toen zij zeide: „wel, de gezegende, heilige Zoon van God zelf."

„Welnu, Nora, waarom grieft ge Hem dan, door u tot anderen te wenden wanneer gij bidt? Al wat Hij van u vraagt, Nora, in ruil voor zijn vergoten bloed, dat is, dat gij u tot Hem zult wenden en leven; maar gij, gij wendt u tot een ander, een heilige of een martelaar, voordat gij u tot Hem richt; en die kunnen u toch niet helpen, Nora, geen zier; want ,er is één God, er is ook één Middelaar Gods en der menschen, de Mensch Christus Jezus.' En o, Nora, herinner u: ,Er is ook onder den hemel geen andere naam, die onder de menschen gegeven is, door welken wij moeten zalig worden,' dan de Zijne."

Met den meesten ernst had Nora geluisterd, en dien dag klonk nog menigmaal in haar hart de roerende vraag van het kind: „Stierf Maria voor u, of Jezus?"

Nooit te voren had het arme meisje, verblind door haar Roomsche priesters, ingezien hoe zij den zoon beleedigd had door onschriftuurlijke eer te bewijzen aan de moeder. Waarom had zij dat gedaan, vroeg zij zich met droefheid af; daar het toch Jezus, Gods zoon, en niet Maria was, die haar tot den dood toe had lief gehad? En na dien tijd noemde Nora den naam Maria noch dien van heiligen of martelaren in hare gebeden, maar meer dan vroeger, hoewel met groote vrees en beving, naderde zij den troon Gods met tranen van berouw, smeekende slechts in den naam van Jezus, God's vlekkeloos Lam.

Maar wij zijn afgedwaald van de kleine Beulah op dien rustigen Zondag, een dag die bestemd was om nooit door haar vergeten te worden. Hij was bijna voorbij en Beulah had zich tot dusver vredig en gelukkig gevoeld. Zij was verre van het vroolijke gezelschap gebleven, dat eigenlijk gezegd alles behalve vroolijk was en op alle manieren trachtte den vervelenden dag zoo goed mogelijk door te komen. 's Morgens was zij stil naar den dienst gegaan en had met blijmoedig hart God geloofd te midden der Zijnen. In den namiddag had zij vrouw Kenrith en hare kinderen bezocht, en met een levendig genoegen de verandering opgemerkt in de vroeger zoo havelooze woning. De kinderen waren nu gezond en kwamen haar met vroolijke kreten te gemoet loopen, gevolgd door hun gelukkige moeder in wier oogen weer hoop straalde.

„Jem houdt zich uitmuntend, jongejuffrouw," vertelde zij Beulah, met tranen van blijdschap in de oogen. „O, door Gods genade is hij inderdaad een heel ander mensch geworden. Hij is zoo goed voor mij en zoo vriendelijk tegen de kinderen, dat ik den ganschen dag niet weet hoe ik het heb en de kinderen met verwondering vragen: ,Moetje, heeft God

ons een anderen vader gegeven?' Hij heeft sedert geen drank meer aangeraakt, maar o, niemand dan God weet welk een zwaren strijd dat gekost heeft. Laatst nog zeide hij mij: ,Nan,' zeide hij, ,de macht van den drank is sterk, maar die van God nog sterker, en als ik merk dat de verzoeking komt dan ga ik tot Hem en bid uit al mijn vermogen en dan helpt Hij mij.' En wat het werk betreft, dat gij zoo goed waart hem te bezorgen, jongejuffrouw, doet hij zijn best en brengt het geld, zoo geregeld als een uurwerk, thuis; en ik ben zeker, dat er op 't oogenblik in heel het dorp geen gelukkiger huisgezin is dan dat van Jem Kenrith."

Het is te begrijpen, dat dit alles een aangename tijding was voor Beulah, en zij dacht juist bij zich zelf, toen zij daar zoo alleen zat in de avonduren, wat een aangename, heldere dag het geweest was, en hoe het te wenschen was, dat er niets mocht komen om hem te bederven, toen Nora haastig binnentrad met de boodschap: „Compliment, jongejuffrouw Beulah, en of gij dadelijk in de eetzaal wilt komen. De heeren zitten daar onder een glas wijn en uw grootvader laat u roepen om hen bezig te houden."

„O, Nora," zeide Beulah treurig, „hoe wenschte ik, dat ik vanavond hier zoo rustig mocht blijven."

„Kom, lieveling, ge weet wel, dat het niet kan; ge moet uw grootvader gehoorzaam zijn." En Nora legde een van Beulah's mooiste kleedjes gereed om haar dat aan te trekken.

Maar Beulah zeide, „neen, Nora, dat niet. Ik wil een effen wit aandoen, en als 't u blieft niet mijn paarlen halssnoer. Vandaag wil ik zooveel moois niet dragen."

Spoedig daarop zweefde het in 't wit gekleede figuurtje de eetzaal binnen en ging stil naast haar grootvader staan.

„Zoo, zijt ge daar, mijn kleine nimf," zeide hij, haar hartelijk kussend. „Waar hebt ge toch den ganschen dag gezeten? Maar, komaan, wij hebben u nu weer, en gij moet ons wat opvroolijken, want wij hebben dat allen noodig. Ge moet uw best nu eens doen en dat jachtlied zingen, dat ik u onlangs heb laten leeren. Deze heeren willen niet gelooven, dat gij het kent; toon dus, dat ik gelijk heb," en Sir John tikte zijn kleindochtertje liefkoozend op het hoofd want hij was trotsch op haar fraaie stem.

Voor de eerste maal, dat hij haar vroeg te zingen, aarzelde Beulah, en werd vuurrood. „Hoe was het mogelijk?" dacht zij, en haar hart werd wonderlijk beklemd, „hoe kon zij dat dwaze, wereldsche lied zingen op den dag des Heeren?"

„Als 't u blieft, grootpapa," fluisterde zij, „laat ik wat anders mogen zingen, — toe, mag ik?"

Haar grootvader zag er verstoord uit. „Kom, ge bedoelt toch niet, dat ge het niet kunt zingen?"

O, als zij maar mocht zeggen, dat zij het niet kon! maar zij mocht geen onwaarheid spreken.

„Zeker kan ik het, grootpapa, maar —"

„Maar wat dan? Komaan, kind," vervolgde hij streng, „ge weet, dat ik niet met mij laat spelen; geen dwaze verlegenheid. Begin terstond te zingen!"

„Dat niet, grootpapa; o, als 't u belieft, dat niet!" smeekte Beulah. „Laat mij iets uit Händel's ‚Messias' zingen."

„Het jachtlied en niets anders. Begin maar."

Aller oogen waren op het kind gericht, dat beurtelings bleek en rood werd, maar niemand begreep welk een bittere strijd in haar hart woedde. Woorden uit een zeker oud boek klonken haar in de ooren, en zij moest er naar luisteren; zij luidden: „Zoo iemand Mij wil volgen, dat hij zich zelven verloochene en

zijn kruis opneme en Mij volge." Beulah gevoelde, dat haar uur gekomen was om haar kruis op te nemen; zij mocht het geenszins afwijzen.

„Grootpapa, och, wees niet boos," zeide zij op zachten toon, maar ik kan geen liedjes zingen op den dag des Heeren."

Thans straalde een woeste toorn in Sir John's blikken, en zij schenen het sidderende kind te willen vernietigen. Hoe durfde zij haar moeders gehate geloof in zijn gezicht belijden en hem trotseeren tegenover zijn gasten! In iederen trek van zijn gelaat was onverzettelijkheid te lezen. Eens en voor altijd wilde hij dien verwenschten dweepzieken onzin bij haar uitroeien, of haar van zich stooten zooals hij haar moeder had gedaan.

„Komaan, Beulah," zeide hij, en er klonk iets wreeds in zijn stem, dat het kind in het hart trof, „ge moet begrijpen, dat gij voortaan geen ander geweten hebt dan het mijne. Ik zal voor u in alles oordeelen, zoowel," voegde hij er met een grijns bij, „zoowel de bovenaardsche als de dingen hier beneden; en ge hebt mij letterlijk in alles te gehoorzamen. Verstaat ge? En om te bewijzen dat gij mij verstaat, gehoorzaam mij terstond door het lied te zingen, dat ik u opgegeven heb."

Het bleeke, bedrukte gezichtje was akelig om aan te zien; maar zij lette niet op de verbaasde gasten om haar heen. Met de oogen van haren geest las zij deze woorden: „En Ik zeg u, mijne vrienden! vreest niet voor degenen die het lichaam dooden, en daarna niet meer kunnen doen. Maar Ik zal u toonen, wien gij vreezen zult; vreest Dien, die nadat Hij gedood heeft, macht heeft, in de hel te werpen; ja Ik zeg u: vreest Dien." „Een iegelijk dan, die Mij belijden zal voor de menschen, dien zal Ik ook belijden voor Mijnen Vader, die in de Hemelen is."

Het bleeke gezichtje was akelig om aan te zien.

„Grootpapa," zeide zij, en een ieder vroeg zich af waaraan het bevende kleine kind zulk een kracht ontleende, „ik kan niet doen wat gij verlangt, want mijn ziel behoort thans aan Jezus; Hij heeft die met Zijn eigen bloed gekocht, en dus moet ik Hem gehoorzamen."

Haar kracht was geheel gebroken; hare lippen waren wit geworden; men zag haar wankelen als zou zij vallen, toen een der toeschouwers toesprong en haar in zijn armen opving. Het was de heer Marchmont, Sir John's rechtsgeleerde.

„Waarlijk," riep hij uit, zich verontwaardigd tot Sir John wendende, „dit wreede tooneel heeft reeds lang genoeg geduurd; het kind kan niets meer verdragen!" Hij nam het bezwijmende kind teeder in zijn armen en terwijl hij zich tot de gasten keerde, zeide hij met opgeheven hoofd: „Ook ik ben een belijder van den verguisden Nazarener, dien gij hoont en bespot. Door het eenvoudige geloof van dit lieve kind werd ik er toe gebracht, mij voor Zijn kruis neer te werpen en Hem tot mijn Verlosser te nemen; maar ik ben een ellendige lafaard geweest. Ik ben met u in en uitgegaan zonder Zijn naam te durven belijden. Het gedrag van dit zwakke schepseltje heeft mij aangegrepen en doet mij van schaamte blozen. Zij, een teeder kind, moest zooveel moediger zijn dan ik! Maar zij heeft mij een les gegeven, die ik nooit zal vergeten. Van af dit oogenblik zal ik, zoo God mij helpt, voor de gansche wereld durven belijden, dat ook ik Jezus toebehoor, den Zoon van God, die voor mij gestorven is."

Dit gezegd hebbende verliet de heer Marchmont de kamer, het kind in zijn armen met zich voerende; Sir John en zijn gasten keken elkander in de uiterste verbazing aan.

Dien nacht, toen alles stil in huis was, sloop een

„O, moeder, lieve moeder," fluisterde zij.

klein schreiend meisje uit haar bed en het gordijn wegschuivende staarde zij over het slapende landschap. Van uit een eenzame wolk straalde de maan haar licht, tot alles verhelderd werd. Als gewoonlijk voordat zij zich ter ruste legde, wuifde kleine Beulah haar groet ten hemel, waar ergens, ver achter de sterren, naar zij wist, hare moeder haar wachtte.

„O, moeder, lieve moeder," fluisterde zij, „wilde God toch maar een engel zenden om mij naar Zijn huis te brengen! O, moeder! moeder! mijn hart breekt haast, want grootpapa heeft mij doen weten, dat hij mij niet wil terugzien voordat ik in alles doe wat hij verlangt; en ik weet, o ik weet, dat hij wenscht, dat ik Jezus zal verzaken! Slechts een week, één korte week heeft grootpapa mij toegestaan; en dan moet ik, als ik niet toegeef, mijn fraai tehuis en mijn erfenis prijsgeven, en moet ik weer terug naar de school van die wreede juffrouw Grayville, en word ik weer een arm verstooten meisje. Maar, moederlief, ik kan Jezus toch niet opgeven, is het wel? O, mocht ik slechts ingaan tot de woning waar gij thans zijt, voor altijd bevrijd van al die bittere beproeving."

Geen schitterende engel kwam evenwel uit den door het maanlicht beschenen hemel in antwoord op haar vurig verlangen, en kleine Beulah kroop weer in haar bedje en viel in slaap; want zij was moede en uitgeput. Maar terwijl zij sliep meende zij dat een zachte teedere hand op haar kloppend voorhoofd werd gelegd en haar vermoeide oogleden zacht dichtdrukte. Zekerlijk, die aanraking was geheel verschillend van elke andere ter wereld! Zij sprong op met den kreet: „Moeder!" Daar in het witte schijnsel der maan stond zij, wier naam zij genoemd had. De zachte liefdevolle uitdrukking, die zij zoo goed kende, lag op haar ge-

laat vermengd met een vredigen glimlach van hemelsche gelukzaligheid.

„Kleine Beulah," zeide zij, „Gods uur heeft voor u nog niet geslagen; maar Hij heeft u lief, mijn kind, en weet dat gij lijdt. Zie, Hij zendt u een boodschap om u te vertroosten; grif die in uw hart, want het zijn uw eigen woorden." Zij legde een geopende met gouden letters beschreven rol op het bed neer; daar stond in vlammend schrift zoodat Beulah het gemakkelijk kon lezen:

„Geloofd zij de God en Vader onzes Heeren Jezus Christus, die naar Zijne groote barmhartigheid ons heeft wedergeboren tot eene levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de dooden; tot een onverderfelijke, en onbevlekkelijke, en onverwelkelijke erfenis, die in de Hemelen bewaard is voor u; die gij in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, die bereid is, om geopenbaard te worden in den laatsten tijd; in welken gij u verheugt, nu een weinig tijds, (zoo het noodig is) bedroefd zijnde door menigerlei verzoekingen; opdat de beproeving uws geloof, die veel kostelijker is dan des gouds hetwelk vergaat, en door het vuur beproefd wordt, bevonden wordt te zijn tot lof, en eer, en heerlijkheid in de openbaring van Jezus Christus."

Beulah herinnerde zich onder het lezen deze woorden en toen verdween alles.

Toen zij hare oogen weer opende was het licht en waren haar moeder en de witte rol met gouden letters daar niet meer.

„Het moet een droom geweest zijn," dacht Beulah, in het rond ziende, „maar o, wat een heerlijke droom was het. Ik ben zeker, dat God hem mij toegezonden heeft."

Zij sprong uit haar bed om haar kleinen Bijbel te krijgen om, eer zij iets anders deed, eenige verzen te

lezen. Met verbazing zag zij op de plaats waar het boek geopend was de woorden, die zij op de rol gelezen had. „Ik zal ze zeker gisterenavond voordat ik naar bed ging gelezen hebben, hoewel ik er mij niets van herinner, en er toen van gedroomd hebben. O, ik weet nu, dat het Gods woorden zijn, en o, hoe schoon zijn ze!" En toen kleine Beulah daarop voor het venster stond en haar oogen liet waren over het fraaie landschap, dat zij weldra om Christus' zaak zou moeten prijs geven, zeide zij zachtjes tusschen hare tranen: „Ik heb een andere erfenis ver van deze wereld, veel, veel heerlijker dan deze en die is onverderfelijk en onbevlekkelijk en onverwelkelijk, hetgeen die op de aarde niet is, want Jezus bewaart ze voor mij in de Hemelen."

HOOFDSTUK XVII.

Douglas.

Die verschrikkelijke week van beproeving was bijna ten einde; maar tot Sir John's uiterste verbazing en hetgeen zijn toorn deed toenemen, was er nog niet de minste schijn van toegeven van de zijde van het kleine meisje. Hij had haar niet weergezien na dien avond toen zij geweigerd had te zingen. Haar eten was boven op haar zitkamer gebracht, terwijl hij zijn maaltijden gebruikte in zijn groote eetmaal!

Geen oogenblik had hij er aan gedacht, dat zij zich

werkelijk tegen zijn wil zou blijven verzetten — zij, een klein, teergevoelig kind. Natuurlijk zou zij zich laten kneden zooals hem dat behaagde. In het eerst had hij in angstige spanning geluisterd — zelfs met verlangen — naar het getrippel harer voetjes buiten de deur van zijn studeerkamer, en telkens als de deur openging keek hij op, in de hoop dat de kleine gedaante, die hem zoo lief geworden was, zou binnentreden, maar de eene dag na den anderen verliep en zij kwam niet; zijn verlangen ging over in verwondering en daarna in hevigen toorn, wijl zij hem zoo lang durfde trotseeren.

„Wat kon dat beteekenen?" peinsde hij overluid, toen hij zijn kamer met haastige toornige schreden en met gebalde vuisten op en neer liep; „wat kon dat beteekenen? Wat bezielde het kind om zoo onverzettelijk te zijn? In alles was zij zoo zacht en volgzaam geweest; wat was er toch in die vreeselijke begoocheling van den godsdienst, dat het de aanhangers er van onweerstaanbaar aantrok, zelfs tot hun eigen ondergang. Had hij haar niet gedreigd alle werelsche gemak en weelde waarmede zij omringd was te zullen ontnemen, en daar kon zij toch niet ongevoelig voor zijn, en zou ook dat haar niet tot onderwerping dwingen? Wat moest dat alles beteekenen?

„Waar bleef haar dankbaarheid jegens hem?" dus vervolgde hij in bitter gepeins. „Wat soort godsdienst was het toch, die haar leerde, iemand te miskennen, die haar liefhad en bereid was alles voor haar te doen?"

Onderwijl werd de deur geopend en bracht een bediende een briefje binnen.

Sir John nam het haastig aan terwijl een glans van voldoening op zijn gelaat kwam! Hij opende het briefje en las de volgende woorden, hier en daar door tranen half uitgewischt:

„O, grootpapa, mijn hart is haast gebroken, omdat ik niet bij u mag zijn, en gij niet meer van mij houdt.

O, grootpapa, ik wil alles doen wat ge maar van mij verlangt; ik wil u in elk opzicht gehoorzamen maar ik mag, ik kan Jezus niet opgeven, zelfs al moest ik voor altijd weg van u, mijn eigen grootpapa. O, vergeef mij, dat ik u toornig heb gemaakt, en laat ik als 't u belieft weer zijn

Uw eigen liefhebbende kleine Beulah."

Een oogenblik was het alsof zijn verlangen naar het kind en zijn medelijden met de arme zielsbedroefde kleine hem hadden ontwapend. Maar een ander gevoel deed zich in hem gelden, een stem krachtiger dan zijn liefde voor haar, grooter dan alle gevoelen van menschelijk medelijden of teederheid — namelijk zijn afkeer van God.

Voorzeker moest Satan zelf in hem zijn binnengegaan en zijn arm gestijfd hebben, toen hij dien oprichtte ten hemel, terwijl hij in een vlaag van dolzinnige, godslasterlijke woede uitschreeuwde: „Ik wil niet toegeven, want deed ik het, dan boog ik voor God zelf, dien ik haat. Hij was het, die haar de macht gaf om mij te trotseeren — ik weet en voel het! even als Hij vroeger mijn kind heeft gesteund! Maar ditmaal geef ik het niet op; zij zal buigen, al zou zij of ik er ook het leven bij laten." En zich neerzettende, beantwoordde hij Beulah's briefje in dien geest.

Toen haar laatste hoop aldus vervlogen was, lag Beulah op haar legerstede neer, terwijl de tranen langs hare bedroefde bleeke wangen biggelden.

Aan hare zijde zat Nora, bijna even zielsbedroefd over hare jonge meesteres, want zij begreep het

maar al te wel, dat de strijd te zwaar was voor haar teedere krachten; zij gevoelde in haar hart een gloeiende verontwaardiging tegen Sir John, die aan dat alles schuld was, en zij gevoelde, dat zij geen woord van troost kon spreken; dus zat zij daar sprakeloos neder. Tot haar uiterste verbazing hoorde zij opeens, dat de jonge lijderes begon te zingen.

Zacht en klagend, zelfs te midden harer tranen, kwamen de tonen over hare lippen — in het eerst afgebroken, maar toen zij voortging werd haar zoete stem vaster en trilde er een klank van overwinning in. Nora hield haar adem in en luisterde.

Jezus is mijn heil, mijn leven,
Jezus is mijn vreugd en schat,
Vrij moge alles mij begeven
Wat ik hier heb liefgehad!
Alles, alles kan ik derven,
Houdt maar, tot in 't uur van sterven
Jezus' hand mijn hand gevat,
Jezus' hand mijn hand gevat.

Van het dagen van den morgen,
Tot in 't diepste van den nacht,
In mijn vreugde, bij mijn zorgen,
Biedt mij Jezus licht en kracht;
Zegt dan met mij, al wie rouwen:
't Hart dat Jezus mag aanschouwen,
Voelt zijn bangste pijn verzacht,
Voelt zijn bangste pijn verzacht.

'k Gun u wereld, 't goed der aarde,
Al uw heerlijkheid en heil:
Mij heeft eenig Jezus waarde,
'k Heb voor niets Zijn liefde veil.
't Weet, dat ik met hart en zinnen
Daaglijks meer Hem zal beminnen.
Zijn genâ kent maat noch peil,
Zijn genâ kent maat noch peil.

Onmachtig hare tranen te bedwingen, die overvloedig vloeiden, sloop Nora de kamer uit.

Toen zij de trap afging vernam zij den klopper op de buitendeur, zag de deur open gaan en hoorde iemand naar jongejuffrouw Beulah vragen.

Zij zag dat Jessop aarzelde, en begreep ook zeer goed de reden daarvan, want Sir John had strenge orders gegeven om niemand, die naar jongejuffrouw Beulah zou vragen, zonder zijn verlof tot haar toe te laten.

„Ik zal u bij Sir John aandienen," zeide Jessop, en wilde heengaan, maar een zeker gevoel van eerbied voor den knappen, eerbiedwekkenden jongen vreemdeling weerhield hem; zijn scherpe blik en vast opeengeklemde lippen te kennen gaven dat hij geen gekscheren verstond. Andermaal klonk het streng:

„Breng mij bij uw jonge meesteres, jongejuffrouw Beulah!"

Voordat echter de onthutste bediende, van zijn stuk gebracht door den krachtigen wil van den vreemdeling, terug kon komen om aan dat bevel te voldoen, was Nora met één sprong beneden, had Jessop een duw gegeven, dat hij tegen den grooten kleerstandaard terecht kwam en had de hand van den vreemdeling gegrepen, terwijl zij tegelijk lachend en schreiend zeide:

„Wel, wel hoe is het mogelijk; dan is het God zelf die u hierheen heeft doen komen, voordat het hart van onze lieveling geheel gebroken is door al die wreedheid. Haar zien, dat zult ge, in spijt van alle leelijke tirannen, die ooit in een studeerkamer zaten. Kom maar mee, mijnheer, maar," zij liet haar stem dalen, „het zal toch beter zijn, dat ge wat zachter loopt terwijl ge zijn deur voorbij gaat, want ik wou niet graag, dat hij ons zag."

Zij liep haastig de trap op en met haar vinger op de lippen verzocht zij hem, haar te volgen.

Weinige oogenblikken later had zij de deur van een

fraai boudoir geopend. De vreemdeling keek naar binnen. Een klein meisje zat eenzaam bij het venster naar buiten te kijken. Haar gezichtje was bleek en heel mager en zij zat stil te schreien; en toch bij al haar verdriet, hetwelk zij naar hij zag zocht te bedwingen, lag daar op haar rein, verstandig gelaat een uitdrukking van zachten, geduldigen, Hemelschen vrede, die hij nog van vroeger kende.

Met een plotselinge warme opwelling van teederheid schreed hij naar haar toe.

„Beulah!"

Zij keerde zich terstond om en zag hem.

Met een onderdrukten kreet sprong zij op hem toe en viel aan zijn voeten neer. Nooit vergat hij den blik van onuitsprekelijke vreugde, dien zij op hem wierp, en de volmaakte vrede, die over haar gezichtje kwam toen hij haar in zijn armen nam en zij zich met een zucht van tevredenheid tegen zijn borst aanvlijde.

„O, mijn Douglas! mijn Douglas!" riep zij uit, „mijn eigen lieve broeder, hoe heb ik naar u verlangd! hoe heeft mijn hart al dien tijd naar u gesmacht!"

HOOFDSTUK XVIII.

Het is alles waar.

Jessop wierp de deuren der bibliotheek open en diende Dr. Douglas Howard aan.

Nu was Sir John vast besloten, dat, wanneer deze jonge man zich ooit mocht aanmelden, hij hem met stijve hoffelijkheid zou ontvangen; hij stond dus op en keerde zich trotsch naar hem toe met de bedoeling, hem door een ijskouden Engelschen blik te verbijsteren. Maar hoe het ook mocht komen, spoedig begreep hij, dat hem dat niet zou gelnkken.

Terwijl zijn jeugdige bezoeker op hem toetrad met zijn gewone beschaafde gemakkelijkheid en zijn beminnelijke hoffelijkheid, terwijl hij het voor een uitgemaakte zaak hield, dat hem ten minste een ontvangst zou te beurt vallen, waarmede de eene man van de wereld den andere ontvangt, liet Sir John onwillekeurig zijn trotsche wijze van doen varen.

„Ha, Dr. Howard," zeide hij, hem met uitgestoken hand tegemoet gaande, „dat is een onverwacht genoegen. Neem plaats, mijnheer. Ge komt zeker eens zien, hoe nw vroegere *protégée* het maakt?"

Sir John sprak deze woorden op zeer vriendelijken toon.

„Juist, Sir John," antwoordde Douglas. „Als men uw lief kleindochtertje eens heeft leeren kennen en lief heeft gekregen, dan kan men haar niet zoo gemakkelijk vergeten; maar," — en hier werd zijn stem ernstig -- „het heeft mij zeer getroffen, dat Beulah's gezondheid zoo ernstig geschokt is."

„Geschokt? Waar zegt ge?" zeide de edelman, onrustig op zijn stoel schuivende. „Hebt gij haar dan gezien? Ik zou dan wel eens willen weten wat haar scheelt? Verleden week was zij nog gezond."

„Is het mogelijk, Sir John, dat gij een week lang verzuimd hebt naar uw kleinkind om te zien?" Bijna streng klonk die vraag in den mond van den jongen man.

Sir John liet zijn vuist toornig op de tafel neerkomen.

„Ja, dat heb ik; en wat meer is, ik heb gezworen geen woord meer tot haar te spreken voordat zij mij belooft, mij in elk opzicht te gehoorzamen. Ik ben vast besloten dien dweepzieken onzin uit haar te drijven.”

Ik geloof stellig, Sir John, dat gij eer het leven uit haar zult drijven. Ik moet u waarschuwen, in mijn hoedanigheid van geneesheer, om het met dat zwakke teergevoelige kind niet tot het uiterste te laten komen.”

„Laat haar dan zwichten — of sterven!”

De vrees, die de woorden van den dokter in het hart van den ouden man hadden opgewekt, scheen zijn toorn slechts aan te wakkeren. Zijn gezicht was bleek, zijn lippen hield hij vast opeengedrukt en zijn handen ineengesloten, terwijl hij die woorden sprak.

„Sir John, zij kan sterven; maar ik geloof vast, dat God zelf niet wil, dat zij afstand doet van wat gij haar ‚godsdienst’ noemt! Hij staat haar in deze bij, en ik waarschuw u, dat gij den strijd niet alleen voert tegen het geweten van het kind, maar tegen God zelf.”

Een akelige grijnslach krulde Sir John’s lippen.

„Zijt gij ook al een volgeling geworden? Ik heb altijd in heel anderen zin over Dr. Douglas Howard hooren spreken.”

De jonge man bloosde en zweeg eenige oogenblikken.

Toen sprak hij: „Het is met schaamte, dat ik beken, dat ik vroeger grond heb gegeven om over mij te spreken als een onverschillige — ja, zelfs een atheist. Wilt gij weten wanneer ik van mijn dwaling genezen ben? Het was terwijl ik waakte aan het sterfbed van uw overleden kind. Daar leerde ik te gelooven aan een God, en dat Hij met haar was,

haar steunde en schraagde en troost gaf in een werkelijk wanhopigen toestand.

„Daarna — even voordat gij haar met u naamt — gaf uw kleindochtertje mij haar Bijbel en legde ik de belofte af, er elken dag een gedeelte uit te lezen In het eerste las ik zonder aandacht, alleen om mijn belofte te houden. Later, toen ik er meer belang in begon te stellen, bestudeerde ik hem; in mijn verwatenheid stelde ik mij voor hem te lezen in het licht van mijn kritisch onderzoek. Het zou zeker gemakkelijk vallen al die ouderwetsche fabeltjes te ontleden. Maar toen ik er mede bezig was vond ik tot mijn verbazing, dat ik van stelling was veranderd tegenover dat wondervolle Boek. Ik had gemeend het te oordeelen. Arme dwaas! In plaats daarvan bleek het, dat ik voor zijn vierschaar stond, en dat het vonnis mij schuldig sprak voor God.

„Sir John!" en hier legde de jonge man ernstig zijn hand op hem, het is volkomen waar wat het kind zegt. Er is een heilige God; er is een Hemel; er is een hel; er zal een witte troon zijn; er was een Verlosser, die voor ons stierf en met Zijn bloed het kruishout op Golgotha besproeide. Ik weet, ik gevoel, dat het waar is; ik bezweer u, houd dien strijd niet langer vol. O, geloof mij: vreeselijk is het te vallen in de handen des levenden Gods."

Met zooveel kracht en zoo wegslepend sprak de jonge man, dat een vreemde siddering den grijsaard door de leden ging. Hij meende dat gevoel te zullen verjagen toen hij den hand des jongelings afschudde, maar voordat andermaal een grijnslach zijn lippen krulde stonden hij en de jonge dokter aan den grond genageld door een akeligen kreet van een mensch in stervensnood.

Die kreet drong tot in huis door, weerklonk in de groote zaal, en vervulde allen met ontzetting, want

de deur werd opengeworpen en een vrouw wier kleederen in de grootste verwarring waren stond daar handenwringend te jammeren: „Zij ligt dood, mijn lieveling! Zij ligt dood op de Duivelsrots, zij is van de klip gevallen, die over de Zwarte Draaikolk hangt.”

„Wie? In ’s Hemelsnaam, vrouw, spreek!”

„Mijn lieve jongejuffrouw Beulah! O, ge zult haar hartje niet meer kwellen, die lieveling — nooit weer; want God heeft haar tot Zich genomen, ver buiten het bereik uwer wreedheid.”

Vreemd, te midden van de snerpende smart van dat vreeselijk oogenblik, terwijl hij zijn bevelen aan zijn door den schrik verlamde bedienden gaf, hoorde Sir John altijd door de woorden van den jongen dokter in zijn ooren klinken: „Het is een vreeselijk ding te vallen in de handen des levenden Gods!” Was hij reeds in Gods handen?

HOOFDSTUK XIX.

Op de Duivelsrots.

De snikkende Nora kon hun niet zeggen hoe het ongeluk gebeurd was. Zij wist alleen, dat toen zij haar gewone wandeling over de rotsen maakten, het kind opeens een paar schreden vooruit geloopen was; zij zag haar plotseling — of het uit nieuwsgierigheid was of niet, kon zij niet zeggen — zich naar beneden buigen over de overhangende rots, bij de dorps-

bewoners bekend onder den naam van de Duivelsrots; zij zag haar wankelen als werd zij duizelig en daarop in den vreeeselijken afgrond neerstorten.

Een groote verschrikte menigte, hoofdzakelijk bestaande uit bedienden van het kasteel, stond bij de plaats waar zij gevallen was. Ieders gezicht was bleek en menig oog stond vol tranen.

De moedigsten hadden, toen zij zich over de rots neergebogen hadden, een kleine onbewegelijke gedaante op een rotsblok zien liggen, dat even boven de donkere, dwarrelende poel beneden uitstak.

Het was een gevaarlijke plek. Geen boot kon daar bij komen, om de sterke beneden-stroom. Een paar malen toen een boot bij ongeluk daar dicht bij gekomen was, had de maalstroom ze aangetrokken en ze was verzwolgen zonder eenig spoor achter te laten. Zelfs de moedigste visscher zou, dit wetende, zijn eigen leven niet hebben durven wagen door te beproeven het leven van het kind aan de zee te betwisten. Ieder wist, dat er geen hoop op haar behoud was, indien zij nog leefde, dan door langs een touw de gevaarlijke plek te bereiken.

Binnen weinige minuten zal de vloed de rots hebben bereikt waar zij ligt en zullen de golven haar verzwelgen.

„Het touw! het touw! O, zullen zij het dan nooit brengen?” Aller oogen waren in angstige spanning naar het dorp gericht.

Sir John liep als een zinnelooze heen en weer, zijn witte haren fladderden in den wind, hij wrong zijn handen en op zijn gelaat lag onuitsprekelijke angst en wroeging. O, kon hij zijn klein lief meisje nog slechts eenmaal in zijn armen sluiten! Kon hij haar lieven zachten lach en haar vroolijk kin-

derlijk gebabbel nog eens hooren! Voelde hij haar armen zich nog eens liefdevol om zijn hals sluiten, haar hartelijke warme kus op zijn wang! Wie zal zijn lijden beschrijven terwijl hij aan alles dacht wat nu voorbij was?

„O, God!" steunde hij; „ik verdien het niet, want ik heb U uitgedaagd; maar o, red mijn kind. Geef mij nog de gelegenheid om te toonen hoe teeder ik haar zal liefhebben. Gij zijt inderdaad een groot en machtig God, en ik was een ellendige zondaar; maar o, heb medelijden en red mijn kind, geef mij haar weer terug!"

„Ziet, ziet, hij komt!" Een luid gejubel klonk door de lucht toen een ruiter naderde, zijn bezweet paard steeds tot meerdere snelheid aanzettende. Hij had een opgerold stevig touw bij zich. Het was Douglas; hij was de anderen ver vooruit. Hij sprong van zijn paard en riep. „Kom ik nog in tijds?

„Nog juist in tijds! De vloed heeft haar bijna bereikt!" en onder het spreken keken de dorpelingen van den een naar den ander. Wie zou zich wagen aan de gevaarvolle taak? want inderdaad, het gevaar was groot. De rotsen waren scherp en vooruitspringen; zij zouden het touw zeer zeker beschadigen. Zou het, hoe sterk het ook was, de wrijving kunnen weerstaan? en zoo niet — dan beteekende het een onvermijdelijken dood. De krachtigste zwemmer zou niet levend door den maalstroom kunnen komen.

Maar onderwijl zij elkander stonden aan te staren had Douglas zijn jas uitgetrokken en het touw om zijn lijf gebonden. Wederom weerklonk een gejubel, zoo luid, dat zeevogels in hun nesten werden opgeschrikt.

Sir John had nog slecht even den tijd om krachtig zijn hand te drukken voor hij zich liet afglijden.

Steeds lager daalde hij boven den afgrond en Dou-

glas voelde dat hij ziek en duizelig werd. Hij kon het geknarp hooren van het touw tegen de scherpe kanten van de rots. Zou het doorgezaagd worden, vroeg hij zich af, voordat hij haar bereikt had? Neen! want eindelijk, nadat hij met veel moeite de uitstekende punten had ontweken, raakte zijn voet de rots aan waarop zij lag.

Kwam hij in tijds? O, God, kwam hij in tijds? Reeds bespoelde haar het schuim, het wreede. bruisende schuim, en bedekte haar tot aan haar lippeu. Hij lichtte haar in zijn armen op en was op het punt het sein te geven aan de lieden boven, om hem op te halen, toen hij zag hoe gerafeld het touw was; op sommige plaatsen was het half doorgesneden.

„Het zal ons beiden niet kunnen dragen," monpelde hij, maar haar gewicht zal het wel kunnen houden."

Zonder een oogenblik te aarzelen maakte hij het touw van onder zijn armen los en bevestigde het stevig en handig om het lichaam van het bewustelooze kind.

„Vaarwel, kleine Beulah," fluisterde hij, en kuste haar hartelijk. „Vaarwel, mijn kleine lieveling; misschien zal ik voor u moeten sterven; nooit zult gij te weten komen, hoe gaarne ik mijn leven voor u geef."

Hij gaf het sein, en men trok haar naar boven; hij stond daar met gevouwen armen het rijzen van den vloed gade te slaan. „Zou men een touw voor hem brengen?" vroeg hij zich af; want hij begreep, dat er weinig hoop voor hem was als men dat niet deed, „of zouden de hongerige golven hem meeslepen in dien warrelenden zwarten maalstroom omlaag? Een rilling doorliep hem toen hij in dien verschrikkelijken. afgrond keek. Het was een akelige plaats om te sterven; en na dat sterven! wat zou dan komen? Ja, er was een God en een eeuwigheid! Wederom kwamen de woorden op zijn lippen: „Het is een

vreeselijk ding te vallen in de handen des levenden Gods." Maar toen ook klonken hem als een liefelijke echo de woorden in de ooren, die hij dien middag tot Sir John gesproken had: „Er was een stervend Verlosser en een met bloed bevlekt kruis op Golgotha."

„Dat alles is werkelijkheid!" riep hij uit, „mijn hart gelooft het nu! en Hij is mijn Verlosser, en Zijn bloed werd voor mij vergoten. O, waarom moest ik zoo lang aarzelen en twijfelen, daar zulk een heerlijke verlossing mij toch wachtte?"

Met opgericht hoofd en gevouwen handen stond daar de jonge man, overgeleverd aan de woede der golven, die aan zijn voet rolden. De sombere draaikolk kookte en schuimde beneden hem, terwijl de vloed de golven deed aanrollen en tegen de rotsen te pletter sloeg; maar dat alles scheen zijn kalme stemming niet te kunnen verstoren, want zijn herboren ziel was vervuld met onbeschrijfelijke vreugde en zaligheid.

Doch het was niet beschikt, dat Douglas in die akelige kolk zijn graf zou vinden. God had nog werk te doen voor zijne hand.

De vreugde van de wachtende menigte boven werd getemperd door ontsteltenis toen men bevond, dat slechts één lichaam verscheen.

„De moedige jonge man heeft haar alleen laten ophalen uit vrees dat het touw zou breken, wie wil naar beneden gaan om hem een ander touw te brengen?" Dus sprak de dorpsgeneesheer, toen hij het touw met teedere zorg losmaakte van het bewustelooze meisje, over hetwelk Sir John zich met vreugde en toch met een vreeselijken angst heenboog.

„Zeker, en ik zal de knaap zijn, die dat zal doen," riep Corney Sullivan, „want ik zou wel eens willen weten of de een niet kan wat de andere doet. En een brave kerel is hij, dat zeg ik maar!"

„God zegene u, mijn dappere jongen," riep Nora met trots uit; „en als gij u niet hadt aangeboden om hem te gaan halen dan had ik nooit weer een woord tot u gesproken!"

Toen Beulah haar oogen opende lag zij in de armen haars grootvaders en knielde Douglas naast haar op het gras. Zij was gekneusd en bloedde, maar als door een wonder was haar leven gespaard.

„Grootpapa," fluisterde zij zacht, met vreugdevolle verwondering toen zij in de vriendelijke betraande oogen van den ouden man keek, „wilt gij uw kleine Beulah weer liefhebben, en mag ik voor altijd bij u blijven?"

„U liefhebben? O, mijn lieveling! mijn lieveling! God alleen weet hoe lief ik u zal hebben! Leer mij, mijn kind, o, leer mij, Hem naar eisch te danken voor Zijn oneindige genade, dat Hij u gespaard heeft, in spijt van geheel mijn zondig leven!"

HOOFDSTUK XX.

Daisy's verhaal. — Een zware slag treft ons.

Ik ben zeker, dat het lente was toen het gebeurde, want als ik terugzie herinner ik mij, dat ik dien middag had opgemerkt, dat de knoppen aan onzen

eenigen ouden pereboom op bersten stonden, en het was ook op dien zelfden dag, dat ik buiten mij zelve van vreugde naar Annie was geloopen, om haar te vertellen, dat ik ergens in de buurt een lijster had hooren zingen; want gij moet weten, dat wij zoo dicht bij Londen woonden, dat het gezang van een lijster iets heel buitengewoons was. Men zal dus begrijpen, dat zijn eerste tonen, na een langen vervelenden winter — want te Londen is de winter altijd vervelend en lang — steeds door Annie en mij met groote vreugde begroet werden.

Maar hoewel de lente in het land was, was het toch nog erg koud; want ik herinner mij, dat toen het Paaschvacantie was en wij ons werk af hadden, wij allen blij waren om het groote vuur in onze gezellige eetkamer te kunnen gaan zitten om ons te warmen.

Wij hadden Jamie's rustbedje bij 't vuur getrokken, opdat hij ook in onzen kring zou zijn; want natuurlijk werd die lieve Jamie door niemand van ons ooit vergeten; hij was onze kleine zieke man, ons gebrekkig ventje; en omdat hij zoo ongelukkig was, hield ieder nog veel meer van hem.

Annie of Nan, zooals wij haar noemden, zat naast hem, terwijl zij zacht zijn kleine witte, blauw geaderde hand streelde; Ralph, de wilde, drukke Ralph — maar nooit was hij ruw met Jamie — zat aan het hoofdeneind van zijn rustbedje met gekruiste beenen, een stuk hout te snijden; hij maakte een vreeselijk vuilen boel op het tapijt, maar ik maakte hem daar geen aanmerking over, want ik wist, dat hij een fluitje voor Jamie maakte, die er met de meeste aandacht naar lag te kijken.

Elsie zat met haar lief gezichtje over het vuur gebogen, om het slot te weten te komen van een boeiend sprookje, dat zij las. Languit op het haardkleed

met zijn handen onder zijn zwarten krullekop lag Eric, onze oudste, in een tamelijk vuil football-kostuum. Moede, bemodderd en bespat was hij. doch dat deed geen afbreuk aan zijn opgewekte stemming, want zijn partij had de overwinning behaald.

Elsie slaakte een zucht van verlichting en wierp haar boek neer.

„Het eindigt precies zooals het behoort!" zeide zij. „De tooverprins kwam juist intijds en vond haar in den kerker van het oude kasteel, en nam haar mede en gaf haar allerlei moois en trouwde toen met haar en zij waren lange jaren te zamen gelukkig. O, Nannie!" terwijl zij haar zuster aankeek, „zoudt gij ook niet willen, dat er met ons het een of ander gebeurde zooals in de boeken staat?"

De prozaïsche Ralph liet een verachtelijk gebrom hooren, en Eric trok lachend zijn pet over de oogen om ze tegen den gloed van het vuur te beschutten. De zestienjarige Nannie zuchtte een weinig ongeduldig en schudde haar donkerbruine lokken naar achter toen zij antwoordde: „Ik geef geen cent voor tooverprinsen en al zulken onzin; maar o, lieve! ik zou zoo graag nieuwe kleeren hebben — ik meen alles tegelijk nieuw! Ziet ge," vervolgde zij treurig, „wij krijgen onze kleeren om zoo te zeggen bij stukjes en beetjes. Natuurlijk krijgen wij eerst onze japonnetjes, maar tien tegen een, dat moeder niet in staat is ons nieuwe hoedjes te koopen voordat de fleur van onze nieuwe japonnen af is. Dan krijgen wij een tijd later nieuwe handschoenen en zoo voorts; maar o, Daisy, denk eens aan hoe prettig: alles tegelijk nieuw te hebben!"

Ik was een jaar ouder dan Nannie en dus zeventien, maar toch was ik, dat moet ik bekennen, dwaas genoeg om een oogenblik in te stemmen met die woorden.

„Het zou wel prettig zijn," mompelde ik, maar hield toen op. „O, Nannie, liefste," zeide ik, „laten wij niet meer verlangen dan wij hebben! Bedenk eens hoe gelukkig, hoe volkomen gelukkig wij in ons tehuis zijn, met den besten vader en de liefste moeder der wereld."

„Wel, natuurlijk zijn wij gelukkig, en vader en moeder zijn heel lief, maar dat is nog geen reden om niet wat meer te wenschen," zeide Nannie pruilend, terwijl ze naar haar mooi voetje keek waarop zij zeer trotsch was; „en ik houd van mooie kleeren."

„Nu, het zou wel aardig zijn als er eens wat gebeurde — iets prettigs en bijzonders, weet ge," zeide Elsie, die veertien was, en zich altijd gaarne allerlei phantastische voorstellingen maakte en trachtte met haar groote blauwe oogen in het wonderland van de toekomst te staren. „Ik ben zeker, dat zelfs gij, Daisy, zult moeten toestemmen, dat ons leven erg prozaïsch is."

Hier liet Ralph, — die een jaar ouder was dan Elsie en, als jongens van vijftien jaar gewoonlijk zijn, een ingewortelden afkeer had tegen het genus „meisje" — nogmaals een gebrom hooren.

„Ik geloof, dat gij en Nan graag den heelen dag in witte zijde en paarlen gekleed, in een oud kasteel of ruïne zoudt zitten spinnen, in afwachting, dat de prins voorbijkwam op zijn prachtig paard, gekleed in fluweel en zijde — den prins bedoel ik, niet het paard. Wat zijn meisjes toch onzinnige schepsels!"

„Ik veronderstel, dat gij het aardig zoudt vinden om door een grijzen beer omhelsd te worden op een hoogen berg, of om op een ijsschots rond de Noordpool te zwalken, of misschien zoudt ge liever beiden in een vulkaan neerdalen met een van Jules Verne's helden?" liet Elsie zich hooren.

„En als ik dat zou wenschen, dan was het in

ieder geval veel prettiger dan het eentonige leven hier tehuis. Wat zegt gij ervan, Eric?"

„Wij hebben de gelen geslagen," mompelde Eric in een droomerige opgewektheid, terwijl hij langzaam zijn stijve pijnlijke ledematen in een andere ligging op het haardkleedje bracht, „wat mij betreft blijft mij dus niets meer te wenschen over!"

„Als mijn rug niet meer zoo pijn deed en ik den heelen tijd niet behoefde te liggen, zou ik ook heel gelukkig zijn." Dat laatste zeide kleine Jamie, die onder het spreken diep zuchtte en zich moede van het liggen op zijn legerstede omkeerde.

„Lieve beste jongen!" zeide Nannie, hem teeder kussende, „'t is schande, dat wij zitten te jammeren en te klagen, terwijl wij zooveel beter af zijn dan gij, arm geduldig schaap!"

„Jammeren en klagen? Wie jammeren en klagen, dat zou ik wel eens willen vragen? Maar, waarom zit ge hier nog in het donker? Vader zal zoo dadelijk thuis komen."

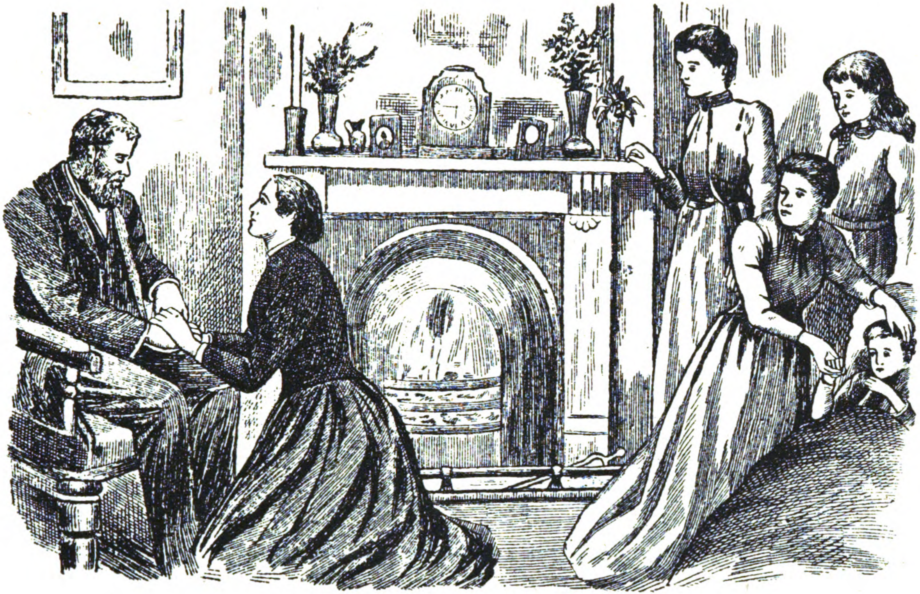
Het was moeder, die met vlugge hand de deur had geopend en haastig op ons toetrad toen zij ons die vraag met haar lieve vriendelijke stem deed.

Oogenblikkelijk sprongen wij meisjes op, want moeder was in huis als een frissche gezonde bries; zij bracht altijd alles in beweging.

Het volgende oogenblik had Nannie het gas aangestoken, ik vloog naar den haard om het vuur op te poken en de asch bij te vegen. Elsie zette vaders stoel gereed en warmde zijn pantoffels, terwijl Ralph zorgvuldig al zijn spanen opraapte.

„Eric, Eric! luie jongen, ga terstond andere kleeren aantrekken!" zeide moeder, hem een duwtje gevende toen zij hem voorbij ging om Jamie te helpen.

Het was verwonderlijk hoe goed moeder altijd wist

„Wat is er, lieve?" zeide zij hartelijk.

wat zij voor Jamie doen moest. Zij lichtte hem met teederheid in haar armen op, schudde zijn kussens terecht, legde hem in een andere gemakkelijker houding, en streek hem liefkoozend het haar uit zijn oogen, terwijl zij haar vraag herhaalde:

„Wie sprak daar van jammeren en klagen toen ik binnenkwam?"

„O, moeder!" zeide Elsie, „'t is maar, dat wij zoo gaarne zouden wenschen, dat er eens wat gebeurde; wij vinden dat eentonige leven vervelend."

„Stil toch, Elsie! Stil toch, kind!" zeide moeder met iets angstigs in haar stem, „ge weet niet hoe dankbaar ik elken dag ben, dat alles zoo rustig en kalm zijn gang gaat sedert lang; maakt haast: daar klopt vader! Kom, Nannie, zet thee en, Daisy, zie toe dat Suzanna vaders biefstuk zóó bakt als hij het gaarne heeft." En moeder ging met haar lieven glimlach op het gelaat vader in de gang te gemoet zooals zij gewoon was, even als toen zij nog jonge verloofden waren.

Maar toen hij de eetkamer binnenkwam zagen wij terstond, dat er wat gebeurd was.

Hij keek ons allen aan met een gelaat waarvan alle kleur geweken was. Hij kuste ons op een afgetrokken vreemde manier en zonk met een zenuwachtigen zucht in zijn stoel neer.

Moeder was naast hem neergeknield en had zijn hand gegrepen.

„Wat is er, lieve?" zeide zij hartelijk, „wat scheelt er aan?" Maar zijn vreemde manier van doen had ons kinderen een doodschrik op het lijf gejaagd en angstig keken wij elkaar aan.

„Ik heb een schok gekregen, vrouw," zeide hij, „een hevigen schok! Gij weet, dat ik sedert lang een sterken wensch had om mijn leven te verzekeren. Ik meende, dat het niet meer dan billijk was, dat,

als mij iets mocht overkomen, er toch wat voor u en de kinderen zou zijn; want gij weet, lieve, dat het onmogelijk geweest is, hoe goed salaris ik ook heb, om wat over te leggen. Ik ben vandaag naar de Maatschappij geweest om mij voor een goede ronde som te verzekeren, maar — zij hebben mijn leven geweigerd!"

Mijn moeder keek hem aan zonder in het minst eenig vermoeden te hebben van wat hij bedoelde. „Ik begrijp u niet, James," zeide zij.

„O, Margaretha," jammerde vader, „ik heb het te lang uitgesteld, en nu wil men mij niet meer hebben! Begrijpt ge mij niet?"

„Maar waarom niet? Om welke reden? Waarom willen zij niet?"

„Omdat" — mijn vader sprak nog altijd op een vreemde verwilderde manier — „zij zeggen, dat mijn hart zóó is aangedaan, dat mijn leven niets meer waard is!"

„James!"

Nooit zal ik dien plotselingen, wanhopigen kreet van vertwijfelenden zielsangst vergeten, dien moeder uitte, maar terstond was zij weer kalm.

Zelfs in dit oogenblik van overstelpend leed dacht zij het eerst aan hem, niet aan haarzelve.

Hij keek hulpeloos van haar naar ons, terwijl diepe smart op zijn bleek vervallen gezicht te lezen stond — smart over hetgeen zijn verlies voor ons zou zijn. Zelfs ik wist dat.

Het was zoo iets vreemds en onbegrijpelijks, dien blik van hulpeloosheid te zien van onzen dapperen, flinken, ijverigen vader — steeds door en door een man van zaken, en een vraagbaak voor ons bij allen denkbaren tegenspoed — dat ons hart met een nameloozen angst beklemd werd.

„Vader, vader!" riepen wij, en Jamie begon te snikken

en te kermen. In een oogenblik was moeder overeind.
„Stil, kinderen!" zeide zij, met vastberadenheid ons allen aanziende, „gij moet het uw vader niet lastig maken. Weest allen lief en moedig. Daisy, laat als gewoonlijk de thee binnenbrengen; Nannie, haal gij een weinig brandewijn voor uw vader, en dan moet hij zijn biefstuk hebben. Ge zijt overspannen, lieve James; die dokter schijnt u wel wat ruw zijn meening te hebben gezegd; het zal wel spoedig beter worden. Bovendien kan hij zich vergist hebben."
En onze lieve moeder babbelde maar voort terwijl wij om de theetafel gezeten waren, en deed haar best om vader moed in te spreken en ons allen op te vroolijken, en ieder van ons lachte zij vriendelijk toe; maar ik zag heel goed, hoe die bange trek nog om haar lippen lag, en ik wist, dat haar hart nog steeds van zorg vervuld was.

HOOFDSTUK XXI.

Zijn sterkte!

Dien nacht kon ik niet slapen. Een innig diepe smart, zooals ik te voren nooit gekend had, hield mij wakker. Nannie had zich in mijn armen in slaap geschreid, nadat wij lang half fluisterend over vader hadden liggen praten.
„O, Daisy," zeide Nan, zich huiverend tegen mij aandringende, „als ik er aan denk, hoe wij naar ver-

andering wenschten en verlangden terwijl wij allen zoo vredig en gelukkig waren! O, ik wist toen niet h o e gelukkig wij waren. Wel, 't is me of er jaren zijn voorbijgegaan sedert van middag; jaren van ellende."

Ik troostte haar zoo goed ik kon, totdat zij vast in slaap viel, maar i k kon niet slapen. Voor het eerst in mijn gelukkige, zorgelooze jeugd voelde ik den druk en den last van de zorg.

Het zal omstreeks middernacht geweest zijn, toen de deur openging, en in den helderen maneschijn zag ik een witte gedaante de kamer binnensluipen. Ik kon nog bijtijds een kreet van schrik inhouden, want ik zag dat het moeder was. Haar sterkte had haar geheel verlaten, dat kon ik zien; zij was geheel onder den invloed van haar onuitsprekelijk leed. Zij ging het eerst voor Elsie's bedje staan en boog zich over haar heen, terwijl zij in doffe tranenlooze smart haar handen wrong. Toen kwam zij bij ons; lang en meewarig keek zij in Nannie's lief, beschreid gezichtje, en ik zag haar sidderen toen zij haar in haar slaap hoorde snikken.

Eindelijk was het mijn beurt. Ik was voornemens mij te houden of ik sliep, maar toen haar dierbaar gezicht dicht over het mijne was heengebogen en ik haar met ingehouden snikken hoorde prevelen: „O, mijn kind, mijn kind, dat zoo spoedig vaderloos zal zijn, wie zal u helpen, wie zal dan voor u zorgen?" kon ik het niet langer uithouden. Ik sloeg mijn armen om haar hals en hield haar vast omsloten.

„Lieve moeder," fluisterde ik, „moederlief, gij zult niet alleen uw leed dragen. Laat mij met u schreien, moeder, want slapen kan ik niet."

En toen kwamen haar tranen — de tranen mijner dappere, sterke moeder, wie geen onzer ooit had zien schreien, en zij stroomden overvloedig.

„O, mijn Daisy," fluisterde zij, „laat mij een

oogenblik uitschreien, lieve, dan zal het wel gauw overgaan. Ik heb mij den heelen avond te goed moeten houden voor hem en toen ik van hem weg ging sliep hij, o, zoo vredig, Daisy! Men zou niet denken dat hem zooiets boven het hoofd hing. Ik ben langs al hun bedjes gegaan," vervolgde zij, „langs Jamie, — mijn armen stumperd van een Jamie, — en Eric, en Ralph. Ik had moeite om mij voor te stellen, dat spoedig zijn zorg over hen zou ophouden, tegelijk met zijn teedere, vaderlijke liefde. En als zij op zekeren dag ontwaken, zal hij voor altijd zijn heengegaan en zullen zij niemand hebben dan mij, och arme!"

Ik voelde haar in mijn armen trillen, en ik kon niets doen dan haar vaster aan mijn borst sluiten.

„De slag is te zwaar voor mij om te dragen, Daisy," jammerde zij. „Ik verzink — verzink in diepe wateren."

Ik sloeg mijn oogen, die vol tranen waren, van haar boezem op, en richtte ze hemelwaarts, want hoe jong ik nog was, gevoelde ik, dat hier een leed was, dat geen menschenhand kon heelen. Doch er leefde Een, die helpen kon — Een, dien ik sedert kort geleerd had lief te hebben en te vertrouwen — en op Hem had ik mijn oogen nu gericht.

„O, barmhartige God," bad ik zacht, „troost haar, — sterk mijn moeder in deze beproeving!"

Hoe spoedig kwam het antwoord! want toen ik mijn blik weer naar beneden richtte, zag ik, lichtende tegen de duisternis, die ons omringde, gulden woorden op den muur geschreven. Het waren slechts de woorden van een ouden tekst, waarop een straal van het maanlicht viel, doch het scheen mij toe alsof kwamen zij van God, als hadde Zijn eigen vinger ze daar geschreven.

„Zie, moeder," fluisterde ik verblijd, „zie, God heeft u een boodschap gezonden — een boodschap van Hem zelf."

Zij keek verbaasd op en volgde de richting van mijn vinger. Voor haar stonden die heerlijke woorden: „De Heere is hunlieder sterkte, Hij is de sterkheid der verlossingen Zijns gezalfden."

„De Heere is hunlieder sterkte," fluisterde zij „de sterkte van hen, die Hem liefhebben — en ik ben een hunner." Daarop bedaarde zij geheel, en ik wist, dat de machtige woorden hun uitwerking niet hadden gemist.

„Och, Daisy," zeide zij eindelijk, als in verwondering tot zich zelve sprekende, „wat een ongelukkig, dwaas schepsel ben ik toch! God heeft mij wat te dragen gegeven — een grooten, zwaren last — en ik wilde dien alleen oplichten, en natuurlijk kon ik dat niet. Maar, Daisy, voordat Hij mij den last gaf, gaf Hij mij ook Zijne sterkte — bedenk dat eens," zeide zij op een eerbiedigen toon, „Gods sterkte! Welnu, Daisy, daar is geen last, hoe zwaar ook, dien ik daarmede niet zou kunnen optillen, is het niet?"

„Moeder, lieve moeder," zeide ik, „ik geloof niet, dat Hij verlangt, dat gij iets van dien last zult dragen. Hij zal hem zelf voor u willen dragen"; en daarop prevelde ik zacht: „Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u."

„Hij zorgt voor mij! Och, Daisy," zeide zij, „wat liefelijk woord is dat! Het is bijna nog liefelijker dan de andere, het is zoo vol teederheid. Goeden nacht, lieveling. Ik ga nu slapen. En, meisje, gij hebt mij geholpen. Ja, dat moet mij genoeg zijn — ik kan daar rustig op inslapen — Zijn sterkte is de mijne, en Zijn zorg is mij; en weer met haar gewonen, lieven, moedigen glimlach op haar gelaat ging moeder

heen; en ook ik viel in slaap, want die beide laatste woorden: Zijn „sterkte" en „zorg", waren een zachte peluw voor mij.

HOOFDSTUK XXII.

Dr. Douglas Howard.

Toen ik ontwaakte was het zilveren licht der maan verdwenen en daagde het flauw aan de kim. Hoe schoon is de nieuwe dag, frisch uit Gods hand! Voor wie jong is, is het bijna onmogelijk gansch hopeloos te zijn in den vroegen morgen. De nieuwe dag komt zoo zachtkens aan, hij schijnt zooveel schoons te beloven en zijn eerste stralen beschijnen zoo teeder het ontwakende landschap, dat, niettegenstaande alle voorteekens, iemand toch weer moed schept. Met het aanbreken van den dag keeren onze vreeze en kwellingen en zenuwachtigen angst weer terug naar hun donkere poelen en schuilplaatsen, en treedt de lichtgewiekte hoop in hun plaats en doet de dingen in al de schoone kleuren van den regenboog zien. O! zeker, wij denken, dat zulk een schoone morgenstond ons niets dan goeds kan brengen!

Ik trad dan ook in veel opgewekter stemming de ontbijtkamer binnen, waar moeder reeds bezig was met thee en koffie te zetten.

Zij drukte een langen, teederen kus op mijn wang,

en het was een gelukkige gedachte, dat een nieuwe band ons thans verbond, hoewel die uit droefheid was ontstaan.

Ik zag haar in het gelaat; er lag sterkte en liefde en volharding op te lezen; haar morgenstond was veel helderder dan die aardsche, welke mij dezen morgen zooveel genot had verschaft; dat kon ik wel zien. Zij zag mijn blik en fluisterde zacht toen ik naar mijn plaats naast haar ging: „Zijn sterkte en Zijn zorg, Daisy," en ik begreep waar zij op doelde.

Maar vaders stoel bleef ledig en wij, kinderen, keken elkander treurig aan. Voor het eerst in zijn druk, bedrijvig leven — hij was de chef in een groote handelszaak — verscheen hij niet aan het ontbijt.

„Ik heb hem er toe overgehaald, kinderen," zeide moeder; „waarlijk ik kon met hem doen wat ik wilde, de schok van gisteren heeft hem erg aangegrepen"

„Eric," vervolgde zij, „ik heb gisteren avond aan Dr. Douglas Howard geschreven en hem verzocht vandaag naar uw vader te komen zien."

„Dr. Douglas Howard! Maar moeder, hij is onze dokter toch niet! Waarom hebt ge juist hem gevraagd? wij kennen hem niet — niet, dat hij niet knap genoeg is, als het gerucht waarheid spreekt. Hij is het immers over wien de couranten het zoo druk hebben? Hij moet merkwaardige ontdekkingen gedaan hebben op geneeskundig gebied of zoo wat, is het niet? In elk geval heeft hij heel wat practijk."

„Zeker, Eric, naar verdienste neemt hij een hooge plaats onder de geneeskundigen in, zooals slechts weinig door menschen van zijn leeftijd bereikt wordt — want ik hoor, dat hij nog niet ver over de dertig is — maar jarenlang heeft hij zijn onderzoekingen voortgezet met onwrikbare ijzeren onverstoorbare volharding, dikwijls tot groot gevaar

voor zijn gezondheid. Kennis is macht, Eric, en nog onlangs werd in een geval, toen alle andere doctoren geen redding wisten, zijn hulp ingeroepen. En met schitterend gevolg; en daar de patient toevallig een der hoogstgeplaatsten in den lande was, verspreidde de roem van den jongen dokter zich als een vuurtje, en zijn naam is gevestigd."

„Prachtig!" riep Eric uit. „Ik zou wel op een goeden morgen willen ontwaken als een beroemd man!"

„Geen koninklijke weg voert tot den roem, Eric," zeide moeder, even zuchtende, toen zij haar grooten knappen zoon aanzag, die nu negentien was en die nergens in uitmuntte dan dat hij de beste roeier, cricketer en footballer van zijn leeftijd was, en de zachtaardigste en beste jongen op de wereld.

Zij legde haar hand op zijn hoog, blank voorhoofd en streek zijn zacht golvend haar weg.

„Er moet hier wat in zijn, Eric," zeide zij. „Wanneer zal mijn jongen ook eens wat doen om ons trotsch op hem te maken? Maar niets kan zonder werken geschieden, Eric — werken! werken! werken!"

Eric kreeg een kleur, doch ontweek haar vraag op zijn gewone licht schertsende manier, en weldra was de ontbijttafel door de kinderen verlaten en bleven moeder en ik alleen praten over hetgeen dien dag moest gebeuren.

Eenigen tijd later werd Dr. Douglas Howard aangediend, en ik moet bekennen, dat ik uit mijn verre hoekje, verborgen achter het overgordijn, den beroemden jongen dokter vrij nieuwsgierig opnam.

Toen hij mijn moeders hand vatte met een ongewoon innemende vriendelijkheid en haar doordringend maar toch vriendelijk aanzag, kwam het mij voor als las hij tot op den bodem van haar hart

Zij legde haar hand op zijn voorhoofd.

en wist hij, dat dat hart in grooten angst en spanning verkeerde, maar dat zij met kalmte en moed alles wist te dragen. Een diep medelijden scheen zich op zijn schoon mannelijk gelaat af te teekenen (want het was schoon, van een hooge, edele schoonheid, zooals ik nooit te voren bij eenigen man gezien had), en ik meende te bespeuren, dat daar op eens ook de ernstige wensch te lezen was, om vertroosting en verlichting te brengen aan haar lijdend hart.

„Is uw echtgenoot ziek," zeide hij, „en natuurlijk zijt gij zeer onder den indruk. De schok trof u zeer onverwachts, meen ik dat gij in uw briefje schreeft? Dan moet ge mij nu maar eens alles vertellen."

Veel woorden sprak hij niet, maar zij maakten diepen indruk op wie ze hoorde. Er klonk innige deelneming en menschenliefde in. Men kreeg er den indruk door, dat hoevele ernstige gevallen hij onder behandeling had, hij geen enkel met meer zorgvuldigheid zou nagaan dan dit eene. Onwillekeurig kreeg men de overtuiging, dat hij al zijn ervaring en kennis ten dienste stelde, als ware vader zijn eenige patiënt. Ik hoorde den stillen zucht van groote verlichting over mijn moeders lippen komen, toen zij opzag in zijn krachtig en toch teeder gelaat, en ik wist, dat deze vriendelijke geneesheer reeds den halven last van haar schouders had genomen, omdat hij haar volkomen vertrouwen had weten in te boezemen. Ik sloop toen de kamer uit en liet hen alleen. Na wat mij een heel langen tijd toescheen hoorde ik zijn stap uit vaders kamer komen en daarna de voordeur dichtslaan en het geratel van wielen, toen zijn rijtuig wegreed. Ik liep naar moeder, die met hem naar beneden gekomen was en trok haar de eetkamer binnen.

„O, moeder, vertel mij toch wat hij gezegd heeft?" Maar mijn hart sprong op van vreugde toen ik in haar gezicht keek. Het straalde met een vreemdsoortige uitdrukking van blijdschap.

„O, Daisy," zeide zij, „God is beter dan onze vreeze — neen, Hij is zelfs beter dan onze hoop. Na een uiterst zorgvuldig onderzoek van uws vaders ziektegeval, heeft Dr. Howard beslist verklaard, dat er geen enkele reden is waarom hij niet zou kunnen genezen. Zijn hart is wel aangedaan, maar niet zoo erg of bij een goede behandeling en volmaakte rust zal de ziekte tot staan gebracht kunnen worden en zelfs volkomen genezen."

„Maar, moeder," zeide ik haastig, „volmaakte rust! Zal vader daarin toestemmen? Ge weet wat hij voor zijn betrekking is."

Werkelijk scheen het in den beginne, dat hij daartoe niet kon besluiten. Hij werd vreeselijk zenuwachtig.

„Dat kan niet, dokter," zeide hij, „weet gij niet, dat ik voor een groot huisgezin te zorgen heb, en dat zij buiten mijn salaris geen cent bezitten."

„Er is nog een andere factor in deze zaak, welke ik meen dat door u vergeten is, meneer Drummond?" zeide Dr. Howard.

„Welken bedoelt gij?"

„God."

„Zoo zacht, zoo teederlijk en eerbiedig sprak hij dat eene woord uit, Daisy, dat mijn hart van vreugde opsprong. Deze voortreffelijke man was een Christen! Op 't zelfde oogenblik begreep ik het geheim van zijn onzelfzuchtige liefde voor zijn taak; het was niet enkel liefde tot de wetenschap, die hem gemaakt had tot dengene, die hij was; niet daardoor wilde hij zich zoo gaarne opofferen. Ik begreep, dat het was omdat hij doordrongen was van de teedere men-

schenliefde van Zijn Meester, dat hij trachtte Hem na te volgen. Zooals Hij en om Zijnentwil leefde hij om wel te doen.

„Uw vader keek hem met verwondering aan, en de dokter vervolgde:

„,Ik kan mij zoo voorstellen, hoe tot dusver uw leven geweest is. Vervuld, en zeer terecht, met een innige liefde voor uw vrouw en kinderen, hebt gij jaren lang geworsteld, gewerkt, gezwoegd om hun alles te verschaffen wat u mogelijk was, voor hun gemak en hun genot. Langen tijd heeft de manometer van uw gezondheid op „hooge drukking," gestaan, in den laatsten tijd stond hij op „springen," maar gij hebt het niet geweten, of er niet op gelet. In den over de hand toenemenden strijd om het bestaan in dit vreeselijke Londen hebt gij gedurende de uren van den arbeid om niets anders gedacht, behalve dat gij een werktuig waart, dat altijd door moest draaien om een zeker doel te bereiken. Mijn waarde heer, is dat niet zoo geweest?'

„Uw vader zeide niets maar zijn glimlach sprak voor hem.

„,Nu, mijn waarde vriend,' vervolgde Dr. Howard, ,dat alles is verkeerd; dat deugde lichamelijk niet voor u, en' hier werd zijn stem hoogst ernstig; ,wat van nog meer beteekenis is, het was ook geestelijk niet goed voor u.' Toen opeens uws vaders hand grijpende, zeide hij:

„,Mijnheer Drummond, zijt gij een Christen? Ik bedoel daar niet mede of gij gedoopt zijt en in de kerk komt? Ik bedoel of er een levende band bestaat tusschen u en den Zaligmaker. — Zijt gij een kind Gods? Iets zegt mij, dat gij dat zijt.'

„Zoo teeder, zoo plechtig deed hij die vraag, dat zelfs een wereldling er niet door beleedigd had kunnen zijn. Ik zag, dat de tranen in uws vaders oogen

kwamen toen hij eenige oogenblikken zijn gelaat afwendde. Daarop zeide hij:

„,Dr. Howard, gij hebt mij een gewetensvraag gedaan. Eenmaal meende ik, dat ik een Christen was, doch jaren lang ben ik zoo zwak, zoo wereldgezind geweest, zoo geheel en al meegesleept in den maalstroom van bezigheden, dat ik in den laatsten tijd mij niet zoo zou durven noemen.'

„,En daarom, waarde vriend,' zeide de dokter, heeft de Heere, die al dien tijd u niet vergeten heeft, hoewel gij weinig aan Hem dacht, u eindelijk terzijde gebracht in deze rustige ziekenkamer — want gij kondt Zijn stem niet hooren toen het geraas der stad in uw ooren klonk — en Hij heeft u wat te zeggen, dat Hij tot in het diepst uws haren wenscht te doen doordringen. Want o, mijn waarde vriend, Hij is een ijverzuchtig God, en verlangt u geheel voor Hem zelven. Hij wil niet, dat gij uw ziel half aan den mammon geeft, en daarom voerde Hij u ter zijde, niet in toorn — o, neen! maar in de teederste liefde, want Hij wilde u de les leeren, die alle Christenen vroeger of later moeten leeren, dat de mensch niet leeft bij brood alleen, maar bij alle woord, dat door den mond van God uitgaat.'

„Met een diepen, zenuwachtigen zucht luisterde uw vader toe. Toen kwam plotseling een zachte glans van blijdschap op zijn gelaat, en verdreef den wolk van angstige zorg, die daar sedert jaren had gelegen.

„,Dokter,' zeide hij, met innige dankbaarheid tot hem opziende, ,God zelf heeft u vandaag hier doen komen, daar ben ik zeker van. Gij hebt mij beproefd maar toch vertroost. Gij zegt, dat Gods hand op mij ligt en toch doet gij mij van vreugde trillen, want gij bewijst mij, dat Hij die dingen doet omdat ik Hem toebehoor. O, dokter, mag ik gelooven, na al

mijn tekortkomingen, mijn lauwheid en vergeetachtigheid jegens Hem, dat ik Hem toebehoor — even zeker als hadde ik Hem mijn hart geschonken in mijn prille jeugd?'

„,Mijne schapen zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid en niemand kan ze rukken uit de hand Mijns Vaders.' Niet voor een dag of een jaar werdt gij verlost door Zijn kostbaar bloed maar voor alle eeuwigheid. Welnu, mijn vriend, kunt gij in dezen crisis van uw leven u zelven en (wat ik begrijp dat veel moeielijker is) uw huisgezin aan Hem toevertrouwen? Ik bedoel, daar stil te liggen en de toekomst aan Hem over te laten?'

„Uw vader zocht mij met zijn blik. De oude uitdrukking van koortsachtige spanning kwam weer in zijn oog. Ik wist, even als hij, hoe vreeselijk hij de toekomst inzag. Ik wist ook, hoe hard het hem viel, in wien de gewoonte van zelfverloochening en zelfvertrouwen zoo sterk geworden was, om er toe te komen rust te nemen en niets te doen. Ik bedekte mijn gezicht en bad God, hem te helpen.

„,Dokter!' zeide hij, en zijn kreet was aandoenlijk door het besef van hulpeloosheid, ,zeg mij, wat moet ik doen?'

„En Dr. Howard sprak plechtig en indrukwekkend: ,Er is slechts één ding wat gij kunt doen — naar Zijn eigen woorden luisteren en Hem gehoorzamen: ,Sta stil, en zie dat ik God ben?'

„De heerlijke oude woorden klonken in al hun kracht. Ik gevoelde, dat zij tot uws vaders hart doordrongen. Gelijk een vermoeid kind, lag hij neer op zijn kussen. De uitdrukking van bekommering verdween terwijl hij zijn handen geduldig vouwde en naar boven staarde. De strijd was gestreden; het eerste deel van zijn les tenminste was geleerd, want ik hoorde hem prevelen:

„,O, God, Uw arm, zwak, verdoold kind wil voortaan slechts op Uw machtige sterkte steunen. Mijne ziel wacht slechts op U.'

„Toen knielde de dokter neder en zeide: ,Laat ons bidden!'

„O, Daisy, welk een gebed was dat! Hoe teeder en ernstig en smeekend, hoe machtig is zijn eenvoudig geloof: God was voor hem niet een Wezen, dat veraf was, maar Een, met wien hij dikwijls sprak en omging. Hoe verwarmd werden onze harten en hoe versterkt, toen wij als op lichte vleugelen van ons geloof met hem opvlogen tot voor den troon Gods, en van Zijn standpunt naar beneden keken op de aardsche beproevingen en zorgen!

„O, Daisy! Ik dank God, dat Hij vandaag Zijn dienstknecht hier zond. Het is, dat voel ik, het begin van een nieuw tijdperk in ons geestelijk leven — een helderder en beter, zoo het God behaagt, dan ooit te voren."

HOOFDSTUK XXIII.

Wij krijgen een erfenis.

Ik zal niet gemakkelijk den dag vergeten toen die vreemd uitziende brief voor moeder kwam; en evenmin onze blijdschap toen wij eindelijk den inhoud er van begrepen. Die brief kwam van een notaris waarin deze mijn moeder in kennis stelde met het

feit, dat een oud-tante van haar overleden was en haar klein vermogen geheel aan haar vermaakt had. Het was een inkomen van ongeveer twee duizend gulden per jaar „buiten en behalve het pachtgoed, boomgaarden en tuinen, genaamd Kersenoord, staande en gelegen in het dorp Castleton, in het graafschap—”

Moeder werd geheel wit toen zij dit las. Ik dacht werkelijk, dat zij flauw zou vallen. Toen keek zij ons allen aan en zeide, bevend van aandoening:

„Kinderen, God heeft deze dingen gedaan.” Toen sprong zij met een plotselingen uitroep van vreugde op, „o, laat ik het toch gauw aan uw vader, dien besten vader, gaan vertellen!” en zij nam den brief en liep de trap op, terwijl ik haar volgde.

Hij lag achterover op zijn kussen, met dien vreemden geduldigen blik en naar het mij altijd toescheen alsof hij altijd op iets wachtte, zooals hij daar gelegen had sedert de dokter hem het eerst had bezocht. Moeder trad haastig binnen en legde dadelijk zijn hoofd tegen haar borst.

„Lieveling,” zeide zij, „liefste man, wij hebben niet te vergeefs op Hem vertrouwd. Wij hebben gewacht niet waar, lieve, gij en ik? en ten laatste heeft Hij Zijn hand bewogen. Zie, lieve, wat wij juist noodig hadden is gekomen. Gij behoeft u niet meer te kwellen, behoeft niet meer na te denken wat wij in de toekomst zullen doen, want God heeft ons genoeg toegezonden om alle werkelijke behoeften onder de oogen te zien, en o, lieve, denk eens, dat lieve, oude huis om in te wonen, te midden van frissche buitenlucht, waar gij rust kunt nemen — rusten en sterk worden, ver van alle gewoel van dit groote, vermoeiende Babylon.”

Moeders oogen stonden vol tranen, tranen van geluk, en vaders oogen werden vochtig, toen zij hem

dat alles mededeelde. Hij scheen vervuld van vreugde en verbazing.

„Wie ben ik," zeide hij, „dat God zoo teederlijk, zoo vol medelijden met mij handelt — ik, die Hem zoo lang bijna vergeten was?"

Nooit zag ik kinderen zoo uitgelaten van blijdschap als wij waren toen wij vernamen, dat wij terstond Londen zouden verlaten en naar een mooie, oude hofstede gaan, te midden van een daarbij behoorenden kersenboogerd, in het hartje van een mooie streek.

Nannie en Elsie waren geheel in de wolken, en Ralph en Eric spraken van niets anders dan van roeien, visschen en cricketen, van 's morgens tot 's avonds.

Wat mij betreft, besteedde ik mijne dagen met moeder te helpen met inpakken en alles gereed te maken voor het verhuizen; maar elken dag droomde ik van niets anders dan groene lanen, weiden met sleutelbloemen en hooibergen.

Dr. Howard scheen, in de verwonderlijke deelneming van zijn vriendelijk hart, even verheugd over het ons te beurt gevallen geluk, als wij zelven waren.

„Dat komt goed!" riep hij uit toen hij van onze aanstaande verhuizing hoorde. „Niets kon beter voor mijn patient geweest zijn."

Hij zat in de huiskamer, en Nannie had hem juist een kop thee gegeven, want hij was in die dagen zeer bevriend met ons geworden; en Eric, die in de grootste bewondering voor hem was, en van wien hij zelf veel scheen te houden, ratelde op zijn gewone manier maar door, en vertelde hem er alles van.

„Het is te Castleton, weet ge, dokter, ginds in — en het aardigste plaatsje, dat ge u denken kunt, vlak bij een prachtige kust. Wat zullen we daar prettig visschen!"

„Castleton?" zeide Dr. Howard, eensklaps opziende.
„Ja, kent gij het?"
„Ik ben daar jaren geleden geweest."
„Ik ben benieuwd of gij daar ook menschen kent, vervolgde Eric. „Onze grondeigenaar is een dame, moet u weten" — hier begonnen wij allen te lachen — „nu ja, gij begrijpt wel wat ik bedoel, een juffrouw Beulah Beaumont, de meesteres van Castleton Towers. Weet ge, ik heb een voorgevoel, dat ik haar afschuwelijk zal vinden, dokter. Ik zie haar al voor mij, net zoo'n vrouw als ik verschrikkelijk vind; een groote, grove vrouw, erg streng — natuurlijk want daarom is zij nooit getrouwd geweest — zij draagt een blauwen bril, een blauwen sluier, heeft grove schoenen aan, waarmede zij groote stappen maakt en natuurlijk zit zij in de schoolcommissie."
„Ik voor mij denk dat zij geheel anders is," zeide Ralph. „Ik ben zeker dat zij een magere, verschrompelde oude vrijster is, met een langen neus en krulletjes als kurkentrekkers. Zij houdt een kat en een hond, die haar innigen afkeer van alle jongens deelt, en, evenals zijn meesteres, ze al van verre ruikt. Ik weet," vervolgde hij met een diepen zucht, „dat die vrouw mijn leven zal vergiftigen en voortdurend mijn prettige jongensspelen zal bederven."
„Ge hebt het beiden mis," liet Nannie zich hooren. „Ik voorspel, dat zij een groote dame is, onberispelijk gekleed, die in een mooi hittenwagentje met roomkleurige paardjes met lange staarten uit rijden gaat. Zij zal ons vanaf het begin afsnauwen. Ik ben zeker, dat zij, als zij ons ziet, haar lorgnet op zal zetten en uit de hoogte minachtend op ons zal neerzien, en wij ons dadelijk zullen gaan schamen over al de kleine gebreken van onze niet al te schitterende toiletjes," en Nan keek met minachting op haar gekeerd kleedje neer.

Ik had het gezicht van den dokter gadegeslagen gedurende al den tijd, dat zij dus spraken, want het was mij opgevallen, dat een vreemde uitdrukking er op gekomen was toen de naam van de dame het eerst genoemd werd.

Toen zij voortbabbelden had een vroolijke glimlach dien somberen trek verdreven, en eindelijk barstte hij in lachen uit.

„Dokter, gij kent haar, ik ben zeker, dat gij haar kent!" riep Nan. „Toe, zeg ons, of wij haar goed geteekend hebben!"

Hij schudde enkel afwerend het hoofd en keek hen allen spotachtig aan, toen hij zeide:

„Het is jaren geleden sedert ik haar gezien heb. Zoo ver ik mij kan herinneren heeft geen uwer de meesteres van Castleton Towers goed getroffen."

„De eenige schaduwzijde in de gansche zaak is," zeide moeder, die juist binnentrad en alleen de woorden Castleton Towers had opgevangen, „dat ik mijn echtgenoot van onder uwe behandeling neem, dokter. Daar gevoel ik mij nog al bezwaard over."

„Dat is onnoodig, mevrouw Drummond," antwoordde hij, „want het treft toevallig, dat ik binnenkort voor zaken daar in de buurt moet zijn, en ik zal dan het genoegen hebben te komen zien of de lucht van Castleton mijn patient goed heeft gedaan."

HOOFDSTUK XXIV.

De jonge meesteres van Castleton.

Nooit was Castleton mooier dan onder een voorjaarshemel, en te midden van het eerste frissche groen. Het is zeven jaar geleden sedert de lezer afscheid nam van de kleine meesteres en in dien tijd is het kind opgegroeid tot vrouw, een „jonkvrouw van zeventien zomers.”

Zeer vredig, zeer kalm is haar leven voortgerold sedert wij haar verlieten. Na den vreeselijken schok, dien haar grootvader, Sir John Castleton, ontving, toen hij hoorde, dat zij dood lag op de vreeselijke Duivelsrots, was hij geheel veranderd ten opzichte van zijn kleindochter. Hij gevoelde zoo duidelijk, dat Gods hand op hem gelegen had, en dat haar ongeval een oordeel was over hem voor zijn godslastering en zijn vervolging van het kind, wijl zij Hem getrouw bleef, dat een gevoel van ontzetting hem aangreep en hij nooit weer den minsten afkeer tegen haar godsdienst liet blijken. Spoedig daarop werd hij door een ernstige ziekte aangetast, en de dokter deelde hem, op zijn herhaald aandringen, mede, dat herstel onmogelijk was. Beulah verliet hem geen oogenblik in zijn laatste uren, en de hooghartige, trotsche man van de wereld, wendde zich af van alle aardsche nietigheden en hechtte zich hartstochtelijk aan het kind, dat met liefelijke eenvoudigheid tot hem sprak van de liefde des Zaligmakers, die voor hem gestorven was. Niet te vergeefs had het kind geleden voor de zaak des Heeren en was zij standvastig gebleven in het uur van groote beproeving.

„Beulah," zeide haar grootvader op zekeren dag tot haar, „vroeger heb ik nooit in Hem geloofd. Ik meende altijd, dat alle Christenen niets anders waren dan psalmzingende schijnheiligen. Gij waart het, lieveling, die mij hebt laten zien, wat een degelijke zaak de godsdienst is."

Hij stierf, maar te voren smaakte Beulah de onuitsprekelijke vreugde, hem zoo open en blijde Christus te hooren belijden, en zij wist, dat de gebeden harer lieve moeder verhoord waren; want God had toegestaan, dat haar dochtertje het middel zou zijn, om hem aan de voeten des Zaligmakers te brengen.

Beulah's tranen vloeiden overvloedig om den ouden man, dien zij, in weerwil van al zijn hardheid en onredelijkheid, hartelijk lief had; maar in haar droefheid was blijdschap gemengd, want zij bedacht hoe gelukkig hare moeder zou zijn als zij haar vader weerzag, en met hem voor eeuwig het Hallelua voor den troon der Genade zou aanheffen.

Overeenkomstig Sir John's uiterste wilsbeschikking, nam een verre bloedverwante de zorg voor het kind op zich totdat zij den leeftijd van achttien jaren zou bereikt hebben. Het was een vriendelijke zachte dame van hooge geboorte, maar evenwel weinig begiftigd met wereldsche goederen, zoodat zij gelukkig was met de ruime toelage, die haar voor hare moeiten was toebedacht. Zij was eenigermate bang voor de kleine erfgename, en weerstreefde haar slechts zelden. Onder hare teedere, waakzame zorgen, en bijna den ganschen dag bezig gehouden door onderwijzers en gouvernantes, sleet het leerzame gelukkige kind hare dagen in het oude huis, en lichamelijk en geestelijk was zij ontwikkeld tot wat wij zien zullen.

„Goeden morgen vrouw Brady," riep een heldere jeugdige stem, en een eerwaardige oude vrouw, die buiten aan de voordeur van een huisje bezig was met een aanvallig kind te verzorgen, keek op en zag een jong meisje met een lief gezichtje en bruine lokken het hek binnenkomen.

„Van 's gelijken, juffrouw Beulah," antwoordde zij vroolijk met een helderen lach van welkomst, terwijl zij opstond om de jonge dame tegemoet te gaan, „en als ik uw eigen vriendelijk gezichtje zie, dan is het altijd alsof het weer opheldert!"

„Welzeker, ge hebt niet verleerd complimentjes te maken sedert ge oud Ierland verlaten hebt, vrouw Brady," riep het jonge meisje vroolijk lachend uit, haar uitspraak nabootsend; zij nam het kind uit haar armen en hief het in de lucht. „Hoe gaat het mijn blauwoogig naamgenootje van morgen? Maar dat behoef ik niet te vragen, ge ziet er uit als een schilderijtje van gezondheid, mijn hartje." Toen, het kraaiende kind aan de gelukkige grootmoeder teruggevende, klonk haar jeugdige stem andermaal:

„Nora, Nora, waar zijt ge?"

„Hier, liefste lieveling", en van achter het nette buitenhuisje trad onze oude vriendin Nora te voorschijn, thans een knappe huismoeder, met blozende wangen en koolzwart glanzend haar. Haar handen waren bedekt met zeepsop, en een ander klein kind hield zich aan haar schort vast. „Wel, wel! moet ge mij zoo komen verrassen juffrouw Beulah," zeide zij verwijtend, „en 't is nog wel waschdag en er is geen plekje waar ik u behoorlijk kan laten zitten."

Beulah lachte terwijl zij haar breedgeranden hoed heen en weer zwaaide.

„Kom, Nora, ge weet wel, dat daar geen woord van aan is. Ik weet, dat uw huisje er knap en zindelijk uitziet, van de slaapkamer tot de keuken, al

Zij zat te praten terwijl Nora haar linnen wrong en spoelde.

is het waschdag en dat ik nergens een stofje zou kunnen vinden, al zou ik overal met mijn fijnsten zakdoek langs vegen. Kom, beken het maar, Nora, ge weet wel, dat er in heel Castleton geen zindelijker huisvrouw is dan gij zelf."

Nora keek met welgevallen naar haar kleine, met kamperfoelie begroeide woning, naar de vlekkelooze stoep en de heldere vensterruiten en vandaar naar haar net tuintje, waar geen onkruidje groeide.

Maar de glimlach van zelfvoldoening ging over in een van de teederste liefde toen haar blik bleef rusten op haar oude moeder, die in den zonneschijn, met gelukkige tevredenheid zat te neuriën voor het kleine kindje.

„O, juffrouw Beulah," zeide zij, „de Heere beware mij er voor om trotsch te worden, en ik hoop dat ik Hem altijd dankbaar zal blijven voor Zijne goedheid voor mij. Heeft Hij mij niet den vriendelijksten echtgenoot van de wereld, en het liefste huisje geschonken?"

„Dat is zoo, Nora, en een paar allerliefste kinderen," en Beulah stak een stuk suikergoed in den mond van jongeheer Toddles, die schuw van onder zijn lange krulhaar keek achter zijn moeders rokken.

„Juffrouw Beulah, lieve, nooit zal ik den dag vergeten, dat Corney mij voor het eerst hier bracht om het lieve huisje te zien, dat hij gereed had gemaakt voor onzen trouwdag, als die zou komen; en wie zag ik daar zitten in het prieel? wel, mijn lieve oude moeder, die de goede jongen heel uit Ierland had laten komen als een mooie verrassing voor mij, ‚Daar Nora,' zeide hij, ‚nu zult ge u wel niet langer tegen ons trouwen verzetten, hoop ik, want als ge nu niet wilt huishouden voor mij, dan zult ge het misschien wel voor uw arme oude moeder willen doen.' De deugniet! toen had hij mij. Ik was zoo uitgelaten van vreugde,

dat ik hem dadelijk alles beloofde wat hij vroeg, en zoodra het met de geboden kon, trouwden wij."

„En ge zijt sedert gelukkig geweest," zeide Beulah lachend. „Nu, gij verdient, het, Nora. Maar er is zooveel waarover ik u had willen spreken; ge moet u echter niet langer ophouden en onderwijl met uw wasch voortgaan."

Het hielp Nora niet of zij al tegenstribbelde, de meesteres van Castleton was gewoon haar zin te hebben; en weldra zat zij in de schaduw van een bloeiende witte sering te praten, terwijl Nora haar linnen wrong en spoelde en het zachte voorjaarskoeltje om haar speelde.

„Nu, 't zal een prachtige dag worden, juffrouw Beulah, voor de menschen, die op de oude hofstede komen," zeide Nora, een boezelaartje uit de kuip nemende en dat van alle kanten bekijkende.

„'t Is waar ook, Nora, dat was ik haast vergeten! is het werkelijk vandaag dat de nieuwe bewoners komen?"

„Zeker, juffrouw," en Nora zuchtte even. „'t Is maar te hopen, dat het den armen mijnheer goed zal doen; ze zeggen, dat hij er naar aan toe is."

„O! Nora, weet gij dan iets omtrent hen?" vroeg Beulah snel. „Ik ben erg verlangend wat van hen te hooren. Ik hoop maar, dat er jongelui bij zijn; ik gevoel mij zoo eenzaam hier, want in het dorp is niemand met wie ik kan omgaan."

„Zeker, juffrouw, en daar zijn er genoeg. De opzichter vertelde mij, dat er minstens vijf kinderen waren; een er van is geheel hulpbehoevend — een arme jongen, die in 't geheel niet kan loopen!"

Een wolk van medelijden kwam op het lieve gezichtje van het meisje en verduisterde haar mooie groote oogen.

„O, Nora," riep zij uit, „hoe vermoeiend voor dien

armen jongen zal die lange, lange dag zijn, en voor den armen zieken heer ook! Het is te hopen, dat de bedienden alles voor hen in gereedheid zullen hebben!"

„De bedienden, juffrouw Beulah! Zij brengen geen bedienden mee. Saunders vertelde mij, dat het al mooi zou zijn als zij, zonder bedienden te houden, konden leven, want dat zij niets anders hebben dan het beetje geld, dat de oude juffrouw Lang hun heeft nagelaten en dat is niet meer dan een paar duizend gulden per jaar; want weet ge, juffrouw Beulah, de mijnheer heeft zijn betrekking moeten opgeven vanwege zijn zwakke gezondheid."

„Maar hoe zullen zij het maken, Nora, zonder een bediende om hen te helpen? De gansche inboedel is overhoop en alles ligt nog zoo als het aangekomen is!" riep Beulah ontsteld.

„Ik begrijp er niets van, juffrouw Beulah!" zeide Nora; ik veronderstel, dat zij alles in orde zullen brengen als zij hier komen."

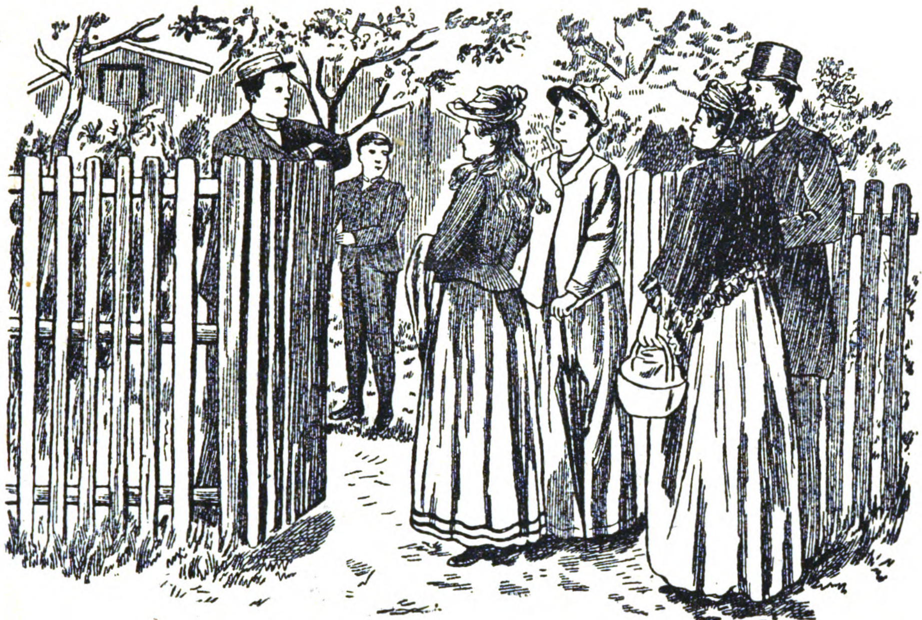
„O, Nora, hoe vermoeid zullen zij zijn!" Toen zat zij een poos na te denken.

„Nora," zeide zij opeens, „zij moeten allen op Castleton Towers komen en daar den nacht doorbrengen, en als zij morgen goed uitgerust zijn, zullen wij zien hoe wij het huishouden in orde krijgen." Zij sprong op met een uitdrukking van blijdschap en bedrijvigheid op haar lief gezichtje.

„Vaarwel, beste Nora!" en met een vroolijken handwuiving haastte zij zich met lichten stap over de velden naar Castleton.

Nora beschutte haar oogen met de hand tegen de zon en keek haar na.

„God zegene haar vriendelijk jong hart," mompelde zij, „zij is nooit zoo gelukkig als wanneer zij anderen vreugde of troost kan brengen."

Eric had het groote hek van latten opengegooid.

HOOFDSTUK XXV.

Vervolg van Daisy's verhaal — Kersenoord.

Ik geloof niet, dat er een stoffiger, vermoeider troepje menschen bestond dan wij waren, toen wij uit het rijtuig stapten, dat ons met onze koffers en verdere bagage voor de oude hofstede had gebracht, waar in het vervolg ons tehuis zou zijn.

De arme Jamie, die gedurende het eerste gedeelte van de reis in en uit een rijtuig en den trein gebeurd en daarna gedwongen geweest was uren lang in een ongemakkelijke houding te liggen, was eindelijk geheel uitgeput door den laatsten rit over zandwegen en langs binnenpaden, en lag in moeders armen te schreien van pijn en vermoeidheid.

„Daar, lieveling, nu zijn we dan toch eindelijk tehuis,” zeide zij, en trachtte opgewekt te spreken ofschoon haar eigen hoofd zoo pijnlijk was, dat ik wel wist, dat het spreken haar moeielijk viel. „Zie eens, hoe mooi het hier is.”

Eric had het groote hek van latten opengegooid en toen wij een blik in onzen tuin hadden geworpen, klonken onze O's! en Ha's! onophoudelijk.

Zelfs Jamie hield op met schreien, en een glimlach kwam op vaders treurig vermoeid gezicht.

Letterlijk een en al bloesem! in wolken vlogen zij boven onze hoofden en een tapijt van afgevallen kersenbloesems lag voor onze voeten.

„O, moeder! o, vader! hoe liefelijk schoon! 't Is hier Luilekkerland!” En wij, arme stadskinderen, waren als verstomd en lieten onze oogen te gast gaan aan al dat wonderbaarlijke schoon. Toen vlogen wij

in volle vaart op het huis aan, dat wij in de verte konden zien.

Het was een oud, net, grijs steenen gebouw, dat eens als hofstede had dienst gedaan, maar gedurende de laatste vijftig jaren eenigszins vernieuwd en verfraaid was tot een gewoon woonhuis. Een rustieke poort overwelfde de voordeur waarlangs een klimroos was geleid, en elk raam was begroeid met klimplanten.

Aan een van de zijden van het huis was een vleugel bijgebouwd, en toen Eric de deur opende kwamen wij er terstond in, aan de eene zijde van een ruime lage vestibule. Weer klonk een kreet van verrassing van onze lippen.

De vleugel bestond uit een lange mooie kamer, die de heele breedte van het huis besloeg, met breede lage vensters aan weerszijden. Het was het uitzicht, dat wij uit het achtervenster te zien kregen, dat ons dien kreet ontlokt had.

Nog meer kersenbloesems! een dikke wolk er van zweefde daar! maar ze lagen niet zoo dicht bij het huis als aan de voorzijde. Een laan, begroeid met madeliefjes, lag er tusschen, en hier en daar waren plekken waar openingen in den boomgaard waren gelaten, waardoor men het uitzicht had op de boterbloempjes in de weide en daarachter op de nevelige omtrekken der heuvelen.

„O, wat een gezellige kamer!" riep Nannie, in haar handen klappende, „en wat prachtig uitzicht! Moeder, wij nemen dit toch voor woonkamer, niet waar? Het is hier zoo helder en zonnig; wij zullen het hier prettig inrichten!" En Nannie keek onverschrokken in het rond naar de chaotische verwarring en dacht met vrouwelijke instinct enkel aan het genot van er orde en goeden smaak in te brengen.

Het was inderdaad een chaos! Hadden ooit arme vermoeide, hongerige stervelingen op zulk een tooneel

van wanorde gestaard? Geen wonder, dat, terwijl wij dat alles aanzagen, onze opgewondenheid aanmerkelijk bekoelde en wij tot het pijnlijke besef kwamen, dat zelfs kersenbloesems niet voldoende zijn om in gewone dagelijksche behoeften te voorzien. Die verschrikkelijke lieden! Zij schenen daar met een onzinnigen lust te zijn bezield geweest om zooveel mogelijk alles in wanorde te brengen.

De meubelen van het salon stonden in de keuken, en de beste stukken van de slaapkamers in het waschhuis! Waar ter wereld moesten wij het aardewerk zoeken; en waar, ja waar was de theeketel?

De jongens bromden en Elsie wrong hare handen, terwijl zacht gesnik als een droevig refrein daartusschen klonk.

Maar het toppunt van onze ellende werd bereikt toen vader, die lieve, geduldige vader, onder een vroolijke scherts, die hij beproefde te zeggen, plotseling doodsbleek werd, zijn hoofd op een leuning van een leunstoel liet zinken en in zwijm viel. Dat was te veel voor moeder.

„O, kinderen," riep zij uit, „dat is het juist wat ik vreesde. De reis is te vermoeiend voor hem geweest en hij heeft vandaag bijna niets gegeten. En er is niet eens een bed gereed voor hem en het zal nog lang duren, voordat er wat voedsel voor hem kan klaar gemaakt worden."

Ik had mij gehaast om de flesch met brandewijn te krijgen en had een paar theelepeltjes met water en brandewijn tusschen zijn lippen gebracht en hij had juist zijn oogen weer geopend terwijl hij hopeloos in het rond staarde, toen er iets gebeurde wat een geheel ander aanzien gaf aan den staat van zaken. Het was namelijk het geluid van lichte en vaste voetstappen op het tuinpad en de plotselinge verschijning van een vreemde in de deur.

Wij keken op en zagen in de deuropening een jong meisje van ongeveer mijn leeftijd staan, dat ons aankeek met een blik van verwondering en deelneming in hare zachte heldere bruine oogen.

Het volgende oogenblik was zij op moeder toegesprongen, had hare hand gegrepen, en terwijl zij haar op een lieve half schuwe, half haastige maar geheel opene en aantrekkelijke manier aanzag zeide zij:

„Mevrouw Drummond, ik ben Beulah, weet ge — Beulah Beaumont. En o, lieve mevrouw Drummond, ik heb alles voor u in gereedheid op Castleton Towers, en het rijtuig staat te wachten voor uw echtgenoot en dezen lieven besten zieken jongen, en het is het gemakkelijkste en zachtste rijtuig, dat ik heb; ik geloof dus niet, dat hij er veel hinder van zal hebben."

Mijn moeder was opgestaan, en zeide op verwonderd vragenden toon: „Juffrouw Beulah Beaumont? Bedoelt gij, lieve — is het mogelijk — dat gij de eigenares van onze hofstede zijt?"

De lach van het jonge meisje klonk helder als het geluid van een vogel.

„Vindt ge dat niet grappig? Het verwondert mij niets, dat gij vreemd opziet, maar ik ben werkelijk de eigenares; en dat zijn zeker uwe dochters? Gij kunt niet weten hoe blijde ik ben, dat gij gekomen zijt," en dit zeggende nam zij mijn hand vertrouwelijk in de hare. „Ik heb al zoo lang naar vriendinnetjes verlangd, dus hoop ik, dat wij vriendschap zullen sluiten — wilt gij? Maar, lieve mevrouw Drummond," en voordat moeder kon antwoorden was zij weer aan hare zijde, „vraag uw echtgenoot om terstond in het rijtuig plaats te nemen, gij moet hier geen oogenblik langer blijven. O, lieve! wat zult gij vermoeid zijn, en hoe zult gij verlangen naar een kopje thee."

Intusschen was vader zoover bekomen van zijn flauwte, en ook van zijn verbazing, dat hij zijn spraak had teruggekregen; hij stond op en boog hoffelijk over de kleine hand onzer bezoekster en prevelde eenige woorden van dank voor haar vriendelijk en gastvrij aanbod. „Maar, mijn waarde jonge dame," en hij wees met een handbeweging naar ons, „het is uwe bedoeling toch niet, ons allen bij u te zien?"

„Allen, en gij moet vannacht blijven, dan zijn de anderen morgen weer frisch en uitgerust en kunnen zij hier alles in orde brengen. Maar u laat ik niet gaan voor alles op zijn plaats is, en dezen lieven kleinen jongen ook niet," en zij hield op om een kus te drukken op Jamie's ingevallen bleeke wang. „Weet ge, beste," ging zij voort, „ik heb een allerliefst kamertje voor u gereed doen maken, met het zachtste rustbedje, dat er te vinden is."

Hier sloot moeder onze lieve bezoekster in haar armen en kuste haar op beide wangen, hetgeen iets zeer ongewoons in moeder was, daar zij haar gevoel steeds wist te beheerschen. „God zegene u, mijn lieve jonge dame," prevelde zij met tranen in de oogen; „gij weet niet welk een last van angst en zorg gij mij van het hart neemt. Ik wist werkelijk niet, wat ik met onze arme zieken moest aanvangen."

Het meisje beantwoordde hare omhelzing hartelijk, zij ging toen naar de voordeur en blies een schellen toon, op een klein gouden fluitje, dat aan haar ceintuur hing. Oogenblikkelijk naderden voetstappen en verscheen een groote livreibediende. „James," zeide zijn jonge meesteres, „neem dezen kleinen zieke zeer voorzichtig op en breng hem naar het rijtuig, en wilt zoo goed zijn, mijnheer en mevrouw Drummond, om ook mede te gaan."

Wij gingen allen te zamen naar het hek; een fraai rijtuig stond er voor te wachten en weldra lag onze

lieve Jamie gemakkelijk tusschen de zachte kussens en zaten vader en moeder op de bank tegenover hem.

„Rijd voorzichtig, James. Het is slechts een korte rit, mevrouw Drummond."

„Maar gij, juffrouw Beaumont — gij zult toch zeker ook wel rijden?" zeide vader, opstaande.

„Neen, mijnheer Drummond, wij wandelen allen te zamen langs een anderen weg door het veld. Wij zullen even gauw of eer tehuis zijn dan gij."

Het rijtuig reed voort, en wij bleven achter met onze vriendelijke jonge gastvrouw.

HOOFDSTUK XXVI.

Elsie klapt uit de school.

Als ik zeg, dat wij, jong volkje, verbaasd waren bij de plotselinge verschijning van dat jonge meisje in ons midden, dan is die uitdrukking veel te zwak. Wij waren letterlijk verbijsterd. Dat kwam omdat, dank zij Eric's vroeger medegedeelde veronderstellingen, wij zoo geheel vertrouwd waren geworden met de gedachte, dat zij een geheel andere persoonlijkheid was, dat wij moeite hadden onze denkbeelden te wijzigen naar den zoo plotseling veranderden staat van zaken.

Eric, anders de koelbloedigste jongen ter wereld en vervuld van een bijna verheven gevoel van zelfvertrouwen, scheen nu geheel van aard te zijn

veranderd. Hij keek schuw en verlegen, en werd beurtelings rood en wit telkens wanneer hij aangesproken werd. Wat Nan betreft, zij had plotseling de manieren eener groote dame aangenomen, en was dwaas genoeg om een gesprek aan te knoopen met onze jonge gastvrouw met een air van gemakkelijkheid en voornaamheid, welke in een hertogin niet waren misplaatst.

Maar over Elsie en Ralph schaamde ik mij. Zij deden niets dan te zamen op de hinderlijkste wijze fluisteren en giggelen. Ik schudde voortdurend mijn hoofd achter juffrouw Beaumont's rug en trachtte hun teekens te geven, om zich fatsoenlijk te gedragen, maar dat scheen hen nog erger te maken.

Ik merkte op, dat Eric scherp op hen lette en klaarblijkelijk in een alles behalve prettig humeur was, en daardoor scheen hun vroolijkheid nog toe te nemen. Ten laatste barstte Elsie los:

„Zal ik u eens wat vertellen, juffrouw Beaumont; wat denkt ge wel, dat Eric van u gezegd heeft?"

Hier deed Eric in de uiterste verlegenheid een wanhopigen uitval naar haar, en zeide op een verschrikkelijk plechtigen toon: „Elsie, als gij het zegt, is er voor altijd een klove tusschen ons."

Elsie lachte hem in zijn gezicht uit en riep plagend: „O, wat kan mij uw klove schelen!"

„Juffrouw Beulah, Eric zeide, dat hij zeker was, dat ge een groote, grove, strenge vrouw waart, en een blauwen bril droegt, en met groote stappen liept, hij zeide —"

Hier kreeg Elric, die vuurrood van verlegenheid was, haar beet en drukte haar zijn hand op den mond. „Elsie," fluisterde hij in wanhoop, „als ge geen woord meer zegt, zal ik u dat gouden potlood geven, dat gij zoo graag wildet hebben; werkelijk!" maar Elsie duwde zijn hand weg en schreeuwde:

„En hij zeide, dat hij zeker was, dat gij een vrouw waart zooals hij verschrikkelijk vindt, omdat ge grove schoenen droegt en in de schoolcommissie zat!”

Juffrouw Beaumont, die in de uiterste verbazing van den een naar den ander keek, zag even naar haar mooi klein voetje en prevelde: „Ik draag werkelijk geen heel zware schoenen, en ik verzeker u, dat ik niet in de schoolcommissie zit.”

Eric, die nu geheel wit van drift was, barstte los:

„Ik geloof niet, dat ik half zooveel kwaads gezegd heb als gij, Ralph, hoewel gij laag genoeg zijt om Elsie over te halen van mij alles te vertellen. Juffrouw Beaumont, hij zeide, dat gij een magere, verschrompelde oude vrijster waart, met krullen als kurketrekkers en dat ge een kat en een akeligen hond hieldt, die, evenals zijn meesteres, ‚de jongens op een uur afstand rook.’” Maar hij kwam niet verder, want eensklaps overweldigde het komische van de heele geschiedenis de jonge dame. Zij wierp haar hoofd in den nek en barstte uit in de liefelijkste, helderste en vroolijkste lachbui, die ik ooit gehoord had; en toen wij haar gadesloegen en haar daar zagen in al de liefelijkheid harer jeugd, en het contrast begrepen, dat zij met hun brommige gezichten maakten, werden wij aangestoken door haar vroolijkheid en gierden wij het uit tot wij niet meer konden.

„Daar!” riep juffrouw Beulah uit, op een tuinbank neervallende, terwijl zij een hand in haar zijde drukte, „ik vergeef het u — ja, uit den grond van mijn hart, want ge hebt mij zoo kostelijk doen lachen, als ik in jaren niet gedaan heb. Elsie, lieve, geef mij dadelijk een hand, ge kunt prettig vertellen; en meneer Eric, geef mij ook de uwe, en doe als ’t u belieft uw best om mij niet al te verschrikkelijk te vinden, en ik beloof u plechtig, dat ik nooit mijn

blauwen bril zal dragen, en ook geen zware schoenen, als gij er bij zijt."

Nu, die lachbui bracht ons aardig met elkander op ons gemak; het ijs was nu gebroken en het was ons als hadden wij elkander jaren lang gekend.

Wij wandelden door velden met jong koren, totdat eensklaps, toen wij een boschje waren omgegaan, een frisch windje onze wangen streelde, en voor ons achter de klippen zagen wij den grooten grijzen oceaan.

In bewondering riepen wij uit: „De zee! de zee!"

„Hoezee voor Neptunus!" riep Ralph, en wierp in zijn opgewondenheid zijn pet in de lucht; daarop wandelden wij langs de klippen en ademden met volle teugen de heerlijke zilte lucht in. Eric liep naast mij, nog eenigszins neerslachtig.

„Daisy," zeide hij, „dat vergeef ik Dr. Howard nooit. Als hij mij de waarheid omtrent juffrouw Beaumont gezegd had, zou ik nooit zulk een gek figuur gemaakt hebben."

Juffrouw Beulah scheen een scherp gehoor te hebben, want zij keerde zich om en zeide haastig, plotseling ernstig wordend:

„Neem mij niet kwalijk, maar heb ik u den naam van Dr. Douglas Howard niet hooren noemen?"

„Zeker, dien heb ik genoemd," zeide Eric. „Ik zeide, dat ik wenschte, dat hij mij gezegd had, hoe gij er uitzaagt, want ik ben zeker, dat hij u kent; is dat niet zoo, juffrouw Beaumont?"

„Vroeger heeft hij mij gekend," zeide zij met een onderdrukten zucht, „jaren geleden, maar ik veronderstel, dat hij mij thans zoo goed als vergeten is. Ik was toen nog maar een klein meisje."

Hier viel Nannie in: „O, juffrouw Beaumont, wat een knappe man is hij! Weet ge wel, dat hij een van de beroemdste doctoren in Londen is, zoo knap en

zoo gezocht is hij. Ieder wil door hem behandeld worden.''

De oogen van het jonge meisje straalden van trotsche blijdschap, toen zij met zachte stem en bevende van plotselinge aandoening zeide:

„O, ik wist wel, dat hij iets groots zou doen! Dat heb ik altijd verwacht en dat heb ik ook altijd gehoopt!''

„Dus zijt gij hem niet vergeten,'' zeide Nannie, haar nieuwsgierig aanziende, „al heeft hij u vergeten.''

„Hem vergeten — Douglas!'' zeide het meisje, ons aanziende met een reinen, vrijen, vasten blik, „o, neen, ik zal hem nooit vergeten. Hij is de edelste, hartelijkste vriend, de beste van allen, die ik ooit gekend heb. Eens was ik een arm, eenzaam, verstooten kind, en hij nam mij op in liefde en zorgde voor mij, en eens,'' — en hier stokte haar adem — „heeft hij zijn leven voor mij gewaagd! Komt,'' ging zij voort, „komt mee, dan zal ik toonen waar.''

In verbazing volgden wij haar; zij bracht ons naar een plaats waar de klippen over de zee heenbogen verschrikkelijk steil en met trotsche grootheid. Een voor een geleidde zij ons, ons zorgvuldig bij de hand houdende, tot aan het uiterste uiteinde en verzocht ons, naar beneden te zien. Wij werden er duizelig en naar van. Aan den voet der verschrikkelijke rotsen zagen wij een kolk, donker en afgrijselijk, welks water in woeste vaart in het rond draaide. Vlak er naast stak een smalle rotspunt naar boven.

„Dit is een draaikolk,'' zeide zij, „en alles wat er in valt wordt voor altijd verzwolgen. Ik ben daar eens afgevallen,'' ging zij half fluisterend voort, want zij was bleek van aandoening geworden, „en ik lag op het rotsklok. De vloed kwam op en weinige oogenblikken later zou ik meegesleurd worden,

maar hij daalde tot mij af, aan een touw hangende. Het touw kon breken — inderdaad het was half doorgesneden voordat hij het blok bereikte — maar hij achtte het gevaar niet; hij waagde zijn leven voor het mijne."

„Ik geloof, dat wij allen bleek waren; ik weet dat wij allen van schrik beefden toen zij ons dat verhaal deed."

„O, juffrouw Beaumont!" riep Elsie, „nu verwondert het mij niet meer, dat gij belang in hem stelt. Ik ben zeker, dat ik hem voor altijd lief zou hebben."

„Ja," zeide het meisje op een toon van diep gevoel en onbeschrijfelijk lieftalligheid: „ik zal hem altijd en immer liefhebben. Hij is mijn dappere, ware ridder en mijn held, en dat zal hij altijd blijven, hoewel ik niet verwacht, hem ooit te zullen weerzien."

„O, zeker, dat zult ge wel, juffrouw Beaumont," riep Ralph uit, „want hij zeide ons, dat hij binnenkort te Castleton moest zijn en ons zou komen opzoeken. Hij is vader's dokter, weet ge."

„Komt Douglas hier — werkelijk waar?" zeide zij.

„O, zeker, 't is werkelijk waar."

„O — ik — ben zoo — blij."

Die woorden kwamen langzaam en met diep gevoel over hare lippen, maar meer zeide zij niet en zijn naam werd door haar niet meer genoemd, en weldra dachten wij ook niet meer aan hem, want voor ons verrezen de statige muren van Castleton Towers; en eenigszins onder den indruk van het grootsche onzer omgeving werden wij stil en volgden onze gastvrouw in de fraaie gewelfde vestibule en vandaar in een lief vertrek waar wij werden voorgesteld aan een vriendelijke oude dame met grijs haar, die ons zeer voorkomend ontving, en daarna werden wij naar onze kamers gebracht. Wij waren

Zij geleidde ons naar het uiteinde en verzocht ons, naar beneden te zien.

dankbaar, dat wij ons konden wasschen en ons konden ontdoen van het ons en onze kleeren aanklevende stof.

Vader en moeder waren reeds aangekomen, en toen wij weer beneden kwamen, vonden wij onzen lieve Jamie op een prachtig rustbedje uitgestrekt, en Beulah, naast hem geknield, trachtte hem over te halen iets te eten wat er erg lekker uitzag.

O, wat een gezelligen, prettigen, maaltijd hadden wij in die prachtige oude kamer (niet de groote, deftige eetzaal; Beulah zeide, dat zij ons voor geen geld daar had willen brengen omdat het er niets pleizierig was), het was ook geen middagmaal, en ook geen theetafel en evenmin souper, maar het was een prettige samenvoeging van dat alles en volgens het oordeel van Ralph „uitmuntend," en „heel pleizierig"; en heel spoedig vergaten wij, dat onze gastvrouw een aanzienlijke dame was, en ik ben zeker, dat dit ook haar bedoeling was, en zaten wij zoo gezellig te praten alsof wij tehuis waren.

HOOFDSTUK XXVII.

Lady Imogena.

Lezer, wanneer gij en ik in staat zijn, evenals Puck in het sprookje, in veertig minuten een gordel

om de aarde te leggen, dan is het niet veel gevergd, als ik u vraag voor een korte poos de kersenbloesems, de heldere lucht en het teedere groen van het door God gezegende stukje grond te verlaten en met mij te vliegen naar der menschen trotsche schepping, het hedendaagsche Babylon, het groote Londen. Wij richten onze vlucht over werven en pakhuizen, torens en winkels totdat wij voor ons het jonge lentegroen bespeuren van een uitgestrekt park. Wij zijn dicht bij het West End, verblijfplaats van weelde en rijkdom. In deze straat moeten wij zijn; er ligt een waas over van plechtigen ernst en aristocratische kalmte, die buiten haar grenzen het gemeene geraas en leven verbant, dat uit het groote Babel van alle kanten oprijst; de geluidsgolven breken en worden teruggeslagen, en het golfgeklots wordt verzacht tot een droomerig gegons, als een stem van de zee in de verte.

Zit de dame in haar boudoir in een dier deftige huizen in deze stille straat te luisteren naar die stem, terwijl zij haar hoofd als in diep gepeins laat rusten op hare met juweelen versierde hand?

Als dat zoo is, dan hoort zij zeker onaangename dingen, want telkens fronst zij haar fraai voorhoofd en kleurt een donkere blos haar fluweelzachte wangen. „Hij had mij eens lief," prevelde zij; „zijn hart behoorde mij geheel toe — zijn trotsch, mannelijk hart, dat nog niemand wist te veroveren. Ik weet, dat toenmaals een blik hem aan mijne voeten zou gebracht hebben. Maar ik verlangde zijn hart niet te bezitten. Ik wierp het van mij als een waardeloos stuk speelgoed, want wat was hij — een arm student — dat hij aanspraak dorst maken op de hand van Lady Imogena. Had ik ongelijk? Het leelijke kleine eendje is een zwaan geworden — neen een arend met trotsche vleugelen. Zijn vlucht heeft hem gevoerd boven het peil van

het ellendig gevogeltje, dat zich thans op één lijn met mij wil stellen," en haar fraaie lippen krulden zich in toorn. „Hoe veracht ik ze, al die hersenlooze loten van den aristocratischen stam, die onbeduidende, aangekleede poppen! Hoe kalm ontving hij gisteren avond hun eerbewijzingen, op de receptie van Lady C—, met welk een edele waardigheid! Douglas Howard, in dat gansche schitterende gezelschap hadt gij uw wedergade niet! Zou het hem onverschillig zijn, te weten, dat ik zoo over hem denk? Hoe zouden zijne gedachten over mij zijn? Toen wij elkander het laatst ontmoetten was ik nog slechts zeventien, thans ben ik vier en twintig; ben ik minder schoon?"

Zij wendde en keerde zich onderzoekend naar alle zijden voor haar grooten spiegel. Voor zich zag zij een gelaat van volmaakte schoonheid, welke nog verhoogd werd door den zoeten en gevaarlijk betooverenden glimlach. Prachtige oogen, nu eens droomerig, dan weer teeder of flikkerend, keken haar met verlokkenden spot aan van onder wenkbrauwen, zwart als de nacht. De gedaante voor haar was liefelijk en bevallig, slank en rijzig, en statig als een koningin.

Zij richtte zich in haar volle lengte op en zeide luide met een blijden trotschen lach: „Ik ben schooner dan ooit!"

Doch slechts een enkel oogenblik duurde hare voldoening; de glimlach verdween van haar gelaat en een uitdrukking van beleedigden trots kwam er voor in de plaats.

Zij stampte met haar voet en kneep haar met juweelen gesierde handen saam.

„Hoe durft hij zoo koel tegenover mij staan? hoe durft hij mij het teeken te weigeren, dat ik wensch? Ik trachtte te ontdekken of het hart, dat ik eens gewonnen had, nog voor mij klopte, maar hij was ge-

„Ik ben schooner dan ooit."

pantserd tegen mijn onderzoekenden blik. Hetzij hij bekomen was van den schok, dien ik hem had toegebracht of dat hij nog in stilte er door leed, hij wenschte zich niet bloot te geven. Te vergeefs wendde ik alle kunstgrepen aan, te vergeefs bleven mijn oogen vragend op hem gevestigd. Met zijn kalme trekken en gesloten lippen, zijn koelen glimlach en ondoorgrondelijk uiterlijk speelde hij, daar ben ik zeker van, een berekend spel tegen mij. Zoover ik kan nagaan bleef hij koud als een klomp ijs. O, dat denkbeeld! hij, wiens hart eens in mijn hand sidderde als een angstig verschrikt vogeltje.

Er werd aan de deur geklopt en daarop trad een dienstbode binnen, het kamermeisje der hooggeboren dame.

„Brengt gij mij het nieuws, dat ik wenschte?" vroeg de dame, zich op haar gewonen bevelenden toon tot haar wendende.

„Ja, Milady, na heel veel moeite —" De dame wuifde ongeduldig hare hand.

„Spaar mij alle onnoodige bijzonderheden! hebt gij uitgevonden waar Dr. Douglas Howard de eerstvolgende twee maanden denkt door te brengen?"

„Ja, Milady, dat wilde ik u juist zeggen; na heel wat moeite is de kamerdienaar van Milord van den bediende van Dr. Howard te weten gekomen, dat zij naar Castleton, ginds in het graafschap S — gaan:

„Dat treft. Hier," haar een goudstuk toereikende, „geef dat aan den bediende van Milord voor zijn moeite."

„Castleton!" Zij verzonk weer in gedachten terwijl het kamermeisje vertrok. „Wat voert hem daar heen, dat zou ik wenschen te weten? Maar ik wil daar ook heen, dat moet dus eerst geregeld worden. Mijn mama moet mij hierin helpen. Zeg, moeder!" toen een rijzige, verouderde, zorgelijk uitziende dame de

deur opende en binnentrad, „ik heb u juist noodig; ik zou gaarne willen, dat gij iets voor mij deedt.”

„Wat, Imogena? Ik hoop en vertrouw, dat gij mij weer niet om geld zult vragen,” zeide hare moeder, in een stoel neervallende en hare magere bevende handen zenuwachtig samenvouwend, „want gij allen hebt mij geheel uitgeput. Nog dezen morgen liet uw broer mij aan uw vader om 500 pond sterling vragen voor eenige eereschulden, en Zijn Lordschap zeide mij ronduit, dat het niet langer zoo kon gaan. Hij zeide, dat door de verschrikkelijke uitspattingen van uw oudsten broeder, de schandelijk hooge rekeningen der jongens en de fabelachtige sommen, die gij, meisjes, in dit seizoen voor kleederen en juweelen hebt uitgegeven, behalve al zijn andere groote uitgaven, hij eindelijk niet meer zal kunnnn betalen en dat een bankroet het einde zal zijn.”

„Och, moeder, wil zoo goed zijn, mij niet lastig te vallen met uwe huiselijke zorgen,” zeide Lady Imogena ongeduldig, terwijl zij zich bezig hield met te kijken naar het schitteren harer juweelen waarop zij het licht liet spelen, volkomen onverschillig omtrent den zwaren zorgenlast waaronder hare arme moeder gebukt ging; „ge weet, dat wij die verhalen al zoo dikwijls gehoord hebben, dat het ons begint te vervelen. Maar ge kunt gerust zijn, op 't oogenblik heb ik geen geld noodig; het eenige wat ik verlang is eenvoudig, dat gij de moeite wilt doen om mij op de een of andere wijze een uitnoodiging te Castleton te bezorgen.”

„Te Castleton! Kind, wat valt u nu in?” riep Lady Fairleigh uit op een toon van verwondering; „en hoe kunt gij meenen, dat mij zooiets mogelijk zou zijn?”

„Moeder!” zei Lady Imogena, „doe uw best maar. Misschien kan mijn bezoek ten gevolge hebben wat gij bovenal voor mij wenscht” — en zij glimlachte

verachtelijk — „een takje oranjebloesem en een bruidssluier."

Een trek van blijde verrassing kwam op Lady Fairleigh's door zorgen vervallen gelaat. „Kind, zeg mij wat gij bedoelt? Heeft iemand, die niet te ver beneden u staat, eindelijk aanzoek bij u gedaan; en wilt gij hem aannemen?"

„Wat zoudt gij zeggen van Dr. Douglas Howard als schoonzoon?"

De dame keek haar in stomme verbazing aan.

„Gij wilt toch niet zeggen, dat hij aanzoek om uw hand heeft gedaan, is het wel?" Bevende van opgewondenheid stond zij op, en ging naar hare dochter en boog zich over haar heen. „Imogena, hij overtreft mijn hoogste wenschen. Men zegt, dat hij zooveel geld maakt als hij verkiest, want hij is overal gezocht. Onlangs heeft de Prinses om hem gezonden en zij was hoogelijk ingenomen met zijn goede behandeling harer kwaal, en er wordt gefluisterd, dat hij weldra in den adelstand verheven zal worden. Maar wel beschouwd is dat niets. Gij hebt geboorte genoeg voor twee; maar geld, mijn kind — geld moet gij trouwen."

„Moeder! vroeger, 't is jaren geleden, beminde Douglas Howard mij. Toen heb ik zijn liefde versmaad. Maar thans zijn de omstandigheden veranderd. Gisteren avond heb ik hem ontmoet; ik heb hem toegelachen en hij nam mijn toenadering kalm en met koele hoffelijkheid op. Moeder! hij moet weer aan mijn voeten smeeken, hoewel ik hem eens van mij afstiet. Ik wil hem andermaal onder mijn juk brengen en nogmaals zijn trotsch, sterk hart winnen en het doen beven en trillen zooals vroeger; want, moeder, luister! Ik heb hem thans lief, maar toen niet. Hij is de eerste, dien ik ooit heb liefgehad, en zal mijn liefde onbeantwoord blijven?"

Andermaal keek zij met hooghartig zelfvertrouwen in haar spiegel terwijl het gelaat harer moeder verhelderde toen zij haar schoone dochter beschouwde.

„En gaat hij dan naar Castleton?"

„Ja, moeder."

Lady Fairleigh dacht eenige oogenblikken na. Toen zeide zij, opeens opziende: „Wel, natuurlijk! Ik dacht wel dat ik mij den naam Castleton herinnerde; mijn nicht — de oude mevrouw Seymour — woont daar op het kasteel van Sir John Castleton. Herinnert gij het u niet meer? Hij verzocht haar, na zijn dood daar heen te gaan en zich te belasten met de zorg voor de kleine erfgename — Beulah Beaumont — en zij is sedert dien daar gebleven. Ik zal haar schrijven om de afgebroken vriendschap weder aan te knoopen, en ik zal haar verzoeken u voor eenigen tijd te ontvangen, daar gij den laatsten tijd ongesteld geweest zijt; enz."

„Dank u, moeder; ik dacht wel, dat gij er iets op zoudt weten. Wees nu zoo goed, mijn kamenier bij mij te zenden; het is tijd om mij te kleeden."

HOOFDSTUK XXVIII.

Douglas schrijft een brief.

Lezer, herinnert gij u dezen witten weg, die van de stad over den heuvel loopt, waar een oude vlier-

boom staat? Eens, zooals gij u zult herinneren, keek een lief kindergezichtje tusschen zijn takken door, terwijl zij in spanning zat te wachten tot een koolzwart paard met zijn berijder zich boven den langen heuvel zouden vertoonen. Wij zullen dien weg volgen tot wij bij een groot, van rooden baksteen opgetrokken, huis aankomen, dat gij vroeger reeds gezien hebt. Wij gaan er binnen en herkennen dadelijk de ruime trap, die naar een breed venster voert, waar jaren geleden een kleine gedaante zich placht neer te vlijen, en met haar groote ernstige oogen verlangend uit te zien naar haar vriendelijken aangenomen broeder, die toenmaals alles was voor haar dankbaar kinderhart. Ja, dit is „Beulah's nestje," want andermaal zijt gij de woning van Dr. Douglas Howard binnengetreden. In haar nette ontbijtkamer zit zijne moeder. Zij is nog geheel dezelfde, die gij u herinnert; de zeven jaar, die het kind Beulah tot een vrouw hebben doen rijpen, gingen over haar heen zonder een spoor na te laten. Haar statige gestalte is nog altijd ongebogen, haar hoog voorhoofd heeft geen nieuwe rimpels gekregen, hare heldere oogen kijken nog even scherp als vroeger, slechts merken wij op, dat hun licht zachter is dan te voren, en dat de trekken van haar gelaat, eenmaal vast tot strengheid toe, een uitdrukking hebben aangenomen van echt vrouwelijke teederheid.

Zij zit aan haar tafel en voor haar staat een uitgezocht ontbijt, dat zij alleen gebruikt; maar haar eetlust is niet groot en dikwijls dwalen haar blikken naar het open venster.

„Ik hoop maar," prevelt zij halfluid, „dat ik vandaag een brief van mijn jongen krijg. Ik ben erg nieuwsgierig te hooren, hoe hij te Castleton is aangekomen."

Terwijl zij sprak werd er op de voordeur geklopt en weerklonken de voetstappen van den brievenbe-

steller op het grint. Hare oogen schitterden van blijde verwachting.

Een oogenblik later worden de brieven binnen gebracht. Haastig zoekt zij dien uit, waarnaar zij met verlangen heeft uitgezien. „Die goede jongen!" fluistert zij glimlachend, terwijl zij in bewondering het duidelijke flinke schrift aanziet en opmerkt, dat het een lange brief is. „Die goede jongen! wat gelijkt dat schrift hem zelf — vrij en flink, open en rond; de weerhalen krachtig en flink als zijn eigen krachtige wil en toch verbonden met ophalen zoo fijn als zijn eigen teedere gevoelige natuur. O, mijn jongen, mijn lieveling, uw trotsche oude moeder heeft u zoo innig lief! Is er, zoo vraag ik, in de gansche wereld wel ééne vrouw, die u waardig is? Toch niet vele, zou ik meenen; maar in elk geval zij niet, dat trotsche ijdele schepsel, aan wie gij den ganschen rijkdom der jonge frissche liefde uws harten verspild hebt. Zou hij haar beeld nog in zijn hart dragen? Is het om haar, dat hij jaren lang eenzaam heeft geleefd zonder de liefde van vrouw of kind? O, mijn edele, dappere jongen!" Er ligt een droeve trek op het voorhoofd der moeder terwijl zij zoo zit te peinzen en de beklemdheid haars harten geeft zich lucht in een diepen zucht. Maar is er wel iemand in de wereld, die ons leed met ons draagt en het tot haar eigen maakt, zooals onze moeder?

Zij heeft den brief nu geopend — zooals wij zeiden, een lijvig epistel, dicht ineen beschreven.

Met een glans van dankbare blijdschap op haar gelaat (aan het ontbijt denkt zij niet meer) vlijt mevrouw Howard zich in haar lagen gemakkelijken stoel en zet zich er toe, den inhoud van den brief te genieten.

Deze luidde als volgt: —

„Castleton Towers, Mei —

„Liefste moeder,

„Daar ik de onverzadelijke nieuwsgierigheid uwer sekse ken [„ondeugende jongen!" glimlacht mevrouw Howard], wil ik gevolg geven aan uw verlangen en zooveel mogelijk nauwkeurig verslag doen van den korten tijd sedert ik u verliet.

„Nadat ik mijn zaken met den heer Marchmont had afgedaan, den rechtsgeleerde van Sir John Castleton (vreemd, dat hij mij moest kiezen als een der uitvoerders zijner wilsbeschikkingen), en ik mijn toestemming gegeven had, welke noodig scheen, ten opzichte van de beschikking over eenige eigendommen, en nadat de heer Marchmont mij hartelijk dank gezegd had voor de genomen moeite, noodigde hij mij op zeer hoffelijke wijze uit, namens de dame, die thans Beulah's voogdes is, om door te gaan naar The Towers en daar mijn intrek te nemen gedurende den tijd van mijn verblijf.

„Ik behoef u niet te zeggen, hoe gaarne ik die uitnoodiging aannam, en met een gemengd gevoel van nieuwsgierigheid en blijdschap sloeg ik den weg in naar de aloude bezitting, welke niet in het minst veranderd was sedert ik ze gezien had; ik werd aangediend door denzelfden deftigen ouden bottelier, die er juist even statig uitzag als had ik hem eerst gisteteren gezien.

„Moeder, zoudt gij het gelooven? Terwijl ik in het salon wachtte, luisterde ik naar den voetstap van een kind, en mijn oog, dat ik op de deur gericht hield, blikte ongeveer ter hoogte van den deurknop. Ik weet niet hoe het kwam, maar ik vergat, dat er zeven jaren waren vervlogen sedert ik mijn kleine lieveling het laatst heb gezien. Toen had zij mij met een kreet begroet — en in haar haast om

bij mij te komen was zij bijna voor mijn voeten neergevallen — „O, mijn Douglas, mijn Douglas! mijn eigen, eigen broeder! hoe heb ik al dien tijd naar u verlangd!'

„Onwillekeurig hoopte ik op dezelfde warme begroeting en was er op voorbereid, die even hartelijk te beantwoorden, toen wonder boven wonder! de deur openging en mijn laag gerichten blik zich haastig ophief om — niet onze Beulah te zien, maar een ander, die voor mij stond.

„O, moeder! het deed mij pijn aan het hart en toch verheugde het mij nog meer, toen ik zag, dat die zeven jaren mij mijn kleine nimf hadden geroofd en in haar plaats een volwassen jonge dame hadden achtergelaten.

„En toch, was zij reeds volwassen? In haar uiterlijk was zij eene vrouw, in de eerste weelderige ontwikkeling, maar haar gelaat! en haar blik! moeder; toen zij op mij toetrad en haar oogen zulk een zachten gloed uitstraalden, en haar gezichtje half blijdschap en half verwondering uitdrukte, toen gevoelde ik, dat het onze zelfde Beulah was, hetzelfde liefelijke, hartelijke schepseltje. Ik veronderstel, dat de verwondering, die mij aangreep en mij zwijgend een onderzoekenden blik op haar deed slaan, den hartelijken welkomstgroet, dien zij mij had toegedacht, eenigszins koeler deed zijn. Hare oogen verduisterden (zij zijn bruin, moeder — die meisjesoogen — die bruine, lieve oogen, waarvoor somtijds een droomerig waas hangt) en zij zeide — en ik hoorde in den klank harer stem een verwijt, niet alleen over mijn gedrag op dat oogenblik —: „zijt ge mij werkelijk geheel vergeten, Douglas?" en opeens werd het mij duidelijk, dat die zeven jaar, welke in de drukke bezigheden van mijn leven voor mij zoo snel waren heengevloden, voor haar veel trager waren voorbij-

gegaan, en dat in al die jaren, die haar zoo lang hadden geduurd, ik haar geen enkel maal had doen weten, dat ik nog steeds in genegenheid aan haar dacht. Moeder, mijn hart werd angstig beklemd, want ik begreep, dat ik haar verdriet had aangedaan.

„Dat alles is omslachtig om te schrijven; in werkelijkheid geschiedde het in een enkel oogenblik, en met een enkele schrede stond ik naast haar met haar beide handen in de mijne, ‚Beulah,' zeide ik, ‚wilt gij mij gelooven als ik u verzeker, dat in weerwil van mijn schijnbare onverschilligheid, welke ik diep gevoel als ik in uw oogen zie, ik u geen oogenblik vergeten heb. In een van de meest geheiligde kamers mijner herinnering hield ik uw beeld veilig verborgen, een klein teer schepseltje, zooals ik u eens heb gekend; en dikwijls, zoo dikwijls, als ik mij eenzaam en droevig gevoelde, of wel gedrukt en vermoeid, stondt gij voor mij, om mij te troosten, Beulah, en hoorde ik weer uwe lieve stem — uwe lieve kinderstem sprak weer woorden van innig geloof en hemelsche liefde, en ik gevoelde mij gesteund en gesterkt.'

„Toen ik begon te spreken, en zij de waarheid mijner woorden in mijn oogen las, verdween de trek van droefheid van haar gezichtje en straalde er blijdschap uit hare oogen, maar toen ik voortging en haar schilderde wat zij voor mij geweest was, kwam een blos van maagdelijke schuchterheid op hare wangen, en welden er tranen in hare mooie oogen toen zij met eenige verwondering zeide: ‚Hebt ge al dien tijd werkelijk aan mij gedacht, en is het mogelijk, dat ik u tot steun geweest ben?'

‚Ja, Beulah, maar ge moet het mij vergeven, dat ik een oogenblik aarzelde toen ik u zag. In mijn herinnering waart ge steeds mijn kleine toover-nimf, dat ik ietwat ontstelde toen ik u zoo veranderd voor mij

zag staan. Zijt gij werkelijk niet veranderd, Beulah?'

„Niettegenstaande ik op half schertsenden toon sprak, bemerkte ik toch, dat mijn stem ernstig klonk toen ik haar dat vroeg, want een angstig gevoel van vrees overviel mij, dat de trots op haar verheven positie, de verleidelijkheid van den rijkdom, de liefde voor de wereld en hare genietingen, gelijk honigdauw het koren, haar rein kinderlijk christelijk geloof verstikt hadden. Was zij bedorven, vroeg ik mij af, of was zij door Gods hulp onbevlekt gebleven in de aanraking met de wereld?

„Ik geloof niet, dat zij mijn vraag begreep, want naar ik meen met eenige verwondering merkte zij op, dat mijn stem ernstiger klonk en dat mijn oog haar scherper aanzag.

„Zij keek mij kinderlijk vrij aan toen zij eenvoudig antwoordde: ,zijt gij bedeesd, dat ik ten uwen opzichte veranderd ben, Douglas, omdat ik grooter geworden ben? Zet dan vrij alle zorg van u, want ik heb u nooit vergeten, nooit. Nooit ben ik ingeslapen zonder tot God voor u gebeden te hebben en nooit ontwaakte ik zonder dat insgelijks te doen. Indien gij mij dat wilt toestaan, zal ik steeds een zuster voor u blijven.'

„Moeder, zij was niet veranderd — ik hoorde het in de ongekunsteldheid harer woorden, en ik las het in den reinen, helderen blik vol liefde, dien zij op mij wierp.

„Begrijpt ge mij, als ik u zeg, dat opeens een vreemd gevoel mij beving — een gevoel waarin verschillende aandoeningen lagen opgesloten? In de eerste plaats vroeg ik mij af, of het mij genoegen zou hebben gedaan wanneer dat lieve meisje lang geleden met een dergelijke vraag tot mij gekomen was; lang geleden, voordat — nu, eer ik mijn hart had verloren; want, moeder, een hart heb ik niet meer.

Eenmaal heb ik het uit mijn borst genomen en gaf ik het aan iemand, die het met onverschilligheid aannam, die er eenigen tijd mede speelde en het toen als een waardeloos ding uit hare schoone hand liet vallen; en ik — ik zag het vallen, en wegzinken en ik wist, dat het voor altijd verloren was, dat voor mij de liefde gestorven was en voor mij de liefste illussiën des leven voor altijd verloren waren. Ik had alles op één worp gezet, en had verloren. Moeder, één oogenblik zuchtte ik over mijn verloren hart. Ik weende over de liefde, die nooit weer kon opleven. En toen, wat een plotselinge verandering van gevoelens, dankte ik God, dat Hij mij had gered van het lot, dat ik zoo zeer had gewenscht, dat Hij mij onthouden had wat ik als het hoogste geluk had beschouwd; want, toen ik slechts een oppervlakkige vergelijking maakte, zag ik, hoe waardeloos het geluk was, dat ik niet had mogen bezitten — hoe rein, hoe schoon het echt vrouwelijke kan zijn. En toen, moeder, mij nogmaals voorstellend wat had kunnen zijn, nam ik mijn zusjes hand en zeide: ‚Ja, Beulah, gij zult mij steeds een zuster zijn?' "

Er welden tranen in het oog der moeder, die haar beletten voort te lezen.

„Lieve Beulah," fluisterde zij, „kind, dat God zelf ons heeft toegezonden! gij hebt mijn zoon tot Jezus gevoerd door uwe woorden vol innige overtuiging en door uwe gebeden, en hij heeft mij, een hoogmoedige wereldsche vrouw, voor den dienst des Heeren gewonnen. In het verledene zijt gij ons slechts ten zegen geweest. Zou het mogelijk zijn, dat gij bestemd zijt om in de toekomst zegen en geluk te brengen over mijn jongen? Wie weet, of dat niet zoo zal zijn. O, mijn beste, lieve jongen! Ik hoop, dat zij u zal wakker schudden uit uw

dwaze waan over uw gestorven liefde en uw verloren hart en al zulken onzin. Inderdaad gestorven? De liefde is niet dood maar slechts tijdelijk door verdriet ingeslapen. Moge de zachte Beulah ze doen ontwaken en ondervinden hoe sterk en teeder en trouw de liefde van mijn jongen is!"

HOOFDSTUK XXIX.

Een kreet in den nacht.

Beulah kon dien nacht niet slapen. Het was zulk een wonderschoone dag voor haar geweest, dat zij werkelijk geen behoefte aan slaap had: het was zoo heerlijk alles nog eens voor haar geest te laten voorbij gaan.

Douglas was gekomen en hij had haar niet vergeten, en de oude dierbare band was vernieuwd! Ja, hij, haar held, haar moedige, edele, trouwhartige Douglas, moediger, edeler en grooter dan ooit, had haar zijn zusje genoemd, en gezegd, dat zij dat altijd zou blijven. Hoe rijk en hoe gelukkig gevoelde zij zich. Hij had haar altijd begrepen, zelfs toen zij nog een klein kind was, en had haar steeds weten te helpen, en welk een steun zou hij haar thans zijn! O, hoe lang en verrukkelijk hadden zij te zamen gepraat! Hoe goed scheen hij al hare zorgen en hare verantwoordelijkheid als meesteres van Castleton te

begrijpen. „En hij scheen te weten," peinsde zij overluid, „hoe beklemd ik mij bij tijden gevoel, wanneer ik aan de zielen van al mijn ondergeschikten denk. O, hoe gaarne zou ik ze allen in mijne armen nemen en ze aan de voeten mijns Zaligmakers neerleggen! Och, och, er is zoo veel te doen, en ik vermag zoo weinig. Maar Douglas — hoe verhelderde zijn blik toen ik hem vertelde van onzen bidstond bij den ouden Tommy Pringle, en hoe wij zes maanden lang gesmeekt hadden, dat er een prediker mocht opstaan om al die arme zielen Jezus te verkondigen! Zou het mogelijk zijn, dat hij de man was om wien wij gebeden hebben? O, ik ben overtuigd, dat hij kan prediken! hij heeft die teedere liefelijke manier van spreken; hij bezit die vreemde magnetische macht, welke iemand gevangen houdt, gelijk alle predikers van beteekenis bezitten. O, Douglas, hebt gij uw heerlijke gaven aan Jezus gewijd? Zoudt gij ze willen aanwenden om de menschen tot Hem te brengen?"

De oogen van het meisje schitterden van een ernstig, heilig vuur toen zij naging wat haar broeder zou kunnen doen voor den Eenen, dien zij zoo zeer lief had.

In de verte sloeg het twaalf uur van een kerktoren. Bijna op 't zelfde oogenblik klonk een vreemde, klagende, angstige kreet door den nacht. Wat kon dat zijn? Zonder twijfel kwam het geluid van het woud, dat op eenigen afstand van het huis lag. Een weinig bevend, want zij gevoelde zich door een plotselingen angst bevangen, leunde Beulah uit haar geopend venster en luisterde ingespannen.

Nogmaals klonk de kreet — een aangehouden, klagende kreet, als van iemand, die in nood of smart verkeert.

„Het komt uit het bosch, er is iemand in gevaar, daar ben ik zeker van. Wat zou het zijn?" Dus dacht Beulah.

Het was haar genoeg te weten, dat ergens iemand

in nood verkeerde, om een onweerstaanbaar verlangen te gevoelen, redding te brengen. In een oogenblik was zij buiten haar kamer en snelde met haastigen tred de gangen door, totdat zij de deur van den ouden bottelier bereikt had.

„Jessop!" riep zij, „Jessop!" en zij dempte haar stem om de bewoners der andere kamers niet te wekken, „zijt gij wakker?"

In een oogenblik was de trouwe dienaar op de been.

„Is er iets, juffrouw Beulah? Ik ben terstond bij u."

Beulah was naar de voordeur gegaan en stond daar te luisteren toen hij bij haar kwam.

„Mijn lieve juffrouw, wat zou dat kunnen zijn?" zeide hij. „Het is niet goed voor u om hier zoo in de koude nachtlucht te staan!"

„Luister, Jessop!" fluisterde zij; „luister eens naar dien kreet in het bosch."

Nogmaals weerklonk de angstig klagende kreet, meer doordringend, meer aangrijpend dan te voren.

„Er is iemand in het bosch, juffrouw, dat is zeker," zeide Jessop; „en hij is er slecht aan toe ook, te oordeelen naar het leven dat hij maakt."

Beulah had een doek over haar hoofd geslagen.

„Kom, Jessop," zeide zij, „laat ons gaan zien wat het is. En voordat hij iets in het midden kon brengen was zij met haastige schreden den weg naar het bosch opgegaan.

„De Heere zij met haar!" zeide de oude man in bewondering toen hij haar volgde, zoo vlug zijn stramme beenen hem dragen konden, „zij heeft haars grootvaders aard, dat is maar zeker, zij weet niet wat vrees is."

Maar onwillekeurig bleef Beulah aarzelen eer zij het sombere dennenbosch inging, en zij bleef wachten totdat Jessop bij haar was.

Samen luisterden zij. Overal heerschte de diepste stilte en geen ander geluid werd gehoord dan het gezang van den nachtwind, die de toppen der pijnboomen in het zilveren maanlicht deed ritselen.

„Ik hoor niets meer,” fluisterde Beulah, „wat zullen wij doen?”

Terwijl zij nog sprak werd de nachtelijke stilte andermaal verbroken en werd een geluid weerkaatst door het statige dennenloof.

Maar ditmaal was het geen kreet van smart of angst, maar een opeenvolging van harmonische klanken, zich voortplantende in den nachtwind en nu eens luid en trillend, dan weer klagend, zacht en teeder.

„Het is alsof iemand zingt; wat kan dat zijn?” en Beulah huiverde en greep den arm van den ouden Jessop vast. In weerwil van haar zelf maakte een gevoel van bijgeloovige vrees zich van haar meester.

„Laat ons van hier gaan, juffrouw Beulah, ga mee naar huis,” fluisterde Jessop, terwijl hij beproefde haar van het bosch weg te leiden. „Dat is geen aardsch geluid. De menschen zeggen, dat sedert dat jonge meisje zich ginds in die kolk verdronken heeft, zij daar telkens weerom komt en den ganschen nacht schreeuwt en zingt. Misschien is zij het wel, die wij nu hooren.”

„Wees toch niet dwaas, Jessop!” zeide Beulah, beproevende op strengen toon te spreken. „Wilt ge mij vergezellen of moet ik alleen gaan?”

„Natuurlijk ga ik mede als gij bij uw voornemen blijft, maar de Heere beware ons, juffrouw Beulah, voor alle vreemde dingen! Ik ben geen lafaard, juffrouw, maar geesten — lieve help! daar moet ik niets van hebben, juffrouw, en vooral niet in het hartje van den nacht.”

Geleid door het vreemdsoortige gezang, ging Beulah er regelrecht op af. Onder haar voeten lag een zacht

veerkrachtig tapijt van dennennaalden, zoodat zij geen gerucht maakte.

„Zie, Jessop!" riep zij, opeens stilstaande, „wat is dat?"

Zij wees naar iets, dat wit geleek in het maanlicht. Het zingen had opgehouden, maar thans riep een geheel menschelijke stem in angst en nood verstaanbaar: „O, hemel, o, hemel!"

Jessop, die doodsbleek geworden was en wiens haar veel neiging toonde om overeind te gaan staan, richtte zijn oogen nu op het witte ding, dat door de maan beschenen werd.

„Daar ligt een mensch, juffrouw, en het gezicht ziet er zoo spookachtig uit!"

Maar die droeve, klagende, hulpelooze kreet had Beulah alle aarzeling en vrees doen vergeten. Zij sprong vooruit, aan Jessop overlatende of hij haar al dan niet wilde volgen. Maar daar had hij nooit aan gedacht. Bang voor geesten mocht hij zijn, maar er zouden er heel wat noodig zijn geweest om hem te kort te doen komen in zijn plichten jegens zijne jonge meesteres. Toen hij weer bij haar was, lag zij geknield naast den man, — of liever den jongeling, die daar lag, want toen Jessop een blik wierp op het doodsbleeke vermagerde gelaat, zag hij dat het een lange, tengere knaap was van ongeveer negentien jaar. Zijn hoofd bewoog hij heen en weer op den harden grond; zijn oogen, waarin geen bewustzijn te lezen was, hield hij strak gericht op den helderen hemel; van zijn lippen, die droog waren en op elkander kleefden, kwamen vreemde, omsamenhangende woorden, en dan weer een soort van gezang, wonderlijk teeder en klagend, om daarop een kreet te slaken, die luid en schel weerklonk, waarna hij al zijn ellende en smart lucht gaf in een doffe klacht, bestaande in deze beide woorden, „O, hemel!"

„O, Jessop, zie eens!” zeide Beulah, die thans de gloeiende hand van den knaap in de hare hield, „de arme jongen is erg ziek, hoe zou hij hier gekomen zijn?”

„Dat is gemakkelijk te verklaren, juffrouw Beulah,” zeide de oude man, toen hij eenige oogenblikken in het rond gekeken had en enkele kenteekenen had opgemerkt.

„Ziet ge niet, dat hier een Zigeuner-kamp is geweest? en ze zijn in groote haast vertrokken ook. Ik houd het er voor, dat de knaap de koorts gekregen gekregen heeft, juffrouw, en dat zij zijn heengegaan uit vrees voor besmetting. Wreede ellendelingen — zie eens aan in welken toestand zij hem achtergelaten hebben! Hij is geen Zigeuner, dat is gemakkelijk te zien, of ze zouden hem nooit zóó verlaten hebben, maar hij was zeker slechts tijdelijk bij hen.”

„Jessop, verspil geen oogenblik! ga terstond naar huis en breng eenige bedienden mede en ook Dr. Howard. De arme jongen heeft zijn hulp noodig.”

„Ja, juffrouw, en ik zal blij zijn als ge veilig en wel weer tehuis zijt.”

„Ik ga niet mee naar huis, Jessop; ik zal hier blijven, totdat gij met hulp terugkomt.”

„Juffrouw Beulah!” en de oude getrouwe dienaar keek haar ontzet aan, „u hier alleen laten, in dit akelige bosch en midden in den nacht, alleen met een jongen, die in ijlende koorts ligt! Dat is mij onmogelijk, juffrouw.”

„Maar gij moet, Jessop,” zeide Beulah; en met dien kalmen, vasten blik, waarvoor haar bedienden, hoe jong zij ook was, ontzag hadden, wendde zij zich tot den ontstelden ouden man. Voor mij behoeft gij niet bang te zijn; niemand zal mij hier kwaad doen; ga dus dadelijk, Jessop.” Er was geen tegen-

„De arme jongen is erg ziek."

spreken meer mogelijk tegen die kalme, jeugdige stem, als die lippen dien vastberaden trek vertoonden — dat wist Jessop maar al te goed; hij schudde dus enkel zijn grijs hoofd bij wijze van protest, keerde zich om en liep haastig het bosch uit.

HOOFDSTUK XXX.

Hij is het!

Het was een indrukwekkende plaats om er te vertoeven, dat plechtige dennenbosch, zelfs bij dag, als het zonlicht, verzacht en getemperd, door de dichte lagen donker groen heenbrak en, waar het een weg vond, rijke, zeldzame tinten tooverde, even als wanneer een zonnestraal door een geschilderd kerkraam valt. Ook hier verzacht de mensch zijn schreden tusschen die statige zuilen, als ware hij in een kerk, en kijkt met eerbied op naar het groene bladgewelf, waardoor hier en daar door een opening een plekje van den blauwen aether te zien is, waarin witte wolken als engelengedaanten zweven. Wanneer iemand zich hier in het vogelengezang vermeit, dan is het hem alsof engelenstemmen een loflied zongen; maar zelfs die heerlijke klanken zijn niet in staat tot een juichtoon te zwellen, want als volle diepe orgeltonen begeleidt de wind met zijn droeve klagende stem

dat lied. Maar indien in het zonlicht en bij vogelenzang die plaats tot ernst stemt, wat moet het dan niet zijn te middernacht, wanneer de boomen pikzwart zijn, behalve die enkele, welke het maanlicht hier en daar spookachtig beschijnt en de dennentakken als grafpluimen doet lijken of een doodslaken spreidt over de afgestorven naalden van 't vorige jaar; en als slechts het klagend geluid van den nachtwind door de takken ruischt, vermengd met het eentonige geklots der golven op het strand in de verte?

„Ik wil niet angstig zijn," prevelde Beulah, huiverende terwijl zij sprak; „ik vervul hier mijn plicht en God zal mij moed schenken."

Zij sloot dus vastberaden het oor voor al die naargeestige geluiden van wind en golven en wendde hare verschrikte blikken af van de wenkende door het maanlicht verbleekte pluimen en begon met te doen wat zij kon voor den armen zieken knaap.

In de eerste plaats vergaderde zij een hoeveelheid droge bladeren, welke zij in haar shawl deed om daarvan een kussen te maken voor zijn onrustig hoofd. Toen bemerkte zij hoe droog zijn lippen waren en hoe gloeiend zijn voorhoofd was. „Arme jongen!" prevelde zij, „als ik maar wat water voor hem kon vinden! Ik ben zeker, dat hier of daar een beekje moet zijn; als ik maar wat had om water in te doen." Zij keek zorgvuldig in het rond en werd weldra voor haar moeite beloond, toen zij een oude blikken kan zag liggen, welke de Zigeuners ongetwijfeld bij hun overhaast vertrek vergeten hadden. Zij behoefde niet lang te dwalen voordat zij aan een beekje kwam, dat in alle stilte en als ware het beangst voortstroomde. Zij vulde haar kan op de plaats waar de maan het water in vloeibaar zilver had veranderd, en haastte zich om weer bij haar patiënt te komen.

Haar eenen arm onder zijn hoofd brengende, beurde

zij hem voorzichtig op en bracht den koelen drank aan zijn lippen. Lang en gretig dronk hij. Toen maakte zij haar zakdoek goed nat en bette zijn voorhoofd. Een zucht van verlichting kwam over de lippen van den knaap, zijn heen- en weergaand hoofd werd rustiger, en de wilde uitdrukking verdween uit zijn blik, toen die zich langzaam vestigde op het lieve gelaat, dat in angstige spanning over hem heen gebogen was.

Beulah zag, hoe zijn strakke blik een gemengde uitdrukking van verwondering en ontzetting aannam.

„Hoe komt ge weer bij mij?" prevelde zij angstig fluisterend. „Ik heb u eens dood zien neerliggen, onbewegelijk en bleek en koud; ik legde toen een lelie op uw borst en toen ging ik heen om het uit te snikken en te schreien, wijl ik mij zoo verlaten gevoelde. Zijt ge weer uit den Hemel gekomen, dame, om andermaal een armen knaap te helpen?"

„Arme jongen, hij ijlt! maar, o, ik wenschte dat hij niet zoo sprak! en ik hoop, dat het niet lang zal duren!"

Arme Beulah! in weerwil van haar moedig jonge hart, was die beproeving bijna te zwaar voor haar om te doorstaan, en die laatste woorden van den knaap hadden haar doen sidderen van onbeschrijfelijke ontsteltenis. Het was daarom een groote verlichting voor haar toen zij haastige voetstappen hoorde naderen.

Reeds van verre onderscheidde zij in het maanlicht een gedaante — die eener vrouw, en Beulah's angst verdween geheel toen Nora's vriendelijke stem haar bereikte.

„Waar zijt ge, liefje?"

„O, hier, Nora, hier! hoe blijde ben ik, dat gij gekomen zijt! Wie heeft u gezonden?" en de arme Beulah beefde over al haar leden en schreide van

blijdschap, dat zij niet langer alleen was; zij liet haar hoofd tegen Nora rusten, die haar armen om haar heen geslagen had.

„Te denken, dat die man u hier alleen liet!" riep zij toornig uit; „gelukkig, dat hij nog verstand genoeg had om bij mij aan te komen en te zeggen, dat ik naar u toe moest gaan. Maar ik heb het hem goed gezegd, daar kunt ge op aan. Arm schaap, zijt gij niet doodelijk beangst geweest?"

„Beste Nora, ge moet hem niets verwijten, want ik beval hem om te gaan; en ik was niet zoo heel erg angstig, totdat hij begon te ijlen en zeide, dat hij mij dood had zien neerliggen met een lelie op mijn borst," en Beulah sidderde weer en drong zich dichter tegen Nora aan.

„Kom, kom, lieveling!" zeide Nora, sussend, „trek u maar niet aan wat hij zegt, die arme jongen, hij is heel en al in de war door de koorts."

„Zij keerde zich om en knielde naast den knaap neer. Nogmaals keek hij onderzoekend in het gelaat, dat zich over hem heenboog.

„Waar is zij," prevelde hij — „de eenige, die gewoon was mij vriendelijk toe te spreken, lang geleden, toen ik een ongelukkige verlaten jongen was? Zooeven kwam zij bij mij en keek mij aan zooals zij dat vroeger placht te doen, zoo zacht en medelijdend, voordat ik haar doodsbleek en koud zag neerliggen, met mijn lelie op haar borst."

Nora keek den knaap opmerkzamer aan toen zij hem zoo hoorde spreken.

„Juffrouw Beulah," zeide zij, „wees niet verschrikt, lieve, ik weet nu wie deze arme jongen is en ik ken ook de beteekenis van zijn voor u onbegrijpelijke woorden. Het was uw eigen lieve overleden moeder, die hij dood zag neerliggen, en op haar borst legde hij een lelie. Herinnert gij u niet, hoe ik

u lang geleden verteld heb van een armen haveloozen kleinen straatveger, die smeekte om haar nog eens te mogen zien, die altijd zoo lief en vriendelijk tot hem gesproken had?"

„O, Nora, hoe vreeselijk, dat wij hem in zulk een toestand moeten terugvinden!" riep Beulah uit, met innig medelijden voor den knaap, die haar moeder zoo had vereerd. „Wij moeten wat voor hem doen, Nora, als hij beter is, vindt ge niet? en hem niet meer aan ellende en gebrek ten prooi laten."

Nora schudde haar hoofd. „Ellende en gebrek hebben al zooveel kwaad gedaan als mogelijk is, juffrouw Beulah," fluisterde zij, „hij zal de aarde niet lang meer toebehooren, dat denk ik er van."

„O, Nora, meent ge dat werkelijk, en hoe moet het dan met zijn ziel gaan; gelooft ge werkelijk, dat hij den dood zoo nabij is? ‚De dood en na den dood het oordeel.'"

In hare plechtige opgewondenheid had Beulah's stem luider geklonken dan zij wist. De woorden waren tot het benevelde gehoor van den stervenden knaap doorgedrongen.

„Neen!" riep hij, „neen! geen oordeel na den dood voor mij! Na den dood de heerlijkheid!" De blijde toon in de stem van den knaap vond weerklank in de ziel zijner toehoorderessen. „Zij heeft mij daar alles van gezegd," vervolgde de knaap, „zij kwam dikwijls bij mij als het mij was tegengeloopen, en ik koud en hongerig en vermoeid was. ‚Jem,' zeide zij dan, ‚Jem, hebt gij niemand in de wereld, om u lief te hebben?' en zij zeide dat op zulk een toon, dat ik in snikken uitbarstte. ‚Neen, mevrouw,' zeide ik, ‚niemand'. ‚Welnu,' zeide zij, ‚dan is er toch Een, die u lief heeft, Jem — Een, die erg bedroefd is, u zoo koud en hongerig te zien, als gij zijt.' ‚Wie is dat dan, mevrouw?" vroeg ik nieuwsgierig. ‚Wel,'

zeide zij, naar boven wijzend, ,het is Jezus, Jem — Hij, die Hemel en aarde gemaakt heeft. Hij stierf voor u, Jem, om uw zonden weg te nemen, want uwe zonden zouden u van God verwijderd hebben gehouden. Wilt ge niet op Hem vertrouwen?' zeide zij, zoo vriendelijk, en ik beloofde haar, dat ik het beproeven zou, en toen zij dood was heb ik het nogmaals beloofd. ,Vaarwel, vriendelijke dame,' heb ik gezegd, ,ik zal nooit de woorden vergeten, die gij tot mij gesproken hebt; ik ben maar een arme jongen, ondeugend en slecht, maar ik zal trachten op Hem te vertrouwen, die voor mij gestorven is, dat zal ik; en dame,' zeide ik, ,misschien zal ik u eenmaal daar weerzien, in den Hemel, waar Hij u opgenomen heeft!"

Zijn stem was in een zwak gefluister overgegaan, maar een wonderbare vredige uitdrukking van rust lag over zijn mager bleek gelaat gespreid.

„O, Nora, zou hij bezwijmen? O, waarom komen zij niet?"

Meenende, dat hij gemakkelijker zou liggen, had Beulah hem voorzichtig opgebeurd en zijn hoofd tegen haar schouder gelegd, terwijl zij hem het verfrisschende water deed drinken.

Hij keek haar met een dankbaren glimlach aan. Reeds te zwak om verbaasd te zijn, kon hij slechts fluisteren: „Is zij het? Uw oogen zijn de hare en ook uw gezicht. Heeft God u uit den Hemel gezonden om mij te vertroosten?"

„Jem, het was mijn moeder, die zoo vriendelijk voor u is geweest, en die gij op haar doodsbed hebt gezien," zeide Beulah, terwijl de tranen langs haar wangen stroomden. „Hoe gelukkig zou zij zijn als zij mocht weten, dat gij thans rust in het bloed van Jezus."

„Ja, daarin rust ik thans, en daarin heb ik sedert

altijd gerust. Het is een zware strijd geweest, maar Hij heeft mij tot hiertoe steeds geholpen."

„Hoe komt het, arme jongen, dat ik u op zulk een plaats als deze doodziek moest vinden?"

„Ziet ge," zeide hij; „op het laatst begon het mij zoo tegen te staan, altijd te worden voortgejaagd door de politie, die een armen jongen als ik nooit in de groote stad met rust laat, en daarom wilde ik het buiten beproeven; maar ik was arm en haveloos en niemand wilde mij werk geven. Soms bleef ik 's Zondags onder het venster van een Zondagschool staan om een enkel woord op te vangen, dat daar uit Gods Woord gelezen werd — zulke vriendelijke woorden, die tot mij spraken van Zijn liefde en heerlijkheid; en ik luisterde terwijl zij over Hem zongen, tot mijn hart pijn deed van blijdschap en verlangen om met Hem te zijn waar Hij is. Eindelijk ontmoette ik een troep Zigeuners; zij zeiden, dat zij mij wilden leeren om op een eerlijke wijze mijn brood te verdienen met manden maken; ik bleef bij hen totdat ik de koorts kreeg, en daarna — weet ik van niets meer. Daarna herinner ik mij niets dan pijn en dorst en allerlei kwelling."

„Jem, arme jongen," zeide Beulah, „zoudt ge gelukkig zijn te weten, dat alles weldra voorbij zal zijn — al die vermoeidheid en pijn voor altijd?"

„Bedoelt ge, dat ik naar Hem zou gaan?"

O, hoeveel verlangen klonk er in zijn stem.

„Jem, weldra zult gij daar zijn; bijna hebt gij uw tehuis bereikt."

„Tehuis!" zeide de knaap, „tehuis! O, hoe liefelijk klinkt dat; nooit heb ik een tehuis gehad, nooit, en weldra zal ik liefde en rust en een tehuis vinden bij Jezus."

„Luister!" zeide Nora, die het oor geleend had aan een geluid in de verte, „eindelijk komen zij dan toch."

En zoo was het; weinige oogenblikken later knielde Douglas Howard naast Beulah neer.

Zijn gelaat was bleek en bezorgd toen hij haastig sprak: „Beulah, kindlief, gij moet mij uw plaats laten innemen, en terstond heengaan; gij verkeert in het grootste gevaar. De knaap heeft kwaadaardige koortsen."

Doch Beulah's oogen bleven vast op het gelaat van den stervenden knaap gericht.

„Stil toch!" fluisterde zij, „stil! stoor hem niet! kijk! wat zou hij zien?"

De maan scheen niet langer, en achter de toppen der dennebomen in het oosten brak de dag aan. De knaap hield, met bovenaardsche vreugde zijn oog gericht op een onzichtbaar tooneel in de verte.

„O, ik zie haar," riep hij, „haar, die mij van Jezus in den Hemel vertelde, waar alles heerlijkheid en vreugde is. Ik kom — ik kom!"

„O, Jem," snikte Beulah, sidderend, en toch vervuld van een wonderzoete blijdschap, „ziet gij mijn moeder — mijn dierbare moeder?"

De knaap scheen evenwel haar vraag niet te hooren. Eensklaps had hij zich opgericht en zijn armen in innig verlangen uitgestrekt, terwijl een hemelsche glans van vreugde zijn gelaat bestraalde. „O, ik zie Hem!" riep hij uit. „Ik zie Hem zelf!" en toen viel zijn hoofd op zijde tegen Beulah's schouder, en wist zij, dat hij tot de Heerlijkheid was ingegaan.

HOOFDSTUK XXXI.

Vervolg van Daisy's verhaal.

Ons prettig tehuis op Kersenoord! Hoe lief hadden wij het gekregen!

De witte bloesems waren thans alle door den wind verspreid; maar waar hunne hartjes waren geweest, daar zag men bij duizenden kleine groene balletjes dagelijks grooter worden, en een rijke oogst beloven van de lekkere roode vrucht. Hoe stoeiden en lachten wij onder hen terwijl de wind boven ons met de takken en bladeren stoeide en speelde. Het was voor ons in alle opzichten een nieuw leven, zulk een prettig nieuw leven, dat onze lieve moeder ons niet wilde beperken in onze uitspanningen.

„Geniet van uw vrijheid, mijn lievelingen," placht zij te zeggen, „drinkt den zonneschijn en de gezonde zilte lucht in; ik verheug mij als ik uw gezonde bruine wangen zie, die kort geleden nog een bleeke stadskleur hadden." En in hare lieve onzelfzuchtigheid nam zij ons vele bezigheden uit de handen opdat heur kleine „huismusschen" zooals zij ons noemde, den ganschen dag buiten konden zijn.

Onze lieve vader was heel wat opgeknapt. Dr. Howard, die voor eenigen tijd op Castleton Towers logeerde, en die dikwijls naar hem kwam zien, was zeer tevreden met den vooruitgang.

De kalme, liefelijke rust van ons aangenaam buitenleven deed wonderen op zijn overprikkelde zenuwen en hart, en gaf hem de zoo noodige kalmte.

Het was aardig om vader, die zich tot dusver nauwelijks tijd gunde om zijn ontbijt in der haast te gebruiken,

en onder het eten gejaagd naar de laatste handelsberichten in de courant keek, thans rustig in onze zonnige ontbijtkamer te zien zitten, blijkbaar even veel genoegen smakend als wij allen, in den maaltijd en ons vroolijk gesprek, en met veel belangstelling zich mengend in onze plannen voor onze lange prettige dagen. Doch thans gebeurde er nog iets anders dan in de dagen toen vader het druk met zijn zaken had. Want zoodra het ontbijt afgeloopen was nam vader thans den Bijbel van de boekenplank, en las hij met innig gevoel een gedeelte van God's Woord; wij knielden dan om hem neer, en gebed en dankzegging welden uit zijn hart; ik kan dat met geen andere woorden omschrijven, want het geschiedde even plotseling als een fontein. O, goede vader! Gij hebt het nooit geweten hoe in die dagen uwe gebeden de tranen in onze oogen deden komen en langs onze wangen deden stroomen!

Op zekeren morgen was ik, nadat het gebed was afgeloopen, naar boven naar mijn kamertje gegaan om daar ongezien te kunnen uitschreien. Ik had ook behoefte om nog eens na te denken over de zoete woorden van onzen psalm van dien morgen, den 23sten, en God te danken, dat Hij ons werkelijk in den laatsten tijd door zulke grazige weiden en langs zulke stille wateren geleid had. Ik vond Nannie in onze kamer staan; zij stond daar erg bedrukt beurtelings te kijken naar haar verschoten hoedje van den vorigen zomer en een erg verkleurd licht kleedje, dat voor haar op het bed lag. Toen ik binnentrad wierp zij haar hoedje neer en barstte ongeduldig uit: „O, Daisy, welke zomerkleeren moeten wij dit jaar aandoen? Ik ben er zeker van, dat iedereen zal vinden, dat ik er afschuwelijk uitzie in mijn kleeren en mijn hoed van verleden jaar. Ik heb ze nagezien en getracht er nog wat van terecht te brengen, maar

zie zelf! er is niets mede te beginnen; wij hebben alles nieuw noodig, en natuurlijk kunnen wij in onze omstandigheden geen nieuwe aan moeder vragen; ik weet, dat het haar nu al moeite kost om rond te komen, nu vader zijn goed salaris moet missen en wij niet meer dan een ongelukkige twee duizend gulden hebben om van te leven. O, Daisy, is het niet hatelijk om arm te zijn!"

„De Heer is mijn Herder," zong een stem in mijn hart „mij zal niets ontbreken; Hij zal mij geleiden door grazige weiden, langs stille wateren." Nannie's woorden waren een wanklank te midden van die liefelijke tonen.

„Nannie, lieve," zeide ik zacht. „bedenk toch, hoeveel de Heere voor ons gedaan heeft. Wat hindert het, dat wij vaders salaris moeten missen, en wij ons enkele dingen moeten ontzeggen, nu wij onzen goeden vader hebben mogen behouden, hetgeen toch zoo oneindig beter is? Wees niet ontevreden lieve!"

„O! gij hebt gemakkelijk praten," zeide Nan, „maar men kan niet tevreden zijn als men wil. Het is nu zulk prachtig weer en de zon doet de haveloosheid van onze kleeren zoo vreeselijk uitkomen. Ga eens na hoe keurig Beulah Beaumont er altijd uitziet in haar nette fijne kostumes. Het hinderde mij om onlangs met haar gezien te worden."

„Maar Nannie," zeide ik, „bedenk toch hoe rijk zij is; wij kunnen er toch niet aan denken ons te kleeden zooals zij."

„Och, lieve deugd, Daisy, niemand denkt aan zooiets!" riep Nan wrevelig; „zoo onverstandig zal niemand zijn. Maar toch vind ik, dat de dingen zonderling geregeld zijn in de wereld. Waarom moeten wij ternauwernood een kleed om onzen rug hebben en Beulah Beaumont er zoovele bezitten, dat zij niet weet hoe ze te verslijten, dat zou ik wel eens willen weten?"

Nannie sprak met zooveel drift, dat zij niet hoorde. dat er zacht op de half geopende deur geklopt werd; toen zij geheel had uitgesproken werd dat kloppen herhaald.

Ik vloog op om open te doen! Ik werd vuurrood en Nan niet minder, want voor ons stond degene van wie zooeven sprake was, Beulah Beaumont. Zou zij het gehoord hebben? vroegen wij ons af. Hoe het zij, toen zij binnenkwam en ons op haar gewone lieve manier groette, konden wij niets aan haar bemerken. „Uwe moeder zeide mij, naar boven te gaan," zeide zij. „Ik hoop niet, dat ik u in iets belangrijks stoor?"

„O, zeker niet, lieve, niets van belang, dat verzeker ik u," zeide Nan, half lachend en half spijtig, terwijl zij haar ouden hoed in de doos stopte en die met een ruk dichtsloeg.

„Beulah, lieve," zeide ik (zij had verlangd, dat wij haar bij den naam zouden noemen), „hoe prettig, dat gij zoo vroeg komt!" en in de vreugde van mijn hart, haar te zien, sloeg ik mijn armen met jonge-meisjes dartelheid om haar heen en deed haar naast mij nederzitten.

Nannie lachte en liep weg en wij bleven alleen, want iedereen wist, welke intieme vriendinnen Beulah en ik geworden waren en dat wij niets liever deden dan langen tijd samen te zitten praten. Want, tot onze groote vreugd hadden wij een onderwerp waarover wij beiden het liefst spraken — Beulah's Verlosser was mijn Verlosser, en mijn Vader was de hare. Maar mijn geloof was slechts een sprankje bij het hare vergeleken; het was slechts in den laatsten tijd tot ontwikkeling gekomen en had nog maar weinig wortel geschoten, terwijl Beulah's geloof krachtig en vastgeworteld was, en onweerstaanbaar, gelijk een diepe stroomende rivier; en even als een

rivier trad het nu en dan buiten zijn oevers en overstroomde de zielen van anderen. Ik voelde mijn weifelend geloof sterk worden in haar tegenwoordigheid en mijn schuchtere vrees en twijfel verdwijnen, want daarvoor was bij haar geen plaats. In het heldere licht van Gods Woord, dat zij er op liet schijnen, werden zij opgelost als nevelen in de morgenzon.

Thans kon ik, zonder vrees en met overtuiging, zeggen wat ik vroeger niet durfde, hoewel ik in mijn ziel overtuigd was, dat ik mijn Verlosser liefhad — dat ik voor eeuwig gered was; dat mijn zonden van mij weggenomen waren om nimmermeer in het oordeel te worden gebracht; dat ik was zooals Christus in de wereld was; dat ik een erfgenaam van God, een mede-erfgenaam met Christus was; dat zoo als de Vader zijn Zoon liefhad, Hij mij ook liefhad.

Ik dronk deze waarheden in als kostbaren, zeldzamen wijn; mijn ziel werd vervuld van een machtige blijdschap, en vrede stroomde er in, als een breede, diepe vloed. O, Beulah, geen wonder, dat ik u zoo liefhad!

„Beulah," zeide ik opeens, toen wij arm in arm voor het venster zaten, „waarom zijt gij zoo stil?" en toen haar aanziende, „het is alsof uwe gedachten heel ver weg zijn."

„Daisy," zeide zij, „ik had u de laatste dagen zoo gaarne bij mij gehad, opdat gij met mij hadt mogen gevoelen, wat ik gevoeld heb. Ik heb zulk een vreemde ontmoeting gehad, lieve."

En zij vertelde mij toen, terwijl ik in verbazing zat te luisteren, hoe zij in het donkere dennenbosch een stervenden knaap gevonden had, dien de Zigeuners daar hadden achtergelaten. Hare tranen vloeiden overvloedig toen zij mij verhaalde, dat jaren geleden haar eigen lieve moeder hem had toegespro-

ken, toen hij een arme havelooze straatjongen was, hem verteld had van Jezus, en hoe de knaap nooit hare woorden vergeten, maar ze als een schat in zijn eenzaam kleine hart bewaard had, hoe ze daar wortel hadden geschoten en het middel tot zijn bekeering waren geworden. „En, o, Daisy, denk eens aan, toen hij stierf, zag hij moeder! hij zeide, dat hij haar zag, en dat het om haar heen alles licht en heerlijkheid was, en toen zag hij den Heere Jezus, en een glans van blijdschap kwam op zijn gelaat, en toen was hij dood. Daisy," ging zij voort, met angstig fluisterende stem, „de sluier van de eeuwigheid scheen een oogenblik weggeschoven door de hand van dien armen uitgeworpen knaap. Moeder, en de Hemel, en Jezus schenen zoo dicht bij mij te komen, lieve, o, zoo dichtbij! Ik zou wel willen weten of zij immer zoo dichtbij zijn! maar mijn arme, aan de aarde gekluisterde geest weet daar geen antwoord op te geven."

Voor een oogenblik scheen zij mijne tegenwoordigheid vergeten te zijn en waren hare gedachten weer ver afgedwaald.

„Lieve," dus ging zij voort, „wij hebben den armen Jem op het kleine kerkhof begraven, boven op den heuvel vanwaar men de zee kan zien. Ik heb een rustig hoekje voor hem uitgezocht, warm en zonnig, waar de zon den heelen dag schijnt en waar de bloemen, die ik op zijn graf zal planten, welig zullen tieren en bloeien. Ik ben zeker, dat de arme Jem veel van de zon en bloemen zou hebben gehouden. Ik wilde u van ochtend medenemen naar zijn graf, daarvoor kwam ik hier. Wilt gij mede gaan, Daisy?"

Niet lang daarna lagen wij over zijn graf gebogen, bezig met bloemen te planten en wonden wij teedere, kruipende klimop om den witten steen, die daar reeds geplaatst was. Daarop stonden de woorden:

„In vriendelijk aandenken aan den armen Jem, die op aarde niet wist, waar zijn hoofd neer te leggen. Hij is niet meer, want God nam hem weg. Want, het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigde hem van alle zonden.”

HOOFDSTUK XXXII.

De heer Drummond hoort iets wat hem welkom is.

Beulah was in gepeins en haar lief gezichtje stond ernstig.

De reden daarvan was, dat zij werkelijk dien morgen Nannie’s ongeduldige woorden in haar slaapkamer had gehoord, en den ganschen dag wilde dat maar niet uit haar gedachten. „Arme kleine Nannie!” zeide zij in zich zelve, „ternauwernood een kleedje op uw rug, terwijl ik, volgens uw zeggen, zooveel kleeren heb, dat ik niet weet hoe ze allen te dragen.” Zij glimlachte toen ze aan die woorden van het jonge meisje dacht, maar er lag meewarigheid in dien glimlach.

„Hoe gaarne zou ik hen helpen!” aldus vervolgde zij haar gedachtenloop. „Maar hoe is dat mogelijk?” Natuurlijk zou niets gemakkelijker en haar ook het liefst geweest zijn dan het rijtuig voor te laten komen, naar de naastbijgelegen stad te rijden en daar de mooiste nieuwste kostumes uit te kiezen, welke

in staat waren het hart van een jong meisje te bekoren. Maar zij durfde haar zulk een geschenk niet zenden, uit vrees dat het haar zou kwetsen. Zij moest er wat anders op zien te vinden, iets dat in geen geval het eergevoel der familie kon kwetsen. Maar wat? dat was de vraag.

„Welke ernstige zaak houdt uwe gedachten zoo bezig, schoone dame, dat gij niet gehoord hebt, dat ik driemaal uw naam noemde?" en een regen van rozenblaadjes daalde door het venster op Beulah's schoot neder.

„O, Douglas!" en Beulah leunde uit het venster en zag hem beneden haar naar boven staan kijken. „U had ik juist noodig. Ik ben zeker, dat ge mij, zooals altijd, kunt helpen."

Douglas maakte een diepe buiging. „Wil mijne dame beneden komen en mij haar wensch bekend maken, of verlangt zij, dat ik in haar boudoir kom?"

Beulah lachte. „O, ik zal wel bij u komen, dan kunnen wij de rozen eens langs gaan. O, Douglas, is dit niet een prachtige zomeravond?" en zij zong met heldere stem:

> **„O, de zomeravond is zoo lieflijk schoon,**
> **Als de lucht in zachte tinten baadt.**
> **En de zoele wind stroomen geuren waait**
> **Uit des lusthofs rozenschat."**

Weldra wandelden zij naast elkander voort en had Beulah hem deelgenoot gemaakt van haar zorg omtrent de Drummonds, en hoe gaarne zij hen wilde helpen, waartoe zij echter geen middel wist.

„Wel, Beulah," zeide de dokter, en hij keek op haar neer met zijn hartelijksten glimlach, „is het niet vreemd, dat die zelfde vraag ook mij den ganschen dag heeft beziggehouden. Ge moet weten, dat mijn-

heer Drummond mij over iets gesproken heeft. Hij begint te gevoelen, dat nu zijn gezondheid zoo boven verwachting verbeterd is, hij het een of ander bij de hand moet nemen, om hun betrekkelijk klein inkomen aan te vullen. Hij vreest, dat die goede mevrouw Drummond, hoe goed zij zich ook houdt, het te volhandig heeft en zich te veel moet inspannen om rond te komen."

„Wat dacht hij bij de hand te nemen, Douglas?" zeide Beulah, die gretig luisterde, „of had hij geen bepaald plan?"

„Wel zeker. Het schijnt, dat hij goed op de hoogte met talen is, en ten behoeve van den buitenlandschen handel van de firma bij wie hij in betrekking was, daarvan een bijzondere studie had gemaakt. Hij meende, dat het mogelijk zou zijn eenige leerlingen te krijgen, jongens, die de wereld in wilden."

Een lieve glimlach verhelderde Beulah's gezichtje, en weldra klonk een onderdrukte lach van hare lippen.

„Douglas," zeide zij, „ik krijg daar opeens groote lust om mij met verscheidene moderne talen bekend te maken. Ik begrijp nu, dat tot dusver al mijn leermeesters en onderwijzeressen mijn opvoeding schandelijk verwaarloosd hebben. Ik ken geen woord Russisch en zelfs de schoone taal van het zonnige Spanje is een gesloten boek voor mij. Dat moet anders worden, ik moet terstond met den heer Drummond gaan spreken en met hem overleggen wat er te doen is om het verzuimde nog in te halen. Zoudt ge denken, Douglas, dat hij mij tot leerling zou willen hebben?"

„Hij kon wel slechter treffen en misschien ook wel beter," antwoordde hij, haar spotachtig in de oogen ziende, die nu straalden van levenslust, maar toch ook van echt vrouwelijke teederheid, „Zoudt ge niet denken, dat ge een erg rusteloos

leerlingetje zult zijn en zoudt ge niet telkens in deze verrukkelijke zomerdagen aanvechting krijgen om die vervelende boeken aan den kant te doen en naar buiten te snellen om met de vogels en de bloemen van al die zomerpracht te genieten?"

„Douglas, hij zal het niet merken al kreeg ik ook lust dáárin!" zeide Beulah ernstig. „O, ik zou met vreugde nog meer dan dat verdragen om hen te helpen. Ik ga dadelijk naar hem toe om alles in orde te maken," en hem vroolijk toewuivende, snelde zij zoo vlug als een vogeltje voort."

Met een glimlach en een teederen blik zag hij haar na. „Zacht, goedhartig schepseltje," prevelde hij. „Zijt gij kind, of zijt gij vrouw? Bijwijlen zijt ge zoo naief en ongekunsteld, zoo vol schalkheid en zoo plaagziek, dat ik het eerste moet denken. Dan weer schuift gij den doorzichtigen sluier van uw geest weg en laat ge mij tot op den bodem van uw ernstig vrouwenhart zien, vol warmte en leven." Hij bleef tusschen de rozen wandelen totdat de avondster opkwam en toen hoorde hij haar lichten stap op het grint.

„Douglas, nog hier? Nu," riep zij hem vroolijk toe, „alles in orde. Ik heb het zoo slim aangelegd; ik zeide hem, dat ik mijn kennis zoo gaarne wilde vermeerderen met een paar talen, en hoe gelukkig ik zou zijn indien hij een gedeelte van zijn kostbaren tijd wilde afstaan om mij bij de studie van die talen te helpen. Ge kunt u niet denken hoe gelukkig hij er uitzag en die goede mevrouw Drummond moest zich omkeeren om haar oogen af te vegen. „Er is nog slechts eene zaak," zeide ik, „waarmede gij mij groot genoegen zoudt doen, en dat is, dat gij buiten mij geen andere leerlingen aanneemt. Ik heb groot bezwaar, dat gij andere zoudt hebben."

Hun gezichten betrokken een weinig bij dit laatste.

„Natuurlijk,” ging ik voort en ik lachte daarbij ietwat trots, terwijl ik een houding aannam als de rijke meesteres van Castleton, „dit is een gril, maar zooals gij weet kan ik mij veroorloven grillen te hebben; ik ben erg jaloersch, mijnheer Drummond en wensch al uw kostbare hulp voor mijzelve te houden, dus moet ge mij veroorloven, wat betreft de finantieele zijde van deze zaak, u ten volle schadeloos te stellen voor het gemis van de zes of zeven leerlingen, die gij ongetwijfeld anders zoudt gekregen hebben.”

„Ik sprak op zulk een zakelijke manier en zoo beslist, dat mijnheer Drummond, zeker vreezende de verwende en zeer eigenzinnige hooggeboren jonkvrouwe te beleedigen, niets kon doen dan te buigen en te zeggen, dat ik slechts te bevelen had; en, beste Douglas, voor ik heenging schreef ik een chèque voor zeshonderd gulden, als vooruitbetaling van het eerste kwartaal. Ik wenschte, dat gij hun gezichten eens gezien hadt; naar hen te oordeelen, geloof ik niet, dat er ooit met zeshonderd gulden zooveel hulp is verleend. Ik kon mij ternauwernood goed houden, toen mijnheer Drummond mij een complimentje maakte over mijn lust om mijn taalkennis te vermeerderen, en hij schudde zijn hoofd droevig over Daisy en Nan, toen hij mij vertelde, dat het hem nooit gelukt was haar belangstelling op te wekken voor de schoonheden van het Sanskriet of het Russisch.

„Ik keek de meisjes meewarig aan en zeide, dat natuurlijk de voorwaarde, die ik gesteld had, niet van toepassing was op zijn dochters, en dat het mij aangenaam zou zijn, indien zij aan mijn lessen wilden deelnemen. Ge hadt eens moeten zien hoe verschrikt Nan opkeek, en hoe smeekend Daisy mij aanzag.

„Voordat ik heenging ving ik eenige woorden op van een vroolijk gefluisterd gesprek tusschen Nannie

en haar moeder, en hoorde ik de laatste zeggen, „zeker, lieve, morgen zullen wij gaan en dan moogt ge zelve uitkiezen! Douglas, ik begreep, dat zij spraken over de nieuwe kostumes en hoedjes voor de meisjes. O, is het niet verrukkelijk?"

„Mijn lieve kind, het begint erg vochtig te worden en ge moet nu in huis komen," en Dr. Douglas, wikkelde haar warmer in haar shawl, op de echt broederlijke wijze waarop hij steeds met haar omging, en geleidde haar naar huis.

Daar vonden zij mevrouw Seymour in een toestand van zenuwachtige opgewondenheid.

Zij had een brief in de hand.

„Lieve Beulah, zoo iets vreemds is mij overkomen. Mijne nicht, Lady Fairleigh, schrijft mij om onze oude vriendschap weer aan te knoopen — nadat zij jaren lang gedaan heeft alsof ik niet meer bestond. Zij stelt mij voor, dat hare dochter, Lady Imogena, hier zal komen om mij te bezoeken. Het schijnt, dat zij erg verlangt kennis met mij te maken. Lieve, wat moet ik doen?"

„Wel, tantelief, natuurlijk haar laten komen. Waarom zijt ge altijd zoo vreesachtig om te doen wat gij gaarne wenscht?" en Beulah legde haar arm hartelijk om de zachte, bescheiden oude dame.

„Mag ik haar werkelijk vragen, lieve? Weet gij zeker, dat zij u niet hinderen zal?"

„Zeker niet! Hoe ziet zij er uit, tante — is Lady Imogena jong? Wat een mooie naam! en ook zoo ongewoon. Toch ben ik zeker, hem vroeger ergens gehoord te hebben. Douglas kent gij iemand, die Lady Imogena heet?" en zij keek op naar de plaats waar hij straks gezeten had, maar die was ledig, want Douglas was plotseling opgestaan en had het salon verlaten.

HOOFDSTUK XXXIII.

In doodsgevaar.

„Beulah, meent ge, dat er geen gevaar bij is om met die ponnies te rijden?" vroeg mevrouw Seymour angstig, toen zij op zekeren dag op de breede witte treden van het bordes te Castleton Towers stond.

Beulah zat in een mooi laag ponnie-wagentje, en de groom had haar juist de teugels in de hand gegeven, zoodat zij konden wegrijden.

Beulah raakte even met de zweep de glanzende zijden van haar mooie, vurige ponnies aan, en antwoordde lachend:

„Castor en Pollux doen geen kwaad, tante. Ze zijn maar wat levendig omdat zij in den laatsten tijd weinig gedaan hebben. Maak u maar niet ongerust, lieve, het zal een prettig ritje zijn naar het station."

De groom was op zijn zitbankje gesprongen, de paardjes renden over het groote met grint bedekte voorplein voor het huis en draafden toen voort door de breede met schaduwrijke olmen beplante laan, waar de grazende herten verschrikt hun fijne koppen ophieven en hen met verbaasde blikken bleven nastaren.

Nog andere blikken, misschien minder verbaasd doch met meer bewondering, richtten zich op de mooie, jonge meesteres van Castleton, terwijl haar vurige paardjes haar snel over den weg voerden, die naar het station leidde. En werkelijk was het de moeite waard haar na te staren, met haar gezichtje waarop blijdschap en een gelukkige glimlach waren gespreid en dat als zonneschijn straalde voor de

landlieden, die aan hun deur en voor hun vensters kwamen om haar te groeten toen zij voorbijreed. Maar nu heeft zij het kleine landelijke station bereikt, en heel in de verte bij de bocht komt de sneltrein van Londen, den witten stoom achter zich latende als den staart van een komeet.

Beulah voelde haar hart een weinig sneller kloppen bij het vooruitzicht weldra haar gast te zullen ontmoeten, de dochter van een graaf, Lady Imogena. De paardjes aan de zorg van den groom toevertrouwende, liep zij vlug de treden van het perron op. De trein was juist binnengestoomd. Het kleine rustige station was herschapen in een tooneel van drukte en gewoel, want de aankomst van de sneltrein uit Londen was dagelijks het eenige gewichtige oogenblik.

Uit een coupé eerste klasse stapte een rijzig mooi meisje met donker haar; er was iets in haar kalme majestueuze houding en haar statige voornaamheid, dat terstond Beulah's aandacht trok.

„Dat moet Lady Imogena zijn, daar ben ik zeker van," dacht zij. „O, wat is zij mooi!"

De dame was met een zachte kwijnende bevalligheid het perron overgegaan en wachtte daar rustig, terwijl haar Fransche kamenier in zenuwachtige haast naar het achterste gedeelte van den trein liep om haar bagage op te vorderen, hetgeen zij nu deed met de meest welsprekende woorden en gebaren.

„Ik ben Beulah Beaumont. Ik ben zeker, dat gij mijn gast, Lady Imogena Fairleigh, zijt."

Deze woorden werden door Beulah gesproken en op het hooren dier zuivere zachte stem keerde de dame zich om en van onder hare donkere wimpers wierp zij een scherpen blik op hare jeugdige gastvrouw..

Wat maakte haar hart eensklaps zoo beklemd, half van smart en half van vrees, toen zij dat kin-

derlijken, in het wit gekleede figuurtje voor haar aanzag? Zij verborg elke dergelijke gewaarwording onder een van hare lieftallige glimlachjes, toen zij met uitgestrekte hand zeide:

„Hoe gaat het u, juffrouw Beaumont? Hoe lief van u, dat ge mij komt afhalen!"

O, volstrekt niet! Ik vond het heel prettig. Zijt ge niet erg vermoeid? Mijn ponniewagentje wacht buiten, we zullen dus maar gaan, niet waar? Uw kamenier en de bagage kunnen met een andere gelegenheid volgen."

Beulah dacht er in 't geheel niet meer aan om bang voor hare hooggeboren gast te zijn en sprak met hare gewone vrijen eenvoud en kunstelooze lieftalligheid.

„Zij heeft volstrekt geen vormen," luidde het oordeel van Lady Imogena, toen zij haar naar buiten het station volgde; „maar zij ziet er goed uit. Wat een opgang zou zij in de stad maken, met haar frissche, wilde-bloemen schoonheid en hare lieve, niet bestudeerde manieren. Ik zou wel willen weten of zij weet hoe mooi zij is? En wat voor mij van meer belang is, heeft Douglas dat opgemerkt?"

Zij namen plaats in het wagentje, terwijl de vurige jonge paardjes, in hun verlangen om heen te draven, den grond met hun hoeven ploegden.

„Laat ze maar los, Dobson," zeide Beulah. Nauwelijks had zij dit gezegd of met een wilden doordringenden gil stoomde een trein, over de brug boven hen, voorbij.

De ponnies beefden over hun geheele lichaam, wierpen hun ooren achterover en vlogen toen als razend voort, terwijl de verschrikte groom met ontstelde blikken hen achterna staarde.

Beulah verloor hare zelfbeheersching niet; zij hield de teugels zoo stevig mogelijk vast, en sprak onder-

wijl haar paardjes sussend toe. Zonder twijfel zou zij er spoedig in geslaagd zijn, ze tot bedaren te brengen, maar ongelukkig kwamen er op dat oogenblik een troepje kinderen uit een zijweg, die op een ouden emmer den trom sloegen en zoo luid mogelijk gilden.

Dit was te veel voor de verschrikte dieren; zij deden een zijsprong, steigerden en vlogen toen in wilden galop voort, terwijl het lichte wagentje op schrikwekkende wijze achter hen aan slingerde.

„Ik ben zeker, dat een of beiden het gebit tusschen de tanden hebben, want ik heb ze niet meer in mijn macht. O! wat kan ik doen om u te redden?" Dit sprak Beulah, haar gevoel beheerschende, op zachten toon, terwijl zij hare gezellin aanzag.

Deze zag zeer bleek, maar zat onbewegelijk, terwijl haar mooi gezicht zoo kalm was als ware het uit marmer gehouwen. Welke ondeugden Lady Imogena ook mocht hebben, lafhartigheid behoorde daar onder niet.

„Denk niet aan mij," zeide zij; „let maar geheel op uw ponnies."

„Hoe zou het afloopen?" Dus vroeg Beulah zich verwonderd af, toen heggen en boomen haar in vliegende vaart voorbij vlogen.

Met die vreemde macht, welke de geest in oogenblikken van het grootste gevaar bezit, om alles tot in bijzonderheden op te merken, zag Beulah al de vele dingen welke samenwerkten om dien Junidag zoo schoon te maken. Boven haar zag zij de lucht, zoo diep helder blauw; zij zag het malsche groen, de vredige velden waarin het welgedane vee tot aan de knieën wegzonk. Zelfs merkte zij op hoe hemelsblauw de korenbloemen in de akkers langs den weg bloeiden. Renden zij werkelijk haar ondergang te gemoet te midden van al dat liefelijke schoons?

„De Heere alleen wist dat. Wat haar zelve aanging,

gevoelde zij, dat zij zeggen kon: „Mijne dagen zijn in Uwe hand.” Maar hare gast, hoe zou het daarmede zijn? Andermaal wierp zij een vluchtigen blik op het bleeke, onbewegelijke gelaat naast haar. Hare lippen waren met rustige gelatenheid opeen geklemd, maar haar oogen gingen rusteloos heen en weer, en bespiedden elke verandering in haar gevaarlijken toestand.

„Kijk!” riep zij opeens uit, „in het gindsche veld zijn menschen; zouden zij ons zien en beproeven ons te helpen?”

Toen Beulah de richting harer blikken volgde, zag zij een gezelschap cricketers in hun gestreepte flanellen kleeding over de grazige vlakte verspreid, allen stonden in verschillende houdingen bij de talrijke posten, met alle aandacht gevestigd op het spel. Zij zag de ballen vliegen en hoorde het doffe geluid wanneer de batsman ze opving en ze te midden van luide juichtonen terugzond ver over het veld in de richting van den weg tegenover hen. Zij zag een in 't wit gekleede figuur den bal naloopen. Als deze is bereikt wordt hij met vaste hand geworpen naar de handen, die gereed staan om hem op te vangen: waarbij wederom vroolijk gejuich weerklinkt.

„Dat is Eric Drummond!” zeide Beulah; „O, zou hij ons zien en kunnen helpen? Zie, hij heeft zijn hoofd hierheen gewend, hij ziet het gevaar waarin wij verkeeren!”

Het geklepper der naderende paardenhoeven bij hun wilden ren had Eric's gehoor bereikt, hij keerde zich om en zag in één oogopslag den ganschen toestand.

„Het zijn Beulah Beaumont's ponnies,” zeide hij, „en zij zijn op hol, die vurige dieren! Ik heb altijd wel gedacht, dat dat eenmaal gebeuren zou!” en een oogenblik dreigde zijn hart stil te staan, toen hij zich herinnerde. dat juist tegenover hem, de weg

een scherpen hellenden draai maakte. Als de paarden daar eens vielen. Die gedachte drong den jongeling tot snel en krachtdadig handelen; tot elken prijs moest hij de paarden tot stilstand brengen, of ze terzijde trekken voordat zij die noodlottige plek hadden bereikt.

De dieren waren thans dicht bij hem. Hij deed een stap achteruit om ze niet noodeloos te verschrikken. Toen zij hem voorbij vlogen, snelde hij op hen toe, terwijl hij ze sussend toesprak. Intusschen waren zij nabij den scherpen draai gekomen. Eric herinnerde zich, dat een andere weg, die naar boven liep een rechten hoek vóór de steile helling maakte. „Als ik hun koppen slechts dien weg uit kon keeren!" Zijn hand greep de teugels; de eerste weg was bereikt; met al de macht en kracht waarover hij kon beschikken rukte hij den toom in die richting. De paarden zwenkten en Eric werd op den grond geworpen, maar zij volgden thans den weg, die den heuvel opliep in plaats van den anderen. Eric was terstond weer op de been, nog tijdig genoeg om te zien, dat het rijtuigje bij die plotselinge zwenking heel dicht aan den berm van den weg was gekomen; het helde sterk over en een oogenblik later zag hij het omslaan, waarbij de inzittenden met tamelijke kracht over den weg werden geslingerd. Intusschen waren de oorzaak van al dat onheil, de ponnies, als het ware tot bezinning gekomen en stonden zij onderworpen en stil te sidderen van vrees, terwijl de damp van hun zijden opsloeg.

HOOFDSTUK XXXIV.

Op het eerste gezicht.

„Waren zij ernstig gekwetst?" Met een van angst kloppend hart liep Eric naar de meisjes, die zoo onzacht op den harden weg waren geworpen.

Beulah was op de been voordat hij haar kon bereiken en boog zich met een angstig gelaat over Lady Imogena, die nog onbewegelijk neerlag.

„Neen, Eric, ik heb geen letsel!" riep zij hem toe, in antwoord op zijn haastige vraag; „maar o, zie eens naar Lady Imogena! is zij dood — o, is zij dood, Eric?" En in weerwil van haar zelfbeheersching deed de uitgestane angst en de reacte na haar inspanning van zooeven, haar in tranen uitbarsten.

„O, blijf toch bij haar, Eric," ging zij voort, „terwijl ik hulp ga vragen in een nabijgelegen woning! Neen," toen Eric in hare plaats wilde gaan, „ik gevoel mij zoo flauw en niet in staat om hulp te bieden, dat ik wat doen moet, anders zal ik in dwaas geschrei blijven neerzitten."

Toen hij alleen was knielde de knaap eenigszins vreesachtig naast de ineengedoken gedaante en keek haar in het gelaat. Hij uitte bijna een kreet toen hij dat deed; want o, hoe schoon was zij! Hij gevoelde zich half duizelig en aangegrepen door een plotseling overweldigend gevoel toen zijn jeugdige blikken haar voortreffelijke gratie en schoonheid zagen. Was zij dood — o, zou dat werkelijk zoo zijn? Hij had haar slechts één oogenblik gezien en toch werd zijn hart beklemd bij die gedachte. O, hoe wenschte hij die schoone lippen te hooren spreken. Mocht hij slechts

één oogenblik zien welk een tooverwereld achter die lange zijden wimpels verborgen lag. Hij hield zijn adem in om den hare te kunnen hooren, en met een bevende en eerbiedige aanraking legde hij zijn hand een oogenblik tegen haar hart. Het klopte, dus was zij niet dood.

Een siddering liep over haar witte oogleden en kort daarna sloeg zij ze op, en Lady Imogena las in de op haar gevestigde blikken van den jongeling, jeugdige bewondering en onberekenende liefde. Zij zag hoe het heldere, schrandere gelaat van den jongeling straalde van ontloken liefde en van aandoeningen door haar schoonheid opgewekt. Dat alles zag zij en toch had zij geen medelijden; het was, naar zij dacht, slechts een natuurlijke hulde, die haar schoonheid eischte; en in dit geval, juist omdat die zoo natuurlijk en zoo onbewimpeld werd geschonken door een onbedorven hart, behaagde het haar, die met een welberekende lieftalligheid te aanvaarden.

Zij liet een teeder gevoel uit haar blikken spreken, toen zij hem toelachte en fluisterend zeide:

„Zijt gij onze moedige redder? gij hebt ons immers bewaard om van dien heuvel af te rollen! Hoe kan ik u ooit genoeg danken!"

„Mij danken! O, spreek toch niet van dank! Zoo gij slechts wist hoe gelukkig ik ben, dat die ellendige dieren u niet hebben gedood! Hebt gij u werkelijk niet ernstig bezeerd?"

„Niet erg, dank u," zeide zij langzaam opstaande, onderwijl Eric haar aandachtig gadesloeg. „Mijn armen zijn wat pijnlijk en stijf, en ik geloof dat ik wat duizelig van den schok was, maar dat is ook alles."

„O, beproef niet te loopen! Waart gij niet erg beangst? Ga hier wat op deze bank zitten."

„Neen, ik zal liever beproeven naar gindsche boer-

derij te wandelen, en geef mij uw arm, als 't u believt. Mag ik?"

Of zij mocht! Nog nooit in de twintig jaren van zijn leven had Eric zulk een oogenblik van overstelpend geluk doorleefd als toen die schoone koninklijke vrouw op zijn arm leunde. Hij was zes voet twee en een halven duim lang en breed en sterk naar verhouding, maar de jonge reus beefde merkbaar en voelde zich door een plotselinge flauwte bevangen bij de aanraking van haar fijnen arm.

Zijn zaligheid was echter weldra ten einde, want Beulah kwam zeer spoedig met hulp aan.

„Lieve Lady Imogena," riep Beulah blijde uit, „hebt gij u werkelijk niet ernstig bezeerd?"

„Slechts een beetje gekneusd en geschaafd. En gij?"

„Ik weet het werkelijk nog niet; ik heb nog geen tijd gehad om daaraan te denken."

Ondertusschen was het rijtuig — dat bevonden werd niet erg beschadigd te zijn — opgericht en namen de dames er in plaats.

„Juffrouw Beaumont, gij zult u toch niet weer aan die dieren toevertrouwen, is het wel? Ik ben zeker, dat zij niet te vertrouwen zijn!" zeide Eric op overredenden toon.

„Ze zijn nu geheel kalm en gehoorzaam, Eric; maar als gij bij ons wilt komen zitten en ons rijden zullen wij u hoogst dankbaar zijn."

„Mag ik? Mag ik u werkelijk rijden, juffrouw Beaumont?" riep Eric uit met een blos van blijden trots — trotsch omdat hem zulk een kostbare vracht werd toevertrouwd, en blijde omdat hij nog wel een half uur ten minste die liefelijke vrouwenstem zou hooren en die donkere, tot de ziel doordringende oogen mocht zien. O, niet door een aardsch tranendal reed hij maar door de Elyseesche velden, met een godin tot gezellin! Toen eindelijk de grijze muren van

Castleton voor hen oprezen slaakte hij een zucht, want hij gevoelde het, dat zijn gelukkige droom weldra ten einde zou zijn. Hij had de dames uit het rijtuig geholpen met een omzichtigheid, welke geheel verschillend was met zijn gewone ruwe, jongensachtige manieren, en hij stond met ontbloot hoofd voor haar.

„Juffrouw Beaumont," zeide hij, met aarzelende beschroomdheid, „mag ik morgen naar uw welstand komen vernemen? Ik zal zoo ongerust zijn als ik in onzekerheid verkeer."

Hij sprak tot Beulah, maar zijn smeekende blik was op Lady Imogena gericht.

Beulah lachte vroolijk.

„Wel, natuurlijk moogt ge komen, Eric. Waarom zoudt ge niet? En breng als 't u belieft Daisy en Nannie mede; ik heb ze noodig om alles voor onze picnic te bepreken."

Eric's smeekende blik wachtte echter een andere toestemming.

Lady Imogena legde haar smalle gehandschoende hand in de zijne, en hij voelde hoe zij zijn hand zacht drukte toen zij met een blik, die hem duizelig van vreugde maakte, tot hem zeide:

„Ja, doe dat als 't u belieft; gij zijt immers onze dappere ridder; en ik heb u nog niet half genoeg bedankt voor hetgeen gij zooeven voor ons gedaan hebt."

En Eric, arme dwaze knaap, ging heen om alleen door lanen en bosschen te dolen, waar hij ongestoord van haar kon droomen, in het flauwe besef niet te kunnen leven zonder haar, en zich verwonderd afvragende, hoe het tot dusver mogelijk geweest was zonder haar te leven. Was dat dezelfde knaap, die dien morgen nog nergens anders lust voor had of geen hoogere eerzucht kende dan een partij cricket te winnen.

Cricket! football! Bah!

Was het werkelijk nog maar enkele uren geleden sedert hij haar gezien had? Och, het was hem alsof hij een eeuw doorleefd had sedertdien — een eeuw vol liefelijke gewaarwordingen. Dus peinzende en droomende bleef de knaap ronddwalen, zonder aan uur of tijd te denken, totdat de schemering om hem heen neerdaalde als een nevelige sluier en de sterren hem met hun zacht teeder licht beschenen. En hij maakte zich diets, dat hij meer van den nacht en de sterren hield dan van het daglicht, en dat de nacht nooit zulk een overweldigende toovermacht op hem had uitgeoefend als thans en dat de sterren nooit zoo zacht hadden geschitterd.

HOOFDSTUK XXXV.

Beulah doet een ontdekking.

„O, Douglas, ik ben zoo blij dat gij komt!" en Beulah liep haastig de trap af om hem tegemoet te gaan, toen hij dicht bij het huis was. „Wij hebben een ongeluk met de ponnies gehad, en Lady Imogena heeft zich bezeerd."

„En gij, Beulah?" Met een plotselinge beklemdheid van jaloezie merkte Lady Imogena, die voor het open venster zat, den doordringenden angstigen blik op, welken Dr. Howard op het meisje naast hem wierp.

„O, met mij heeft het niet veel te beteekenen; kom echter spoedig naar Lady Imogena zien. Ik ben zeker, dat haar arm ernstig bezeerd is, en wij zijn bang om hem aan te raken."

In weerwil van haar gewone bedaardheid, voelde Lady Imogena plotseling een hevigen steek in de hartstreek, toen zij zijn stap hoorde nader komen.

„Wat zou hij tot haar zeggen? Wat zou hij doen? Zou hij het koude uiterlijk kunnen blijven volhouden, dat hij laatst tegenover haar had aangenomen, nu hij haar in den belangwekkenden toestand van zieke terugvond? In den grond van haar hart was Lady Imogena de ponnies dankbaar, dat zij met haar op hol waren gegaan.

De deur ging open.

„Lady Imogena," zeide Beulah, „dit is Dr. Douglas Howard, en . . . ."

Hij boog met ernstige hoffelijkheid.

„Gij behoeft ons niet in kennis te brengen, Beulah. Wij hebben elkander reeds vroeger ontmoet," zeide hij, kalm haar blik doorstaande, terwijl hij zich gereed maakte om den gekwetsten arm te onderzoeken.

Om dat te kunnen doen was het noodig, de nauwsluitende mouw open te maken. In een ommezien had hij die met zijn scherp zakmes opengesneden, en zonder haar noodeloos pijn te veroorzaken, legde hij den schoonen arm bloot, die vreeselijk gekneusd en gezwollen was, en begon hij dien nauwkeurig te onderzoeken. Hij legde er compressen en een verband om en hing hem in een draagband.

Doch met veel leedwezen merkte zijn opmerkzame patiente op, dat zijn hand onder het verbinden geen oogenblik had gebeefd; en al mocht zijn hart sneller hebben geklopt bij de aanraking, toch was dit geen oogenblik op zijn gelaat te lezen geweest.

„En daar gij nu onder mijn behandeling zijt, Lady

Imogena, moet ik u heden avond volkomen rust in uw kamer voorschrijven," zeide hij; en met een gevoel van gewonden trots moest de schoone patiente bij zich zelve erkennen, dat zij wreedelijk was afgedankt.

Een donkeren blik op hem werpende terwijl zij zich met bevalligheid in haar shawl hulde, wierp zij haar hoofd met statige waardigheid achterover en ging de kamer uit.

„Zijt gij werkelijk niet gekwetst, Beulah? Waarom zijt ge dan zoo bleek?"

En met bekommerde zorg en beschermende teederheid, welke Beulah's hart trof, kwam Douglas bij haar en stelde hij een onderzoek in om te zien of zij werkelijk zonder letsel was vrijgekomen, zooals zij beweerde.

Maar Beulah's bleekheid was niet een gevolg van het ongeval maar van een ontdekking, welke zij zoo-even gedaan had.

Van het eerste oogenblik, dat zij Lady Imogena had gezien, was het haar alsof zij haar vroeger ontmoet had, hoewel zij niet kon zeggen waar.

Maar toen zij haar gadesloeg terwijl de dokter haar arm verbond, kwam alles haar weer plotseling voor den geest.

Zij was weer een kind en zat, terwijl Douglas zijn arm om haar had geslagen, op zijn koolzwart paard, Bliksemschicht. Zij herinnerde zich levendig hoe het om haar heen donker was en de sterren helder boven haar straalden. Zij zag weer de schitterend verlichte straat, de vroolijke rijtuigen en de prachtig gekleede menschen daarin. Zij herinnerde zich ook, hoe een kreet van bewondering haar ontsnapte toen zij een dame, schooner dan al de andere, uit haar rijtuig zag stappen, gekleed als de godin Diana.

O! Zij herinnerde zich nu alles en hoe de sterke

arm, die haar omvat hield, had gesidderd toen zij hem hoorde fluisteren: „Imogena!"

„En wat had hij ook nog meer gezegd? Helder en duidelijk klonken die woorden haar nog in de ooren, die hij met doordringenden ernst gesproken had, als antwoord op haar kinderlijke vraag: „Houdt gij veel van haar?"

„Ik bemin haar, Beulah!"

Toen wist zij nog niet wat dat beteekende, maar thans wist zij het. Het was de schoone, machtige geheimzinnige liefde, welke de dichters bezingen, zulk eene, die Paris in de oudheid voor de schoone Helena had gekoesterd of Gabriel voor Evangeline of Jakob voor zijn Rachel. Ja, het was haar duidelijk, dat Douglas Imogena met die liefde had bemind!

Waarom deed het haar hart zooveel pijn toen zij straks beiden gadesloeg bij die herinnering, vroeg zij zich verbaasd af, en waarom waren zij zoo koel? Zij meende, dat liefde steeds de harten met vreugde moest vervullen. En waarom behandelden zij elkander dan zoo koel als waren zij elkander vreemd? Hadden zij getwist, en leed Douglas daaronder? Of misschien wist de schoone dame niet, dat hij haar beminde. Zou het haar gelukkig maken, dit te weten? Want den een of anderen dag zou hij het haar bekennen, en dan —

En wederom voelde zij die vreemde, onbestemde pijn in haar hart en verbleekte hare wangen..

„Maar als Douglas haar bemint, moet ook ik haar altijd liefhebben," fluisterde zij. „Waarom schijnt het mij toe alsof dat zoo moeilijk was?"

„Beulah, gij moet rust gaan nemen," zeide Douglas, haar met bezorgdheid aanziende, waarbij hij opmerkte, dat zij telkens van kleur veranderde en erg afgetrokken was. „Gij zijt niet goed in orde, zusje."

Zusje! Ja, zij was niet meer dan dat — zijn zusje.

Hoe gelukkig had die naam haar vroeger gemaakt! Maar nu — kon het haar niet meer tevreden stellen? Moest zij er leed van hebben, dat zij ontdekt had, dat er nog een andere liefde bestond, rijker, voller, dieper dan die broederlijke liefde, en dat Douglas die aan een ander geschonken had?

„Ik denk, dat ik maar naar bed ga, Douglas," zeide zij neerslachtig, „ik geloof, dat ik niet heel wel ben."

Toen zij in haar kamer kwam wierp zij zich handenwringend voorover op haar bed. Zonder eenig geluid te geven bleef zij daar liggen terwijl het eene uur na het andere verliep.

Eindelijk lichtte zij haar hoofd op en steunde: „Wist ik slechts, dat zij u waard was, Douglas — was zij u maar waard! Maar o! dat is zij niet! Ik gevoel het, ik weet het. O, de Heere helpe u, Douglas! o, Douglas!"

HOOFDSTUK XXXVI.

Daisy's dagboek.

Het is nu in de rustige avonduren zeer stil in huis, want de kinderen (ik bedoel Eric en Nans en Elsie en Ralph) zijn nog niet terug van een picnic waartoe zij uitgenoodigd waren, en die van morgen Castleton Towers als uitgangspunt had.

Nans zag er werkelijk lief uit in haar mooi licht

kleedje en haar hoed met breeden rand, dien moeder juist voor haar gekocht had! Zij was uitgelaten van pleizier toen zij heenging. Ik hoop maar, dat zij haar hoofdje niet op hol zal laten brengen door al het moois en de voorname lieden op het groote huis.

Ik wil daarmee niet zeggen, dat mijn lieve Beulah voornaam geworden is — zij is nog steeds dezelfde, even lief en zacht en vroolijk. Ik bedoel al die groote lui, die daar vertoeven sedert de komst van die mooie, donkere dame uit Londen. O, wat is zij mooi, met haar koele, statige schoonheid en haar donkere oogen! Ik moet telkens weer naar haar kijken als ik bij haar ben, en wat Nans aangaat, die is eenvoudig in verrukking over haar.

Castleton is niet meer dezelfde plaats sedert zij daar is; ik was er graag en wandelde gaarne met Beulah door de rustige, deftige oude gangen of door de stille lanen van het prachtige oude park; maar tegenwoordig ga ik er zelden meer heen, want er is geen rustig plekje meer te vinden. Wat al groote dames en heeren komen en gaan, en wat een heen en weer gerij van paarden en rijtuigen; dat gaat zoo den ganschen dag door, ik ben zeker, dat die lieve Beulah daar niets om geeft; in den laatsten tijd ziet zij erg bleek en is ook niet meer zoo vroolijk en opgewekt. Maar mevrouw Seymour zegt, dat het een beleefdheidsplicht jegens haar gast is, om al hare ontelbare vrienden te ontvangen, en dus klaagt Beulah nooit en toont niet het minste ongeduld maar beweegt zich met de meeste bevalligheid en kalmte tusschen hen allen, terwijl zij haar best doet om het allen naar den zin te maken.

Maar hoe druk zij het ook heeft, toch slaat zij niet veel dagen over om met vader een uurtje te komen praten over de talen, die zij met hem be-

studeert, en zich daarna nog een poosje bezig te houden met onzen lieveling Jamie, onzen kleinen invalide. Het is verwonderlijk hoe veel hij van haar houdt en hoe zij de kunst verstaat hem op te vroolijken en hem gelukkig te maken, zooals geen onzer dat kan. „Ga nog niet weg," zegt hij altijd met zulk een treurig stemmetje, als het haar tijd wordt om heen te gaan, en vandaag snikte hij zoo bitter bedroefd toen zij wegging: „Het duurt nog zoo lang tot morgen, voordat ik u weerzie. Die lange, lange middag, en dan de avond en die vervelende nacht. Moeder," barstte hij opeens uit, „kan Jezus mij niet beter maken? Moet ik altijd maar zoo pijn blijven hebben en zoo liggen?"

Het was iets vreemds om onzen geduldigen, stillen, kleinen lijder zoo iets te hooren zeggen, dat het als 't ware een openbaring voor ons was.

„Hebt ge werkelijk zooveel pijn gehad, lieveling?" zeide moeder. „En hebt ge zoo'n verlangen om te kunnen loopen?" En de tranen stroomden langs haar wangen uit medelijden met hem. „Ge hebt alles zoo rustig en geduldig en zoo lief gedragen, dat wij werkelijk niet wisten, dat gij het u zoo erg aantrekt."

„Het is niet de pijn, moeder," snikte hij, „die is wel te dragen; maar o, ik zou mij zoo graag willen bewegen als alles wat jong is. Ik zou vrij willen zijn als de lammeren en de vogels. O! hoe gaarne zou ik als Ralph en Eric willen roeien en klimmen en cricket spelen. Moeder, moeder! het is zulk een vreeselijk vooruitzicht altijd zoo te moeten liggen; liever nog zou ik dood zijn. God is zoo goed en medelijdend, moeder. Vraag Hem — vraag Hem, mij beter te maken of mij te laten sterven," en moeders hand grijpende keek hij haar wild smeekend aan. Beulah stond aan zijn zijde en ik merkte op, hoe bleek zij bij die woorden werd. Ik begreep, hoe

haar liefhebbend hart om hem moest lijden. Wat moeder betreft, zij was sprakeloos.

„Mevrouw Drummond,” zeide Beulah eindelijk, „is er werkelijk geen hoop meer, dat hij ooit zal kunnen loopen?”

Moeder keek mistroostig op, terwijl tranen langs haar bleeke wangen rolden, toen zij antwoordde:

„De dokters zeggen, dat het heupontsteking is en dat zij slechts zeer weinig hoop kunnen geven. En daarom is de dokter, die hem behandelde, er mee opgehouden, omdat hij, naar zijn zeggen, nutteloos pijn veroorzaakte.”

Beulah bleef een tijdlang in diep gepeins verzonken, toen boog zij zich over Jamie en kuste hem teeder en ik hoorde haar fluisteren:

„Lieveling, de Heere is vol medelijden en weet precies wat gij lijdt. Wij willen hierover tot Hem bidden. Wie weet of het Hem niet zal behagen u te genezen! Intusschen zal ik Dr. Howard vragen u eens te onderzoeken. Vreemd, dat wij daar vroeger nooit aan gedacht hebben.”

Zij ging heen en ik sloop de deur uit en liep het begroeide pad op. Mijn hart was vol van droefheid om Jamie, en ik had behoefte om ergens alleen te zijn waar ik kon uitschreien.

Eindelijk bemerkte ik, dat ik het kleine met gras begroeide kerkhof overliep, en werd mijn oor getroffen door plechtige, zwellende accoorden. Ze kwamen uit het kerkje. Iemand bespeelde het orgel. Maar wie kon dat zijn? Zeker niet onze dorps-organist; zijne vingeren hadden nooit zulke accoorden aan het instrument ontlokt.

Er was iets in de plechtige muziek, dat bij mijn stemming paste. Zonder gerucht te maken, sloop ik het kleine kerkgebouw binnen en ging in een bank zitten met mijn hoofd over mijn handen gebo-

gen; mijn ziel dronk gretig de klagende harmonische tonen in. O, hoe weldadig, hier te mogen schreien, omgeven door die ineensmeltende geluidgolven! En werkelijk schreide ik, lang en verkwikkend, hoewel ik nauwelijks wist waarover. Zeker was het niet uitsluitend om Jamie. Het was alsof die bijzonder treurige muziek, die nu eens in de lage tonen hopelooze vertwijfeling of in de hoogere noten een schrille wanhoop uitdrukten, mijn tranen deden stroomen; want in die muziek scheen elke phase van menschelijk leed vertolkt.

Gedurende al dien tijd had ik volstrekt niet gedacht aan dengene, die het orgel bespeelde. Hij werd vergeten door de schoonheid zijner harmonische klanken. Maar nu gebeurde er iets, dat mijn gedachte van de muziek zelve overbracht op het menschelijk hart, welks leed daarin vertolkt werd. Want, boven de orgeltonen, welke nu tot een zangerige, fluisterende begeleiding waren gedaald, klonk thans het schoone volle geluid eener menschelijke stem. Ik wist niet wat hij zong, want het was geen Engelsch; maar dat schaadde niet — geen woorden hadden duidelijker hopeloos menschelijk lijden kunnen vertolken, dan de klanken van de hartdoordringende tonen deden.

De zanger was, dat bemerkte ik spoedig, onze nieuwe dominee, die sedert kort in het dorp was komen wonen. O, wat mocht hem, die nog zoo jong was, zulk een diepe smart hebben veroorzaakt.

Ik zat te luisteren en stil te schreien, met een vreemdsoortige belangstelling in hem; ik dacht aan al de wonderlijke verhalen, die over hem gefluisterd werden — hoe sommigen zeiden, dat hij een vermomde Jezuiet was; anderen, dat hij in den geestelijken stand was getreden om een of andere misdaad zijner jeugd te boeten. Ik dacht aan alles wat

Met gebogen hoofd en gevouwen handen liep hij voort.

ik gehoord had van zijn ongewonen ijver — hoe hij onvermoeid onder zijn gemeenteleden arbeidde van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat, — en over zijn zelfverloochening en zijn eenzaam leven; want het was bekend, dat hij zich aan alle genoegens der samenleving onttrok en het harde, strenge leven van een kluizenaar uit vroegere tijden leidde. Waarom toch had hij zich aan alle vreugde en liefde onttrokken?

Hij had het orgel gesloten en ik hoorde hem met zachten tred de kerk doorgaan. Met gebogen hoofd en gevouwen handen liep hij voort. Hoe mager was hij, bijna een geraamte, en zijn gezicht — hoe bleek en vervallen! Ik weet niet of mijn ernstige blik eenige hypnotische macht op hem uitoefende maar plotseling hief hij zijne oogen op en vestigde die op de mijne. Zij glinsterden als schitterende sterren in zijn weggezonken oogholten; en o, welk een beklagenswaardige treurigheid las ik er in!

Ik begrijp niet wat mij beheerschte, maar mijn levendig medelijden deed mij alles vergeten. Ik stak hem mijn hand toe en zeide tusschen mijn tranen, „ik heb zulk een medelijden met u!"

De menschen zeiden altijd, dat hij zoo hard en boos en ongenaakbaar was, maar een vreemde uitdrukking van aandoening kwam op zijn gelaat toen hij mijn hand nam, terwijl de gewone uitdrukking van koude stille droefheid voor een meer zachter menschelijk gevoel had plaats gemaakt.

„God zegene u, mijn kind," zeide hij, „voor uw teeder medegevoel, dat ge mij zoo vrijwillig hebt betoond. Zijn die tranen werkelijk over mij?"

Maar ik was nu weer tot bezinning gekomen en kreeg een kleur als vuur. Toen hij mijn verlegenheid bespeurde liet hij mijn hand los en ging de kerk uit.

Het regende; het was een zachte zomerregen, die

den liefelijken, frisschen geur van de aarde en de bloemen verspreidde.

„Gij hebt geen paraplui, juffrouw Drummond," zeide hij, „wilt gij de mijne nemen? Doe het, ge zoudt doornat worden."

Hij keek zoo ernstig en zoo smeekend, dat ik ze uit zijn hand aannam, daar ik begreep hem daarmede genoegen te doen; met een zwijgende buiging nam hij afscheid van mij, toen ik eensklaps bedacht hoe vermoeid en zwak hij er uitzag, en dat hij wel behoefte zou hebben aan versterkend voedsel en rust. Ik dacht aan zijn eenzame woning, welke zoo treurig en somber tusschen de boomen lag, en dat geen vroolijke stem hem het welkom zou toeroepen en hij niemand had om voor hem te zorgen.

„Ga niet heen," zeide ik ernstig, „mijnheer Elesmere, ga met mij mede, de thee zal wel gereed zijn, wij zitten in den tuin, Elsie zal de koekjes wel gebakken hebben en zij doet dat lekker, en wij hebben vandaag aardbeien en room; toe, ga mee! Ge weet niet half hoe lief moeder is, en hoe zij iemand weet op te vroolijken, en vader zal er ook zijn en zal ons wat moois voorlezen; en de jongens zijn zoo levenslustig en vroolijk. Ga toch niet naar dat akelige oude huis; toe, ga met mij mee?"

Toen ik voortging met al de huiselijke tooneeltjes op te noemen, die mij zoo dierbaar waren, was het alsof zijn donkere zachte oogen vervuld waren met een knagend, hartstochtelijk verlangen. Hij keerde zich om en kwam naast mij, als ware hij machteloos om het verlangen, dat hem overweldigde, te weerstaan om met mij onzen gelukkigen kring binnen te treden.

Maar plotseling bleef hij staan, als door een angel gestoken. De kleur verdween van zijn gelaat en het

zachte licht uit zijne oogen. De koude, kalme, lijdende uitdrukking, die ik zoo goed kende, kwam er voor in de plaats, toen hij sprak:

„Juffrouw Drummond, verzoek mij niet. De genoegens en de vreugde der samenleving mag God aan sommigen toestaan, doch voor mij zijn zij niet. Ik heb het heilige ambt van een discipel van Christus op mij genomen. Doch voor alles wat ik daar vind, zie ik een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds, en mij gevangen neemt onder de wet der zonde; zoodat ik dikwijls het goede, dat ik wil, niet doe, maar het kwaad doe, dat ik wilde nalaten. O, geloof mij, die dingen zijn niet voor mij!"

„Maar werkelijk, het kan toch niet zondig zijn om vader en moeder te bezoeken!" zeide ik, in verwarring gebracht door deze vreemde leer.

„Voor enkelen misschien niet. Ik oordeel anderen niet; maar voor mij zelven is het noodig, dat ik in alle opzichten het vleesch dood, opdat ik moge leven. God helpe mij, dat ik werkelijk mijn lichaam onder bedwang houde en het tot onderwerping brenge, op dat ik niet, na anderen gepredikt te hebben, zelf verworpen worde." Zonder mij aan te zien, alsof hij zelfs mijn gezicht vreesde, nam hij zijn hoed af, keerde zich om en liep haastig voort, als ontvlood hij de een of andere verzoeking.

HOOFDSTUK XXXVII.

„Bekeer den dominee."

Naast het geopende venster lag Lady Imogena achterover op de zachte kussens van haar weelderige legerstede, en liet haar oogen weiden over de schoone gronden van Castleton.

Haar hart was vervuld van bitterheid en smart, want in weerwil van al haar kunstgrepen, waarin zij hem als in een net trachtte te vangen, was zij er nog niet in geslaagd, het minste blijk van toenadering van Dr. Douglas Howard te ontvangen. In zijn berekende houding tegenover haar toonde hij slechts een ernstige waardige hoffelijkheid.

Wat beteekende dat? Was het mogelijk, dat haar vroegere macht over hem verloren was gegaan en dat hij haar nimmer weer zou beminnen? De gedachte alleen deed haar hart van pijn ineenkrimpen want voor zoover als zij in staat was lief te hebben, had zij al haar liefde thans op hem gevestigd.

Maar haar smart was gemengd met een wilden, onredelijke toorn en haat tegen Beulah.

„Hoe durft hij zulk een teedere bezorgdheid voor haar te toonen!" riep zij uit. „O, hij herkent haar voetstap reeds in de verte. Ik heb opgemerkt, dat als zij aankomt, hij zijn hoofd luisterend opricht, zelfs te midden van het belangrijkste gesprek; en hij hoort altijd wat zij zegt, hoe zacht zij ook spreekt. Hoewel zijn oogen haar niet schijnen te volgen, weet hij steeds door een vreemdsoortig gevoel wat zij doet, en hij is altijd naast haar wanneer zij het een of ander noodig heeft of ergens bij geholpen moet worden. Is dat liefde? Zij noemen elkander voor

de leus broeder en zuster. Wat onzin! Ik geloof er geen steek van," en hier krulde Lady Imogena's lip zich verachtelijk, „ik ben overtuigd, dat zij bij al haar lieve onschuld een slimme kleine intrigante is en dat zij haar plan kunstig berekend heeft. O, kon ik slechts uitvinden of hij opgehouden heeft mij lief te hebben of dat hij zich nog maar gekwetst gevoelt.

Met een ongeduldigen zucht stond zij op en leunde uit haar venster.

Wat bewoog daar tusschen de laurierboomen?

Zij kon witte stof zien wapperen, en daarna een vrouwelijke figuur in het schemerlicht van de oprijlaan zich afteekenen.

„Het is Beulah Beaumont!" riep zij uit. „Waar kan zij op dat uur van den avond heengaan?"

De ijverzucht, die zij in haar hart gevoelde, maakte haar nog meer wantrouwend.

Ging zij ergens heen om iemand te ontmoeten? Douglas misschien? Hoe gaarne wenschte zij dat uit te vinden! Met de snelheid der gedachte wierp zij een zwarte kanten shawl over haar hoofd, en weldra volgde de slanke donkere gestalte de andere in het wit gekleede figuur, terwijl om haar hoofd de zwarte vleermuizen en de witte nachtvlinders rondvlogen.

„Waar zou zij stilhouden?" prevelde Imogena eindelijk ongeduldig, nadat zij geruimen tijd het lichtgeschoeide meisje vóór haar gevolgd had; zelf was zij doodmoede van het springen over boomwortels en het waden door de vochtige varens.

Haar gids ging haar voor langs een kronkelend pad door het ongebaandste gedeelte van het park.

Blijkbaar zou zij hier of daar afslaan, maar waar? Doch nu hield zij stil.

Luister! Zij vernam een gedempt geluid van stem-

men. Zij sloop nog voorzichtiger voort, zich zooveel mogelijk in de schaduw der boomen houdende.

De stemmen werden luider, en toen zij nieuwsgierig in de richting tuurde waarvan het geluid kwam, zag Lady Imogena een schouwspel, dat haar geheel met verbazing vervulde.

Beulah stond op een mooi open grasperk, het zachte avondlicht bescheen haar nu helder, daar geen takken de stralen onderschepten. Het was een natuurlijk amphitheater te midden van het groote groene bosch.

Maar het is geen minnaar wien de meesteres van Castleton hier hoopte te ontmoeten, zooals Lady Imogena ook weldra bemerkt, maar een menigte van zonen en dochteren van den arbeid, met vereelte handen en door de zon gebruinde trekken.

Imogena zag hoe de jonge erfgename met bijna teedere toegenegenheid elk van hen op de beurt de hand geeft, intusschen op belangstellenden toon naar hun welstand vraagt, terwijl haar vragen het bewijs leveren hoe goed zij op de hoogte is van al hun wederwaardigheden.

„Wat ter wereld kan zij voor hebben om hier met een troep domme boeren saam te komen? Zou het een samenzwering tegen den Staat zijn?" dus vroeg Lady Imogena zich spottend en verwonderd af.

Om hierop een antwoord te krijgen zou zij nog eenigen tijd geduldig moeten wachten.

Met steeds klimmende verbazing ziet zij de lieden plaats nemen, en Beulah in hun midden, op een aantal doorgezaagde boomstammen, die daartoe eenigszins regelmatig in het rond waren neergelegd. En nu buigen allen eerbiedig het hoofd en blijven zij eenigen tijd in die houding in gebed.

Eindelijk wordt de stilte verbroken door de stem van iemand uit de verzamelden, een bejaarden patri-

arch, die met zijn lange witte haren en zijn met rimpels doorploegd gelaat, op zijn zwaren hulsttak leunende, voor hen staat.

„Lieve vrienden," sprak hij, „ik geloof, dat gij allen bekend zijt met het doel, dat ons hedenavond te zamen gebracht heeft. Wij zijn bijeengekomen om te bidden, en wel om voor een bepaald doel te bidden. Vroeger, en dat is zoo lang nog niet geleden, bekommerde zich niemand onzer om te bidden. Wij geloofden niet, dat de groote God in den Hemel zich zou verwaardigen om te luisteren naar arme menschen gelijk wij; maar nu weten wij wel beter.

„Vroeger was dit dorpje een onvruchtbare plek — zonder meer leven dan in die streken, waarvan ik gehoord heb, om de groote verschrikkelijke Doode Zee, wier dampen alles dooden. Maar God had medelijden met ons en zond ons iemand, die ons vertelde hoe lief Hij ons had en hoe Hij Zijn eenigen Zoon had gezonden om door Zijn dood onze zonden van ons weg te nemen.

„O! God zegene haar, onze dierbare jonge meesteres, die zelf het eerst de vredeboodschap in onze harten bracht. Ik heb wel eens gehoord, dat van de heuvelen in het verre land hier en daar een kleine straal frisch water door de dorre boorden van de Doode Zee stroomt en dat men den loop er van kan nagaan door het groene, frissche leven, dat overal ontspruit waarlangs die waterstraal is gevloeïd. Zoo ook, Gode zij lof, is het werk van onze vriendelijke leidsvrouw niet vergeefsch geweest en heeft zij ons door hare liefde, hemelsche woorden, en wat nog beter is, door haar Gode welbehagelijk leven, aan de voeten van onzen Verlosser gebracht. Wij hebben, den Heere zij dank, ons gelaafd aan den kleinen straal van het water des levens, dat in ons midden

„Wat kan zij voor hebben met hier te komen?"

is ontsproten, en Hij heeft het frissche groen, dat vruchten draagt, doen ontspruiten.

„Maar o, wij zouden zoo gaarne wenschen, dat meerdere zielen gered werden! wij zouden zoo gaarne een krachtiger leven onder ons zien ontstaan en maanden lang zijn wij saamgekomen in mijn kleine woning en hebben daar God gebeden om ons iemand toe te zenden, die groote macht bezit om zielen te winnen.

„Wij dachten ten laatste, dat onze gebeden verhoord waren toen de oude predikant stierf en een nieuwe kwam. Maar wij zijn met teleurstelling vervuld; hij arbeidt en slaaft en werkt vroeg en laat; hij geeft van het zijne totdat hij zelf niets meer over heeft, hij predikt de verschrikkingen der wet en houdt zich in alles aan de Geboden, hij doet alles behalve het eene, dat wij noodig hebben.

„Wij hebben het Manna noodig, dat even als Christus uit den Hemel is neergedaald; maar dat kan hij ons niet geven, omdat hij het zelf nooit geproefd heeft. Broederen, laat ons van avond bidden, ernstig en plechtig om de bekeering van onzen predikant, opdat hij zelf moge inzien en ondervinden dat de Heere een God van liefde is, en hij de blijde boodschap ook aan anderen predike. Laat ons bidden."

Toen volgde er zulk een bidden als Lady Imogena nooit in haar leven gehoord had — een innig warm gebed, dat recht als een pijl opwaarts scheen te streven naar den troon van God.

Na verscheidene zulke gebeden voor den predikant, kwam er een smeekende klagende bede tot God, dat Hij toch spoedig iemand in hun midden mocht zenden, om hen bekend te maken met Christus en Zijn leven. „Wij zijn zoo hongerig, Heere," was de klagende smeekbede, „en er is niemand om ons voedsel toe te reiken. Wij hebben ook betrekkingen en

vrienden, ons lief en dierbaar, wier zielen nog niet gered zijn, en er is niemand om hun de blijde boodschap des vredes te verkondigen. O, help ons, Heere, help ons!"

Er heerschte weer stilte na dat laatste gebed en geen ander geluid werd gehoord behalve hier en daar een ingehouden snik en allen stonden met gebogen hoofd toen een vreemde stem, krachtig vol en trillend van diep gevoel hun in de ooren klonk.

Beulah ontstelde en zoo ook Lady Imogena, want die stem was geen van beiden onbekend. Zij behoorde Douglas Howard en hij verhief ze in gebed en dankzegging tot God.

Beulah voelde een siddering van vreugde door haar leden gaan, toen zij hem, in vurige teedere taal, God hoorde loven, wijl Hij hem dien avond naar hun bijeenkomst had gevoerd om hun smeekbeden te hooren, en hij dankte God, dat Hij eindelijk den laatsten slagboom van zijn vleesch en trots had neergeworpen en hem vervuld had met de brandende begeerte om onder deze lieden te gaan en hun Christus te prediken. En dus offerde hij zich op het altaar Gods voor dit werk en hij gevoelde Zijn wondervolle macht, en twijfelde niet of God had hem inderdaad gezonden, in antwoord op hun gebeden.

Dien avond ging Lady Imogena zwijgend en met ontzag vervuld te bed, wijl de Geest haar een blik had gegund op de wondervolle dingen Gods en der eeuwigheid, waarvan zij te voren nooit had gedroomd. Zal zij die krachtige waarschuwing ter harte nemen of zal zij ze, als zonder waarde, wegwerpen?

HOOFDSTUK XXXVIII.

Een nachtelijk bezoek.

„Wat krult uw haar mooi, juffrouw Beulah, en zoo natuurlijk," zeide Jeannette, Beulah's kamenier, toen zij langzaam en regelmatig den borstel over de donkerbruine lokken van hare meesteres liet gaan.

„Ik vind het zonde en jammer, dat gij het niet zoo draagt, dat het geheel tot zijn recht komt; neem mij niet kwalijk, dat ik u dat zeg, juffrouw," en de knappe Jeannette zuchtte bij de gedachte aan haar dagelijksche teleurstelling van het prachtige haar van hare meesteres op een eenvoudige wijze te moeten opmaken, in plaats van haar hart te kunnen ophalen aan een coiffure naar de mode.

Het was avond, en Beulah zat in een fraaie, met kant versierde witte peignoir voor haar spiegel; zij had heur haar losgemaakt, dat in weelderigen tooi om haar schouders viel.

Haar oogen waren naar beneden gericht en hare handen hield zij op hare knieën gevouwen.

Toen haar kamenier in den spiegel haar lief gezichtje bespiedde, bemerkte zij, dat hare gedachten ver weg waren. Zij moest hare opmerking iets luider herhalen voordat hare meesteres hoorde wat zij zeide.

Daarop antwoordde zij met een uitdrukking, die in den laatsten tijd opmerkelijk lief en zacht geworden was:

„Dwaze Jeannette! maakt gij u nog bezorgd over mijn haar? Kom, ik ben zeker dat de vlechten net en eenvoudig zijn en dat niemand ze zoo mooi maakt als gij."

„Juffrouw Beulah," haastte Jeannette zich te

zeggen, „mooi en net mogen ze zijn, maar een rijke, groote dame als gij moet er heel anders uitzien. Ik ben maar een landmeisje, dat door u begunstigd is om u te mogen dienen — en gij zijt altijd de beste en vriendelijkste meesteres geweest — maar toch weet ik hoe het hoort, en ik kan best uw haar naar de mode opmaken, zoo goed als de kamenier van Lady Imogena, die geen woord behoorlijk Engelsch kan spreken, en niets brabbelt dan koeterwaalsch waarover ik mij zou schamen; maar dat is zeker een gevolg van het kikvorschen eten, waartoe geen Engelsche zich ooit zou willen verlagen."

„Dwaze meid!" zeide Beulah lachende, „waarmede heeft Lady Imogena's kamenier u beleedigd? En wat het koeterwaalsch betreft, zoudt ge niet denken, dat onze taal haar even vreemd in de ooren klinkt als de hare ons doet?

„Dan is het des te meer jammer, dat zij ze niet kent," zeide het meisje met een ruk van haar mooi hoofdje. „Maar werkelijk, juffrouw Beulah," vervolgde zij schalksch, „ge moet mij morgen uw haar eens laten opmaken met hoog opgestapelde doffen, ge weet wel, waarmede gij er zoo mooi zult uitzien als een koningin; en dan kan de andere niet in uw schaduw staan, al meent zij ook, dat zij zoo mooi is, dat naast haar niemand anders het aankijken waard is." En Jeannette haalde bij die woorden haar neusje verachtelijk op.

„Stil, Jeannette! ge praat onzin," zeide Beulah, terwijl plotseling een blos haar wangen kleurde.

„Het was mijn bedoeling niet, iets te zeggen wat u onaangenaam zou kunnen zijn, juffrouw," zeide Jeannette, nederig, „maar ik weet hoe mooi ge zijt en dat gij ze allen zoudt kunnen verslaan, als gij mij u wildet laten kleeden, en uw haar opmaken

zooals ik dat kan, evengoed als de beste Fransche kamenier?"

Een oogenblik werd in het hart van het jonge meisje de lust levendig, om haar kamenier heur zin te geven, want zij was jong, lezer, en zij had al de kleine gebreken van een jong meisje.

De slimme kamenier merkte haar aarzeling op, en haar oogen schitterden, want zij dacht, dat zij haar pleit gewonnen had.

Doch slechts één oogenblik vond die verkeerde gedachte weerklank in het hart van het jonge meisje, en Beulah gevoelde zich plotseling beschaamd over haar zwakheid.

„Is het mogelijk, dat ik zoo diep gezonken ben om van zulke verachtelijke kunstmiddelen der vrouw gebruik te maken?" dacht zij.

Vriendelijk maar met kalme waardigheid zeide Beulah Jeannette, dat zij niet wenschte iets te veranderen aan haar gewoon eenvoudig toilet, zoomin aan haar kapsel als aan hare kleeding.

Toen zij alleen was, zonk zij op hare knieën en beleed voor God de dwaasheid en zondigheid haars harten, en smeekte Hem haar te helpen, om het pad, dat voor haar lag, (hoewel het in dit oogenblik doornig was) in vromen eenvoud en reinheid des harten te bewandelen, gelijk hun betaamt, die door Christus zijn verlost.

Toen liet zij haar gedachten op een ander onderwerp overgaan en begon zij voor Imogena te bidden. Van uit den grond haars harten smeekte zij God, haar in haar wereldsche loopbaan tot staan te brengen en haar met zorg te vervullen voor haar onsterfelijke ziel. Zij bad ook ernstig smeekend, dat God haar aarzelende schuchterheid van haar mocht wegnemen en haar den moed zou geven, hartelijk en innig tot haar te spreken over de noodzakelijkheid om hare ziel te redden.

Zij schrikte van de bekoorlijke verschijning.

Nauwelijks was zij weer opgestaan toen zij zacht op de deur hoorde tikken. Zij opende die en schrikte van de bekoorlijke. verschijning, welke zij daar zag staan

Het was Lady Imogena.

Zij had een zijden japon aan van een rijke amberkleur, om het middel door een gordel saamgehouden. Haar massa blauw-zwart haar was in een grooten knoop op Grieksche wijze opgenomen. In haar hand hield zij de lamp, en de lange, loshangende, puntige mouw was opgeslagen, waardoor een blanke arm zich in al zijn bekoorlijke schoonheid vertoonde.

„Ik kan niet slapen," zeide zij, „en de wind huilt zoo naargeestig langs mijn vensters, dat het mij zenuwachtig maakt. Ik zou gaarne wat bij u komen zitten. Mag ik?"

„Wel zeker! kom binnen. Ik heb van avond ook geen slaap," zeide Beulah, verwonderd over dat verzoek en toch verheugd, dat zij van dienst kon zijn.

Lady Imogena liet zich kwijnend in een lagen, rooden stoel zinken, dien Beulah voor haar had bijgeschoven, en zag er, naar Beulah meende, uit als een of andere Oostersche Koningin, die door haar hooge positie gekweld wordt.

Zij wist niet welk een liefelijk contrast zij daartegenover maakte in haar ronde, jeugdige bevalligheid, toen zij naast Lady Imogena's stoel neerknielde, terwijl haar fijne witte kanten om haar heen vielen.

Geen van beiden sprak voor een poos, slechts nu en dan keek Beulah eenigszins vluchtig naar het half afgewende gelaat harer vriendin, en dacht dan: „Hoe schoon is zij! Geen wonder, dat Douglas haar bemint!"

Het verbaasde haar, dat haar hart zoo warm voor haar gloeide; en toch had dit haar niet behoeven te verwonderen, want er is niets, dat zulke teedere ge-

voelens voor iemand opwekt als wanneer men voor die persoon gebeden heeft.

Ten laatste verbrak Lady Imogena met een luiden ongeduldigen zucht de stilte.

„Bah!" zeide zij, „wat is het leven toch eigenlijk naar! Zoo weinig is het mij waard, dat ik morgen wel zou willen sterven!"

Er klonk een vreemde bitterheid in haren toon, welke Beulah geheel onverklaarbaar was.

„O, neen!" zeide zij ernstig, „zeg dat toch niet. Het leven kan zoo schoon, zoo heerlijk gemaakt worden!"

„Zoo denkt gij!" antwoordde Lady Imogena driftig. „Maar zoudt gij nog zoo denken, wanneer de eenige zaak op aarde, welke gij wenschtet, buiten uw bereik was?".

Een vuurroode gloed bedekte een oogenblik Beulah's voorhoofd, daarop werd zij doodsbleek; maar zij antwoordde kalm:

„Ja, zelfs dan nog kan het leven schoon zijn — misschien wel niet zóó schoon voor ons zelven, maar dan toch door wat het voor anderen kan worden. O, Lady Imogena!" en de bruine oogen van het jonge meisje straalden zoo zacht, „deze wereld is zoo vol tranen en zuchten, en lijdende harten. Wanneer ik door een vriendelijk woord of een liefdedienst e n k e l e van die tranen vermag te drogen of tenminste enkele van die zuchten kan doen inhouden of het lijden van enkelen verzachten, dan behoeft het leven voor mij geen nutteloos ding te zijn. Iemand heeft gezegd: „Er is iets hoogers dan gelukkig te wezen, en dat is: anderen tot zegen te zijn;" ik voor mij" — en hier overtoog andermaal een zachte roode blos haar voorhoofd en zij onderdrukte een zucht waarin de beklemdheid haars harten zich lucht gaf — „ik voor mij let niet op het geluk, dat God aan enkelen

mag geven, maar ben tevreden als ik anderen gelukkig kan maken."

Zoo rein, als met hooger licht bezield, straalde het oog van het jonge meisje toen zij het zonder eenige schuchterheid tot de donkere oogen ophief, welke op haar neerzagen en als het ware tot op den bodem van hare ziel trachtten door te dringen en het daar verborgen geheim te doorgronden.

De donkere oogen wendden zich half verbaasd, half verbitterd af toen Lady Imogena in zich zelve sprak:

„Hij bemint haar, maar zij weet het niet, dat dwaze dweepzieke kind! Zij kent de teekenen niet, die helaas! voor mij maar al te duidelijk zijn!"

Opeens wendde zij haar blik weer op Beulah.

„Vertel mij eens," zeide zij, „hoe het u mogelijk is te leven zooals gij doet? Zoolang ik hier ben heb ik opgemerkt, dat gij alle uitnoodigingen voor bals, diners en zelfs eenvoudige partijtjes afslaat en het grootste gedeelte van uw tijd besteedt om uw onderhoorigen na te loopen, hen in hun woningen te bezoeken en plannen te beramen om den toestand van al uwe boeren en daghuurders te verbeteren. Waarom doet gij dat? Met uw fortuin, uw geboorte en uw schoonheid kondet gij als een koningin in de samenleving heerschen. Ik kan niet begrijpen welke reden gij hebt om niet, meer overeenkomstig uw rang en stand, een hooge positie in te nemen."

Beulah bloosde en aarzelde een oogenblik, toen sprak zij, plotseling moed vattend:

„Lieve Lady Imogena, mijn tijd om te heerschen is nog niet gekomen. Eenmaal zal ik heerschen, maar nu nog niet."

Lady Imogena staarde haar in verbazing aan.

„Wat kunt gij bedoelen?"

Beulah stond op en nam haar Bijbel van de tafel, sloeg de bladen om en las:

„Door het geloof heeft Mozes, nu groot geworden zijnde, geweigerd, een zoon van Farao's dochter genoemd te worden; verkiezende liever met het Volk Gods kwalijk behandeld te worden, dan voor eenen tijd de genietingen der zonde te hebben; achtende de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom te zijn, dan de schatten in Egypte; want hij zag op de vergelding des loons; . . . . want hij hield zich vast als ziende den Onzienlijken."

Er straalde zulk een verheven glans uit de oogen van het jonge meisje, toen zij die ophief en haar gezellin aankeek, die haar met verbazing aanstaarde.

„Lady Imogena," zeide zij, „ziet gij niet, dat het thans nog geheel hetzelfde is als toen? Voor hen, die Hem lief hebben is de versmaadheid van Christus een veel grootere schat dan die in Egypte. Hoe kan ik, die Hem liefheb, een voorname plaats in de wereld innemen, die Hem uitwierp — hoe vriendschappelijk omgaan met hen, die in den geest roepen: „Weg met Hem! Weg met Hem! Kruisigt Hem?"

„Wat grooten onzin praat gij daar!" zeide Lady Imogena verachtelijk. „Wie zou zooiets nog in een christelijk land zeggen?"

„Liefste Lady Imogena," zeide Beulah ernstig, „er zijn slechts twee soorten van menschen in de wereld — zij, die den Heere Jezus Christus als hun Verlosser aannemen en zij die Hem verwerpen. Geloof mij, er zal een tijd komen, dat God het dooden van Zijn zoon zal wreken."

En wederom las Beulah:

„De Heere vertraagt de beloften niet, gelijk eenigen dat traagheid achten, maar is langmoedig over ons, niet willende, dat eenigen verloren gaan, maar dat

zij allen tot bekeering komen. Maar de dag des Heeren zal komen als een dief in den nacht, in welken de hemelen met een gedruisch zullen voorbijgaan, en de elementen branden zullen en vergaan, en de aarde en de werken, die er in zijn, zullen verbranden. Dewijl dan deze dingen allen vergaan, hoedanig behoort gij te zijn in heiligen wandel en Godzaligheid; verwachtende en haastende tot de toekomst van den dag Gods, in welken de hemelen, door vuur ontstoken zijnde, zullen vergaan?"

Lady Imogena sidderde plotseling van zielsangst, toen het jonge meisje met trillende stem en op zachten, plechtigen toon deze woorden las. En daarop, zeide zij, toornig tegen zichzelve dat zij zoo aangedaan was, met hooghartige koelheid:

„En wat heb ik met dat alles te maken? Wilt ge mij vrees aanjagen met dergelijke akelige voorstellingen?"

Met plotselingen, treurigen ernst knielde Beulah naast haar neer, en zeide: „O, Lady Imogena, tenzij gij tot Christus vlucht en door Zijn bloed, dat Hij ook voor u vergoot, gered wordt, zult ook gij vergaan met de wereld, die vernietigd zal worden, want hoe zoudt gij kunnen ontkomen wanneer gij uw redding verwaarloosd hebt? O, lieve vriendin, gij zeidet, dat gij niet gelukkig waart — dat het leven niet de moeite waard is! Gij hebt gelijk. Een leven van louter wereldsche vermaken is niets dan een vrucht der Doode Zee — het is niets dan asch. Neen, God spreekt van iemand, die alleen leeft voor de genietingen der wereld als zijnde gelijk de dood zelf, want Hij zegt: ‚Zij die leven in de vermaken zijn dood terwijl ze leven.' O, Lady Imogena, om der wille uwer onsterfelijke ziel, om der wille van den stervenden Zaligmaker, die door mijn mond tot u spreekt, schaar u niet langer aan de zijde van hen op wie het Goddelijk

oordeel moet vallen. Vlucht tot den Éénen, die alleen u kan redden en het eeuwig leven schenken — die u het eeuwige leven voor altijd kan geven!”

Nooit in haar leven hadden dergelijke vurig overredende woorden het oor dier hoogmoedige vrouw bereikt. Gods eigen kracht was er in, en zij troffen haar tot in het diepst van haar gemoed.

Gelijk in het donker een bar onvruchtbaar landschap plotseling helder verlicht wordt door een bliksemstraal, zoo verscheen bij Beulah's woorden haar leven eensklaps in al zijn naaktheid voor hare oogen. Zij zag het in al zijn verschrikkelijke eenzaamheid, ongeheiligd als het was door geen enkele gedachte van liefde en dankbaarheid jegens God.

Aan den donkeren horizont in haar ziel glansden in schitterend licht de woorden, die vroeger voor haar zonder beteekenis geweest waren: „Geene hoop hebbende, en zonder God in de wereld!”

Ja, zij gevoelde thans hoeveel waarheid die woorden voor haar bevatten. Geen hoop, geen God in dit leven — en wat hiernamaals?

En toen fluisterde de Geest, die in haar werkzaam was, de woorden in hare ziel: „Maar een schrikkelijke verwachting des oordeels, en hitte des vuurs, dat de tegenstanders zal verslinden.”

Het was een vreeselijke crisis in haar leven. Haar hart was ziek van teleurstelling, en zij walgde van een wereld, wier verlokkingen haar niet meer konden behagen; en zij was van vrees vervuld ook, bij het inzicht, dat zij gekregen had van het onafwijsbare lot harer ongeredde ziel, en te vergeefs zocht zij een schuilplaats om zich te verbergen tegen de woede van den aankomenden storm.

Maar niet zonder een verschrikkelijke worsteling laat de vijand der zielen een slachtoffer uit zijn klauwen los. Voor haar geest verscheen plotseling een

verleidelijk tooneel van wereldsche grootheid en praal, en zij zelve, in al de pracht harer koninklijke schoonheid maakte het middelpunt er van uit.

Zij herinnerde zich — want Satan zorgde daar wel voor — dat nog dienzelfden avond een graaf, een der hoogstgeplaatsten en trotschten des lands (al was hij ook de minstbeteekenende) haar met zijn vleiendste oplettendheden had overladen, en hoe de koele, geblaseerde, zelfgenoegzame man van de wereld niet had kunnen verbergen, welk een indruk haar trotsche schoonheid op hem had gemaakt, en hoe gaarne hij zijn gravenkroon aan hare voeten zou leggen. Haar verovering was het onderwerp van alle gesprekken geweest.

Toen had zij, vervuld als hare gedachten waren van Douglas Howard, gehuiverd bij zijn oplettendheden, maar thans sprak een stem in haar binnenste: „Is het niet de moeite waard?" Liefde zou toch nooit haar deel zijn; maar weelde, een hooge plaats, juweelen, diamanten van fabelachtige waarden, en bovenal een gravinnekroon op hare slapen — mocht zij dat alles wegwerpen?

En haar hart zwol van trots, de gedachten aan den dood en het oordeel begonnen te verbleeken en verdwenen.

„Ik heb nog tijd genoeg om aan dat alles te denken," zeide zij in zich zelve. „Ik ben nu treurig en vermoeid, en mijn hart is lijdende en zwak; maar de wereld ligt voor mij en ik zal mijn weg teekenen. Ik wil aan den hemel der samenleving schitteren als een lichtende meteoor, alle mannen in verrukking brengen door mijn schitterende schoonheid en fonkelend vernuft. De kans is mij aangeboden, ik wil ze niet verloren laten gaan. Ik zal ze benuttigen, al ware het slecht voor korten tijd dat ik mag schitteren, om dan voor eeuwig in duisternis weg te zinken!"

Al dien tijd had Beulah met gebogen hoofd voor de vrouw naast haar in tranen tot God gebeden, dat zij in weerwil van alles zich tot Hem mocht neigen. Zij lichtte haar hoofd op toen Imogena uit haar diep gepeins ontwakend, opstond en zich tot het schreiende, wachtende meisje richtte.

Haar oogen flonkerden als starren toen zij haar hoofd met trotsche waardigheid in den nek wierp.

„Beulah," zeide zij, „uwe woorden zijn welsprekend en zij hebben een diepen indruk op mij gemaakt, maar mijn keus is gedaan. Later wellicht zal ik er toe komen om mijn geest te richten op de denkbeelden van een killen, spookachtigen dood, en de schrikaanjagende akeligheden van het oordeel, maar nu nog niet! Door mijn jeugdige aderen bruischt het rijke krachtige bloed en ik zal den beker der vreugde tot den bodem ledigen. Weg met alle gedachten aan een treurig en somber hiernamaals! Het is niets dan een hersenschim, alleen goed voor menschen, die met gebrekkige ledematen en zonder bloed in de aderen hun weg naar het graf zien afgebakend. Maar ik wil leven in het heden — het tastbare heden — en hoewel het mij nooit liefde zal kunnen schenken noch den zoeten droom van geluk verwezenlijken, dien ik eens in mijn hart heb gekoesterd, zal het mij alles geven wat de wereld kan schenken — rijkdom, macht en eer."

Zij zweefde de kamer uit en Beulah viel op hare knieën.

„O, Heere! het is alles te vergeefs," kreet zij, „mijn gebeden en tranen, en bovenal de werking van den heiligen Geest? Moet zij dan voor eeuwig verloren gaan?"

Zij kreeg echter geen antwoord; en om het oude grijze gebouw huilde de nachtwind, en voor Beulah's overprikkeld gehoor was het als een treurig engelen-

gezang eer dezen met afgewend gelaat heenvlogen, om den bewoners der Hemelen de droevige tijding te brengen, dat een menschenkind had geweigerd haar ziel te laten redden door een barmhartig God!

HOOFDSTUK XXXIX.

„Ik bemin u!"

Douglas Howard zat voor het venster in zijn kamer op Castleton Towers in zijn dagboek te schrijven.

„Voor mij," zoo schrijft hij, „strekken zich breede fluweelige grasperken uit, waarin hier en daar keurige bloemperken zijn aangelegd. De lucht is vervuld met den geur van lindebloesem en het eentonig zacht gegons der bijen. Niet veraf klinkt het klaterend geplas van het water uit de fontein, dat hoog opspat in het marmeren bassin. Hier en daar verheft een groep rijzige olmen zich statig boven het mostapijt en in hun schaduw hebben slanke herten zich gelegerd.

„Een oude, breedgetakte eik, een Methusalem onder de boomen, spreidt zijn groene armen wijd over andere gedaanten uit, die daar beschutting zijn komen zoeken tegen de gloeiende zonnestralen. Een er van is Lady Imogena. Zij ligt achterover in een weelderigen stoel, zoo gemakkelijk mogelijk uitgestrekt, en aan hare voeten ligt de verliefde Eric, met bewondering in haar gelaat ziende.

„Lady, gij zijt zeer schoon, maar gij zijt valsch en wreed als een tijgerin! Eens lag ik aan uw voeten gelijk deze jongeling, en gij wierpt uw gloeiende blikken op mij, zooals gij ze thans op hem werpt. Gij veroverdet mijn hart, zooals gij thans het zijne verovert; arme knaap!. met dezelfde lieve uitdrukking van uw gelaat, dezelfde betooverende blikken uwer oogen, half verborgen achter uw zijden wimpers.

„Gij hadt mij geen ziertje lief, Lady, evenmin als gij hem liefhebt, maar gij wildet mijn hart bezitten om het te kunnen wegwerpen. Gij wildet het niet behouden, en toch hebt gij dat veroverde hart zoo vast geketend, dat geen macht het kon bevrijden.

„Lady, mijn hart is vrij, en mijn liefde bezit gij niet meer, want bij nader inzicht heb ik u leeren kennen voor hetgeen gij zijt.

„Uw lieftalligheid wordt vaak geschaad door den wanklank van uw oordeel; uw stem is spottend en onoprecht; uw woorden zijn wuft. Gij hebt naar mijn smaak te weinig zedigheid in uw gedrag. Uw blik is bij tijden te vermetel. Ik heb u nagegaan en ik vind in u een gemengd samenstel van ijdelheid en bovenmatige eigenliefde.

„Het is een vernederende waarheid, maar ik weet thans, dat ik mijn leven heb doorgebracht met een valsch afgodsbeeld te betreuren — in alle opzichten mijn liefde onwaardig. ‚O, Heere,' roep ik dikwerf uit, ‚wie ben ik, dat Gij u verwaardigd hebt mij te redden van het lot, dat ik zoo vurig had gewenscht? Ik dank U, omdat Gij het mij ontzeidet, en wijl die vrouw mij van zich stiet!

„Ik zeide zoo even: ‚mijn hart is vrij!' Heb ik de waarheid gezegd? Is het vrij, wanneer het dag en nacht vervuld is met een lief, zacht wezen, dat mij afwisselend vreugde en smart bereidt?

„Beulah, waarom zijt ge in den laatsten tijd zoo

tegenover mij veranderd? Korten tijd geleden ontmoetten uw oogen de mijne steeds vriendelijk en open, nu eens ernstig en teeder, dan weer vroolijk, maar steeds sprak er vrede en geluk uit.

„Waarom ontwijkt ge mij nu, Beulah, en waarom zijn uw wangen somtijds bleek en dan weer gloeiend rood? en waarom zijt gij bij tijden zoo koel? Waarom hult gij u tegenover mij in een ijzig gewaad van terughoudendheid? O, Beulah, hebt gij mijn geheim geraden en zoudt gij mijn vermetele hoop den bodem willen inslaan? Hebt gij ontdekt hoezeer ik u bemin! Ja, u bemin! Niet met den dollen, verafgodenden hartstocht, waarmede ik Imogena eens liefhad, maar met al de innige teederheid en trouw waartoe de man op rijperen leeftijd in staat is.

„Hoe zou het mogelijk zijn, u niet lief te hebben, zacht, lief, bevallig wezen, wanneer ik de reine, onzelfzuchtige vroomheid van uw leven voor uw gansche omgeving naga? O, Beulah, mocht ik u slechts voor mij zelven winnen, mocht ik u, als een fraai, kostbaar juweel, steeds op mijn hart dragen! Maar ik durf geen hoop voeden. Wie ben ik, dat gij de schat uwer liefde op mij zoudt uitstorten, uw jong leven aan het mijne zoudt willen binden? En toch, o, God, indien het U mocht behagen, deze vrouw voor mij te bestemmen, mij gelukkig te maken met hare liefde, hier op aarde mijn huis met h a a r te laten deelen!

„Onlangs maakte ik haar zeer gelukkig, en in haar hartelijke dankbaarheid vergat zij om koel te zijn, zooals zij dat in den laatsten tijd zijn kan, en toonde haar erkentelijkheid, welke haar grootste bekoorlijkheid is.

„Het was naar aanleiding van haar vriendje, Jamie Drummond.

„Zij verzocht mij, er heen te gaan en hem nauw-

keurig te onderzoeken Zij had mij, met tranen in haar oogen verteld wat hij leed, en hoe treurig het was, om altijd zoo stil op zijn rustbedje te liggen, en dat hij soms zulk een verlangen had om even als andere kinderen te spelen. Ik behoef niet te zeggen hoe gelukkig haar verzoek mij maakte. Zij stond mij aan de poort op te wachten toen ik terugkwam. Ik veronderstel, dat zij goed nieuws in mijn oogen las toen ik naderde.

„,O, dokter! zeg, kunt ge hem beter maken?'

„,Ik heb werkelijk veel hoop,' zeide ik; ,ik heb ontdekt dat het een vergissing was, dat hij aan heupontsteking zou lijden; ik vond geen verschijnselen daarvan. Sedert lang is daar een ontwrichting, welke nooit genezen is.'

„Ik zweeg, en zij klapte in de handen terwijl zij blijde uitriep, ,och, toe, ga voort?'

„,Beulah,' zeide ik, ,om dat te genezen wordt een goede en bekwame behandeling vereischt, en vooral een zorgvuldige, liefderijke verzorging, en ik vrees dat de kleine Jamie heel veel pijn zal moeten lijden. Het beste zoo zijn, dat hij van huis ging, want ik vrees, dat de arme mevrouw het niet zou kunnen aanzien, dat hij zoo lijdt; haar zenuwen zijn in den laatsten tijd toch al zeer geschokt. Het liefst zou ik willen, dat wij hem van huis konden wegkrijgen en dat zij er niets van wist, voor dat alles voorbij was!'

„;Bedoelt ge, Douglas, dat als hij ergens anders was, gij uw kunst op hem zoudt willen beproeven?'

„,Ongetwijfeld, en ik heb veel vertrouwen op welslagen. Maar hem weg te krijgen schijnt mij een onmogelijkheid toe; zijn moeder zal hem geen oogenblik willen missen.'

„,Zij zal hem wel aan mij willen toevertrouwen!' zeide Beulah, terwijl een lieve, onzelfzuchtige vreugde

uit haar oogen straalde, ,want hij is nooit zoo goed of zoo gelukkig als wanneer hij bij mij is, dat weet mevrouw Drummond zeer goed. Ik heb een verwonderlijke macht over het kind en kan hem altijd tot bedaren brengen. Ik zal hem een poos hier vragen tot afleiding; zijn moeder zal dat gaarne toestaan en dan, o, dokter, zult ge, als de Heere het wil, hem genezen, en o, denk eens hoe gelukkig zijn moeder dan zal zijn. Wat zijt ge toch goed,' zeide zij, ,hoe vriendelijk!' en haar mooie oogen waren door tranen beneveld op mij gevestigd.

„ ,Maar wie zal hem verplegen, Beulah?' vroeg ik.

„Het was zoo liefelijk haar bij mij te hebben, en op den zelfden vrijen toon van vroeger met haar te spreken, dat ik opzettelijk ons gesprek wat rekte.

„ ,Ik zal hem verplegen,' zeide zij; ,ik ben er wel niet handig in, maar gij zult mij alles leeren en ik hoop geen al te slechte leerlinge te zijn; en hij is gaarne bij mij en ik weet hoe ik hem moet tevreden stellen en bedaren wanneer hij pijn heeft.'

„Tevergeefs trachtte ik haar te overtuigen van de zwaarte van haar taak door haar te schetsen wat zij met haar gevoelige natuur zelf zou lijden wanneer zij getuige was van zijn lijden. Met zachte vastberadenheid bleef zij bij haar voornemen. En nu is hij op Castleton Towers.

„Kleine Jamie heeft tot dusver dapper de vreeselijke pijn doorstaan, die ik genoodzaakt was hem aan te doen en ik ben boven verwachting goed geslaagd. Beulah heeft geen oogenblik geaarzeld, maar is bij hem gebleven en heeft hem ondersteund en hem moed ingesproken.

„Ik kan haar van hier zien. Zij zit bij Jamie en buigt zich over zijn rustbedje onder den grooten eik.

„Ik zie haar nu en dan met teedere hand zijn voorhoofd afkoelen; en als hij onrustig wordt fluis-

Zij zit bij Jamie en buigt zich over zijn rustbedje onder den grooten eik.

terd zij hem een of ander vertelseltje in, dat zijn gansche aandacht in beslag neemt. Bovendien waait zij hem frissche lucht toe, als het warmer wordt. Nooit verliest zij haar geduld, en nooit wordt zij het moede haar taak van christelijke liefde te vervullen.

„O, Beulah! bij al wat waar, teeder en vertrouwbaar is, bij alles wat de schoonste eigenschappen in een vrouw zijn, ik bemin u!"

HOOFDSTUK XL.

„Kunt gij mij niet helpen?"

De Eerwaarde John Elesmere zat in zijn sombere met boekenkasten gemeubelde studeerkamer met zijn gelaat in zijn handen begraven. Somberheid overal! Het weer was somber, zijn huis was somber en bovenal was het bijna hopeloos somber in zijn hart.

Lezer, voelt gij geen medelijden met hem? Ik denk, dat gij hem zult beklagen wanneer ik u zijn geschiedenis zal verhaald hebben. Niet dat ik een verhaal moet doen van een of andere misdaad, die hij had begaan, of dat hij een vermomde Jezuiet was, of iets anders half zoo romantisch als de geruchten, die omtrent hem in omloop waren. Zijn leven was, sedert hij den mannelijken leeftijd bereikt had,

steeds zonder eenige smet geweest, maar op jeugdigen leeftijd was het door een diepe smart bewolkt geworden. Hij had zijn moeder zien sterven — zijn teerbeminde lieve goede moeder — en hij had haar ongered zien sterven. Zij was een vroolijke, luchthartige, wereldsche vrouw geweest, niet ongodsdienstig, doch eenvoudig zorgeloos, en nooit denkende aan God of aan de eeuwigheid. Plotseling, zonder eenige voorafgaande ziekte, was zij op haar doodsbed geworpen. Voor haar verschrikte ziel doemde de vreeselijke werkelijkheid op, waaraan zij tot dusver nooit een oogenblik gedacht had. In haar doodsangst begreep zij, dat haar ongeredde ziel straks voor den troon des Heeren zou staan.

„Verloren, verloren!" kreunde zij, terwijl het doodzweet op haar voorhoofd stond; „want er blijft mij geen tijd over om mij met God te verzoenen en mijn ziel te redden! Mijn zoon," en zij wrong haar handen in doodsangst, „voor God bezweer ik u, om niets anders te denken dan hoe gij uw ziel zult voorbereiden voor dat vreeselijk oogenblik van ontbinding! Leef alsof gij in het volgende oogenblik moest sterven. Bereid u voor — o, mijn zoon, met alle macht, die in u is, bereid u vanaf nu voor, om voor God te verschijnen!"

Op zijn knieën, en in een tranenvloed legde de jongeling de gevraagde belofte af; en van dat oogenblik was hij geheel veranderd. Met haar doodskreet van „Help, o Heere, want ik ben verloren, verloren!" in zijn ooren weerklinkend, en met de herinnering aan zijn plechtige belofte, welke hij aan zijn stervende moeder had afgelegd, had zijne jeugd alle aantrekkelijkheid voor hem verloren. Er was nog slechts één ding wat hem overbleef — hij moest zich voorbereiden voor zijne roeping van predikant; want voorzeker was dat het beste middel om zijn leven voortaan ge-

heel in den dienst des Heeren te kunnen doorbrengen.

Hij was vol gedachten en vreeze en zielsbekommeringen gedurende den ganschen tijd zijner voorbereiding, maar dit alles zou verdwijnen, dacht hij, wanneer hij zijn ambt had aanvaard. Hij zou afstand doen van alles wat anderen dierbaar was; hij zou zijn lichaam en ziel den Heere wijden, en hij was zeker, dat zijn offer zou worden aangenomen, en dan zou er vrede zijn in zijn ziel.

En dus was hij in den geestelijken stand getreden, hij had vroeg en laat gewerkt, en gebeden voor het heil zijner ziel, maar met welk gevolg? Was er kalme, hartstochtelooze vrede in zijn ziel gedaald, waarnaar hij steeds zoo vurig had verlangd? Was het geestelijke leven in hem ontsproten en ontsprongen als een levende waterbron? Gevoelde hij zich meer dan vroeger geschikt om den dood in het gelaat te zien? Neen! Met tranen en bekommering des harten moest hij zich dagelijks bekennen, dat hij verder dan ooit van God was.

In den grond van zijn hart gevoelt hij, dat hij vijandig jegens God gestemd is en dat het werk, dat hij op zich genomen heeft hem tegenstaat. En daar hij eerlijk is, walgt hij van die oneerlijkheid en hij treurt bij de gedachte van zijn verschrikkelijke verantwoordelijkheid voor zoovele aan zijn zorg toevertrouwde zielen.

„Wie ben ik, dat ik aan anderen zou prediken?" klaagt hij thans, terwijl hij met zijn gezicht in zijn handen verborgen zit, — „ik, die zelf zoover verwijderd ben van het koninkrijk Gods? Wie ben ik, dat ik anderen zou waarschuwen voor de toekomstige wrake, wanneer de hand des Heeren zoo zwaar op mij rust? God heeft gezegd, „weid Mijne lammeren, hoed Mijne schapen"; maar mijn eigen hart is ledig

en dood. Hoe en wat kan ik geven uit zulk een ledige voorraadschuur?"

Dikwijls gevoelde hij aanvechting om zijn taak neer te leggen en heen te gaan; want hij zeide: „ik ben niets anders dan een gepleisterd graf, een schijnheilige, een blinde, die den blinde leidt."

Dan weer wilde hij die gedachte bestrijden, gevoelende, dat het misschien een verzoeking van den booze was en hij dacht aan hetgeen de Schrift zegt: „Laat niemand, die zijn hand aan den ploeg slaat, zien naar hetgeen achter is."

„O, God!" zeide hij verschrikt, „wilt Gij niet het offer aanvaarden, dat ik U gebracht heb? Heb ik niet om Uwentwille al de zoete droombeelden mijner jeugd, alle eerzucht, alle plannen prijs gegevén? Wat kan ik nog meer doen dan ik gedaan heb? Maar Uw gelaat is van mij afgewend. De Hemelen zijn doof voor mijn smeekbeden."

„Met uw verlof, dominee, de vrouw van den jongen John Evans heeft om u gezonden; zij zeggen, dat hij op sterven ligt en vreeselijk bekommerd is over zijn ziel; zoudt ge zoo goed willen zijn om hem te bezoeken en hem te vertroosten, dominee?"

Een oude vrouw met ruwe trekken stak haar hoofd door de deur, die op een kier stond en bracht deze boodschap over, daarna verdween zij weer.

Dominee Elesmere voelde een koude rilling langs zijn rug gaan. Wanneer er onder zijn plichten een was, die hem meer tegenstond dan de andere, dan was het die van zieken en stervenden te bezoeken. Hij gevoelde zich een oogenblik geheel onmachtig om de plicht te vervullen waartoe hij geroepen werd.

„Waarom ben ik zoo dwaas," prevelde hij toornig, „om mij die dingen zoo sterk aan te trekken? Voorziet de Kerk niet in al zulke gevallen? De gebeden voor de zieken heb ik immers bij de hand. Is het niet

voldoende als ik alles doe wat van mij gevorderd wordt? Zou ik de eerste prediker zijn, die zich ongeschikt oordeelt voor de taak, die op zijn schouders rust? En zou het allen het leven zoo erg vergallen als het mij doet?" Aldus zich sterkende nam hij zijn kerkboek en ging naar buiten.

Het was een treurig geval waarbij hij geroepen was. Een jonge man was in de kracht van zijn leven door een ongeluk getroffen. Een boom, dien hij velde, was gevallen voordat hij er op verdacht was en eer hij uit den weg kon komen lag hij er vreeselijk verminkt onder. Hij had verschillende ernstige verwondingen en de dokter gaf geen hoop.

Toen de predikant binnentrad vestigde de man zijn wilde blikken op hem.

„Dominee," kreet hij, „zij zeggen, dat ik sterven moet! kunt ge mij niet een woord van vertroosting medegeven? Mijn zonden drukken mij zwaar! O, dominee, kunt ge mij niet helpen?"

„Hebt gij een bepaalde zonde op uw geweten?" vroeg de predikant op plechtigen toon. „Indien dat het geval is, belijd dan uw schuld."

De man keek verwonderd op.

„Bepaalde zonde? Ik weet niets van bepaalde zonden af. Het zijn al mijn zonden. Ik heb altijd zooveel mogelijk mijn best gedaan. Ik heb ieder het zijne gegeven en ben een goede buurman geweest; maar met dat al schijnt het iemand toch niet voldoende te zijn wanneer men op zijn sterfbed ligt."

De predikant sloeg zijn kerkboek open en op plechtigen toon vermaande hij den lijder om deze kastijding van God dankbaar aan te nemen; en hij eindigde met deze woorden:

„Draag daarom uw lijden, opdat het u voordeelig moge zijn in lijdzaamheid, en in den naam van God vermaan ik u, u de belofte te herinneren,

welke gij tegenover God hebt gedaan bij uwen doop. En te meer nu ge rekenschap zult moeten afleggen tegenover een rechtvaardig Rechter, die allen zal oordeelen zonder onderscheid des persoons, vorder ik van u, dat gij uw hart zult onderzoeken en nagaan in welken staat gij tegenover God en de menschen verkeert —"

„Houd op," riep de man, „houd op! Gij verbeuzelt mijn kostbare oogenblikken! Hoe kan ik mij beloften herinneren, welke ik tijdens mijn doop heb afgelegd? Ik was toen nog een zuigeling en kon geen beloften geven, en als anderen die voor mij gaven, dan hebben zij mij de macht niet verleend ze te houden. O, dominee, dominee! hoe zal dat alles mij kunnen helpen wanneer ik voor den grooten witten troon sta, voor den rechtvaardigen Rechter, van wien gij zooeven gelezen hebt?"

De man had zich in zijn zielsangst in bed opgericht en de hand van den predikant gegrepen.

Groote droppels zweet parelden op het voorhoofd van den laatste, en, in zijn onmacht en ellende, kwam hij er bijna toe om te wenschen, dat de aarde zich voor zijn voeten zou openen om hem te verzwelgen.

„Gij moet mij niet in de rede vallen," zeide hij. „Mijn ambt gebiedt, dat eenige vormen in acht moeten genomen worden in plechtige oogenblikken als deze, en ik ben gekomen om die te vervullen. Luister terwijl ik u de artikelen des geloofs voorlees en onderzoek u zelven opdat gij moogt weten of gij gelooft zooals een Christen behoort te gelooven."

Toen begon hij de woorden te lezen, die de man gewoon was den eenen Zondag na den anderen te hooren, beginnende:

„Gelooft gij in God, den Almachtigen Vader, den Schepper van hemel en aarde?" en eindigend met: „En gelooft gij in den Heiligen Geest, de heilige

Katholieke kerk, de gemeenschap der heiligen, de vergeving van zonden, de opstanding des vleesches en een eeuwig leven na den dood?"

Hoe menigmaal in zijn leven had de man deze woorden opgedreund, die voor hem weinig beteekenis hadden!

„Gelooft gij in dat alles?" vroeg de predikant.

„Ik vertrouw van wel, mijnheer Elesmere," zeide hij. „Ik ben nooit in eenig opzicht ongeloovig geweest"; maar de uitdrukking van zieleangst was niet uit zijn oogen verdwenen.

„Dan blijft mij nog over u kwijtschelding uwer zonden te geven.

Het voorhoofd van den predikant trok samen als gevoelde hij smart, en zijn lippen werden bleek en zijn stem beefde toen hij voortging:

„Onze Heere Jezus Christus, die aan Zijne kerk de macht heeft verleend om allen zondaars kwijtschelding te verleenen wanneer zij oprecht berouw hebben en in Hem gelooven, vergeeft u, in Zijn groote genade, uwe zonden. En door de macht mij verleend geef ik u kwijtschelding van uwe zonden in den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes. Amen."

Hij zag hoe de predikant zijn boek sloot en zich omkeerde om zijn hoed te krijgen. De uitdrukking van diepe zielsangst en vrees werd sterker op zijn doodsbleek gelaat.

„En zoudt ge meenen, dat het genoeg was deze weinige woorden te zeggen om mij den toegang tot den Hemel te ontsluiten? Mensch! mensch!" jammerde hij, „wie zijt gij, dat gij mij kwijtschelding kunt verleenen van al mijn zonden? Zij zijn niet van mij weggenomen, ik voel ze nog op mij drukken; ze drukken mij neer in de hel. O, kunt ge dan niet anders dan dat voor mij doen? Kunt gij mij dan

geen ziertje troost verschaffen om mij te sterken op mijn reis in de duisternis? want, o, God, het is alles duister, duister, duister!"

Bleek en sprakeloos stond de predikant voor den stervenden man en staarde met ontzetting in zijn smeekend gelaat.

De schreiende vrouw had een oogenblik geleden handenwringend bij dat tooneel de kamer verlaten. Zij kwam terstond weer terug.

„John," zeide zij, „John, de jonge dame van Kersenoord is hier om naar u te zien — dezelfde, die de kleine boekjes gegeven heeft, ge weet wel. En zij is een ware Christin, John, en zij praat zoo opbeurend, dat ik haar gevraagd heb om eens te komen. Zie, zij staat nu aan de deur."

Flauw en uitgeput door hetgeen hij had doorstaan, zonk de jonge dominee neder in een stoel naast het bed, en het witte gordijn verborg hem geheel voor wie binnen kwamen.

Hij zag een jong meisje in de kamer komen, met een lief en zacht gezichtje en ernstige oogen, die echter vervuld waren van het innigste medelijden en deernis met den stervenden man. Hij verschrok en trok zich verder terug. Het was hetzelfde gezicht, dat zoo dikwijls (helaas! waarom moest dat zoo zijn) zijn gedachten had vervuld, sedert hij het in de kerk ontmoet had, stralende van hemelsch medelijden.

„Wel, John," zeide zij, „arme John! Ik heb gehoord, dat gij er erg aan toe zijt. Vertel mij maar alles en schroom niet. Er is geen bekommernis op de wijde, wijde wereld, die voor den Heere Jezus Christus te groot is om weg te nemen."

Dikke tranen rolden nu langs de kaken van den armen man. „Ik ga sterven," zeide hij, en mijn zonden wegen op mij en ik durf niet voor God te

verschijnen. O, kan er dan niets gedaan worden om dien grooten last van mij af te nemen?"

„John," zeide Daisy — want het was onze Daisy, zooals de lezer reeds geraden zal hebben — en hare stem klonk zacht en teeder, „alles is reeds gedaan, en volkomen gedaan, om in uwen nood te voorzien. En nu, John, is het noodig, dat gij uw gedachten geheel van u zelven afwendt, en dat gij ze richt op den Eénen, die u meer lief heeft dan gij ooit geweten hebt. Jaren geleden, honderden jaren geleden dacht deze Eéne reeds aan u, John. Hij wist, dat ge hier vandaag zoudt neerliggen met het doodszweet op uw voorhoofd, en vervuld van dien zielsangst over het gewicht uwer zonden; en Hij wist, dat op de geheele wereld, — neen in gansch het heelal — er niemand was om u te helpen, niemand om u te redden."

Daisy hield John's handen in een van de hare geklemd, terwijl zij met de andere zacht zijn voorhoofd afwischte. Hij luisterde gretig, met zijn arme oogen, door angst wijd opengesperd, op haar gelaat gevestigd.

„O, Zijn hart was vol van medelijden voor u, John!" ging zij voort, „en vol, geheel vervuld van liefde; want Hij wist, dat uwe zonden u van God verwijderd hielden en dat gij nooit uit u zelven den weg tot Hem kondt terugvinden. Want o, de zonde is een vreeselijk ding, John, en kan geen oogenblik in Zijne heilige tegenwoordigheid verblijven!"

Hier werd een klaagtoon van John's lippen gehoord. „Wat hoop is er dan voor mij?"

„Geene hoop in u zelven, John; volstrekt geene. Maar, o! luister! want ik ga u nu vertellen hoe hulp verleend werd door Eén, die machtig is; want juist wijl Hij u liefhad en u in den Hemel wenschte

te zien om Zijn eigen geluk te volmaken, legde Hij Zijn grootheid af en kwam op aarde en legde Hij in Gods hand al uwe tekortkomingen. Daarom gaf Hij op Golgotha Zijn leven, en daarom liet God Hem daar sterven. O, John, ziet gij niet, hoe het grootsche offer geheel buiten u om gebracht is. Want wijl gij er de kracht niet toe bezat is Christus voor de goddeloozen gestorven, en omdat gij volstrekt niet in staat waart u zelven te redden."

De uitdrukking van vreeselijken angst was uit het oog van den stervenden man verdwenen, en een wonderbare blik van vreugde straalde thans uit zijn oogen.

„Had Hij mij zoo lief — mij? Heeft de Heere Jezus in alle eeuwigheid aan mij gedacht en mij willen verlossen? Ach, dat heb ik nooit te voren geweten. Dan had ik ook niet zoo beangst voor Hem behoeven te zijn: Voor Hem! die mij altijd zoozeer heeft lief gehad. En God ook! — het doet mij zoo aan dat te denken — stond toe, dat Hij kwam! Zeg, Jane, meidlief, wij zouden niet zoo gemakkelijk afstand doen van onzen jongen voor anderen, is het wel? Ach, wat moet Hij ons toch hebben lief gehad!"

„Gelooft gij nu niet, John, dat gij u veilig aan Hem kunt toevertrouwen? Kunt gij Hem niet gelooven wanneer Hij u verzekert, dat het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, u van alle zonden reinigt? Twijfelt gij aan Hem wanneer Hij zegt: „Een iegelijk, die in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid!"

„Ik geloof in Hem, en vertrouw op Hem. Hij zal mij nimmer bedriegen, juffrouw. Och, Hij zou dat niet kunnen — Hij, die mij zoo zeer heeft liefgehad! Zeg, zoudt gij ook niet op Hem vertrouwen, juffrouw, indien gij in mijne plaats hier op uw sterfbed laagt?"

„Dat zou ik," antwoordde Daisy, hare oogen met innige vroomheid ten hemel richtende, „want ik weet, in wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot dien dag."

„Ja, zoo is het," prevelde hij — „machtig om te bewaren. Ik had iemand noodig, die machtig was te bewaren."

„Luister verder," en Daisy las: „Ik ben de goede Herder. De goede Herder stelt zijn leven voor de schapen. Ik ben de goede Herder; en ik ken mijne schapen en word van de mijnen gekend. Mijne schapen hooren mijne stem, en Ik ken dezelve, en zij volgen Mij, en Ik geef hun het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid; en niemand zal dezelve uit Mijne hand rukken, noch zal iemand ze rukken uit de hand Mijns Vaders. Mijn Vader, die ze Mij gegeven heeft, is meerder dan allen; en niemand kan ze rukken uit de hand Mijns Vaders."

Een onbewolkte glans van vreugde straalde thans op het gelaat des stervenden. Zijn levenskracht vlood snel weg, maar men kon hem hooren prevelen, in afgebroken zinnen: „Mijne schapen — niet verloren gaan — eeuwige leven — niemand ze rukken — Zijne hand. O! God, ik dank U — vergeving — vrede door — bloed — Zijn bloed."

HOOFDSTUK XLI.

Door Zijn bloed.

Toen de overledene in volmaakten vrede op zijn peluw de eeuwige rust was ingegaan sloop Daisy de deur uit naar het kleine kamertje beneden om de schreiende vrouw eenige woorden van vertroosting toe te spreken.

Ongezien door Daisy en onopgemerkt door degenen, die hem konden zien, had de jonge predikant het huisje verlaten en was haastig voortgegaan. Zich afgemat en pijnlijk gevoelende als ware hij geslagen en overweldigd door schaamte had hij zijn hoed over zijn oogen getrokken en liep voort, vreezende gezien en herkend te worden door den een of ander zijner gemeenteleden.

„God heeft mij verworpen in Zijn toorn," mompelde hij in vreeselijke bitterheid des harten. Hij heeft mij weggeworpen als een gebroken, waardeloos voorwerp. Hij heeft een zwak meisje opgenomen en voor mijn oogen gebruikt om, vervuld van Zijn Heiligen geest, het werk te verrichten, dat mijne taak had moeten zijn."

Hij wandelde voort totdat hij een alleenstaand hek had bereikt op het pad, dat over het veld liep. Hier zette hij zich neder in droeve en bittere overpeinzingen, want zijn hart was thans vervuld met toorn tegen God, die de offers had versmaad, door hem gebracht. De zon, die den ganschen dag bewolkt was geweest, was zooeven bij het ondergaan te voorschijn gekomen en zonk weg achter een bank van bergenhooge wolken. De wind stak op, want

hij kon het geruisch hooren door de pijnboomen in de verte terwijl hij het gras en de bloemen in zijn nabijheid zag buigen en trillen op hare stengels. Zoo verdiept was hij in zijn naargeestige toornige gedachten, dat hij niet hoorde, dat er voetstappen naderden, voordat zij vlak bij hem waren. Hij stond toen haastig op om plaats te maken voor wie daar kwam. Het was een dame, en toen hij werktuigelijk zijn hoed afnam keek hij op en zag dat het Daisy was.

Nu was het Daisy gansch onmogelijk geweest om niet dikwijls te denken aan haar laatste ontmoeting met den jongen predikant, en dikwijls had zij zich afgevraagd wat toch de oorzaak kon geweest zijn van zijn vreemde woorden en zijn zonderling gedrag; het was dus niets vreemds, dat een blos van verrassing het gezicht van het lieve jonge meisje overtoog. Een donkerrood kleurde tegelijk het gelaat van den predikant terwijl hij een steek in de hartstreek voelde toen Daisy met een verlegen buiging hem voorbij wilde gaan, waarbij zij onwillekeurig getroffen werd door de uitdrukking van hopeloos verdriet, die in de ingezonken oogen des jongen mans te lezen was.

„Juffrouw Drummond," hoorde zij hem zeggen, en zij was genoodzaakt te blijven stilstaan, „ik moet u spreken als ge het mij wilt toestaan. Het is mij alsof ik mijn verstand zou verliezen als ik niet kon spreken tot iemand, die met mij kan gevoelen."

Deze woorden werden met zulk een plotselingen aandrang gesproken, dat hij er zelf van versteld stond.

„Ik weet," ging hij voort, „ik gevoel, dat uw teeder hart met mij kan medegevoelen. Ik bedoel niet," haastte hij zich te zeggen, „met mij in het bijzonder maar met elk verdriet, dat, in welken vorm ook, uwen weg kruist."

Daisy, een weinig bevende — want die plotselinge uitbarsting verschrikte haar eenigszins — wachtte, dat hij voort zou gaan. Maar de deelnemende blik, dien zij op hem geworpen had, gaf hem de verzekering, dat hij niet te vergeefs zijn vertrouwen op haar gesteld had. En toen, zijn gevouwen handen snel vooruitstekende, stortte de predikant zijn hart uit en ontlastte zijn ziel van het gansche verborgen gewicht van leed, dat er op rustte.

„Weet ge wel," zeide hij, bijna woest, „dat ik niets anders dan een ellendige valschaard, een schijnheilige, een bedrieger en een leugenaar ben? Ik ben met een heilig ambt bekleed maar mijn hart is een poel van ongerechtigheid. Ik ben, let wel! een zieleherder maar mijn eigen ziel verkeert in dit oogenblik in gevaar van het helsche vuur en zou daarheen gaan wanneer de dood mocht komen. Indien ik mijn eigen neiging volgde, zou ik de gansche kraam wegsmijten en een afvallige worden van God en Zijn gebod, want dan ten minste zou ik eerlijk handelen. Hoort ge wel? Ik, uw herder, ben dat alles! Ik heb gemeend het Koninkrijk Gods met geweld te kunnen veroveren. Ik heb gevast en gebeden en mijn vleesch gekastijd. Ik heb beproefd mij zelven met lichaam, ziel en geest op het altaar des Heeren te offeren, maar God heeft mijn offer versmaad; Hij heeft mij losgelaten. Hij wil van mij noch van mijn dienst iets weten. En nu blijft mij niets over — niets dan een zekere, vreeselijke afwachting van het oordeel en van de vurige verontwaardiging, welke de tegenstanders zal verpletteren!"

Daisy was zeer bleek geworden bij deze uitbarsting van gevoel, maar zij ontvlood hem niet, zooals hij gevreesd had, dat zij zou doen, en er sprak slechts hemelsch medelijden uit hare betraande oogen, toen zij zeide:

„Stil! noem u zelven niet schijnheilig. Dat zijt gij niet of gij zoudt niet zooveel geleden hebben. Maar o, hoezeer hebt gij gedwaald! Meendet gij, dat terwijl uw verlossing het leven gekost heeft aan Gods Zoon, gij die zoudt kunnen verdienen door uw eigen armzalige werken? Weet gij niet, dat gij, onwetend misschien, reeds de godslastering van Caïn hebt begaan; want gij, een ongelouterde ziel, hebt het gewaagd uw offer aan God op te dragen, terwijl gij het bloed van Zijn verbond versmaaddet. Meent gij, dat God verlangt, dat gij iets offert zoolang gij niet tot Hem komt langs den weg van het Kruis? Meent gij, dat gij Gode welgevallig zijt wanneer gij Hem uw daden van rechtvaardigheid offert, welke voor Hem niet de minste waarde hebben? Wat is uw lichaam Hem waard, levend of dood, wanneer gij, in uw trots, Hem uw hart onthoudt? Gij zegt, dat Zijn oor voor u gesloten bleef. Is dat zoo vreemd? Hij heeft den ganschen rijkdom Zijner machtige liefde op u uitgestort; Zijn Zoon heeft Zijn bloed voor u gegeven en in dank daarvoor wendt gij uw gezicht af en noemt Hem in uw hart een harden, wreeden God, omdat, naar gij zegt, Hij niet verzacht wil worden door offers, die gij hem wrevelig aanbiedt. O, hoe schandelijk, hoe vreeselijk, Hij, die altijd op u gewacht heeft, naar u verlangd heeft, gereed om, indien gij u slechts tot Hem wilt wenden, u reeds van verre te zien, op u toe te snellen, u om den hals te vallen en te kussen!"

Was dat wel Daisy — de zachte, stille, beschroomde kleine Daisy?

Geheel medegesleept door haar gevoel van heilige verontwaardiging en innig medelijden stroomden hare woorden als een machtige vloed; hem, die ze aanhoorde, striemende en geeselende.

Toen zij ophield, uitgeput door hare ongewone hef-

tigheid, zonk haar gelaat in hare handen en schonk een stroom van heete tranen een weldadige verlichting.

De predikant, die beurtelings bleek en rood werd, had met ontsteltenis naar hare woorden geluisterd; thans stond hij met zijn armen over elkaar gevouwen en met gebogen hoofd als een overtuigd man voor haar. Haar vurige woorden hadden den doorzichtigen sluier van zijn trotsche eigengerechtigheid weggetrokken en hij zag zich zelven zooals hij in werkelijk voor het gezicht van God was — een arme zondaar, die de hel verdiende, en hij sidderde bij de gedachte, hoe hij met goddelooze hand de dingen had durven aanraken, die voor de verlosten als heilig en verheven waren terzijde gezet!

O, hij dacht aan het lange lijden, aan het teedere mededoogen van God, die zoo lang geduld met hem had gehad en hem niet vernietigd had in Zijn rechtvaardigen toorn!

Terwijl deze gedachten als een stroom gloeiende lava door zijn hersenen woelden, begonnen schaamte, wroeging en berouw hun werk te doen. Voor het eerst in zijn leven bad hij werkelijk, en zonder er van bewust te zijn deed hij dat met de woorden van den Tollenaar uit de Schrift.

Tranen van zielelijden vielen uit zijn oogen toen hij luide kermde:

„O God! zijt mij, zondaar, genadig!"

En toen kwam bijna gelijktijdig een andere kreet van zijn lippen, want een gedachte had hem plotseling getroffen.

„Wat moet er van mijn gemeente worden? O, God, wat van de arme verdoolde zielen, die tot mij alleen hebben opgezien om hulp? Ik ben zoo blind en zoo hulpeloos, wie zal voor hen zorgen?"

Plotseling overtoog een glans van vreugde Daisy's gelaat en gelijk de zon in de regendroppels de schoon-

ste kleuren te voorschijn roept, zoo ook straalde haar blijde glimlach tusschen hare tranen, toen zij haastig uitriep:

„Wilt gij weten hoe God voor uw gemeente zorgt, en hoe Hij er een opgewekt heeft om onder hen de blijde boodscchap van Zijn Evangelie te verkondigen? Ga mede, dan zal ik het u toonen.”

„Wat kon zij bedoelen?” De jonge man keek haar verwonderd aan toen zij op het dennenbosch wees, hem verzocht haar te volgen en met vluggen lichten tred den weg daarheen insloeg.

Er bleef hem niets over dan haar te volgen. Zij bereikten het woud en liepen zwijgend over de dennennaalden en door het varenkruid. Eindelijk werd de stilte verbroken door het geluid eener menschelijke stem, die helder als metaal door de plechtige stilte van het dennenbosch klonk.

Daisy legde haar vinger op de lippen en terwijl zij de dichte takken van het kreupelhout terzijde boog, verzocht zij den heer Elesmere te zien.

Op een ruime open plek, door de natuur in het bosch gelaten, stond een menigte met de oogen gericht op een ernstigen spreker met een edel voorkomen, die in een plotselinge opwelling van welsprekendheid zijn hoorders bezwoer dien avond Christus als hun leidsman aan te nemen.

Zijn stem, die als trompetgeschal in hun ooren had geklonken, toen hij met de vurige woorden eener goddelijke ingeving had beproefd hen op te wekken uit hun traagheid en onverschilligheid tot het besef hunner zondigheid, had het doel bereikt, want zij stonden daar bevende, terwijl hun tranen en ingehouden angstkreten het bewijs leverden hoezeer zijn woorden ingang hadden gevonden.

Doch thans liet hij zijn stem dalen, en ze werd liefelijk toen hij in woorden van hemelsch mede-

„Wilt gij weten hoe God voor uw gemeente zorgt?”

doogen en teedere genade, hun harten ophief tot den Zaligmaker door de boodschap van vrede en het verhaal Zijner grenzenlooze liefde.

Hij bezat een onweerstaanbare magnetische macht op zijn gehoor en vermocht door zijn woorden naar willekeur een glimlach of een traan op hun gelaat te voorschijn te roepen. Toen hij gedaan had zonk menigeen op de knieën met een bede tot God om hun zielen te redden.

„Rondziende over zijn ademloos gehoor en gevoelende, dat menig hart behoefte had om in woorden de gevoelens, die er in opwelden, uit te drukken, verhief Dr. Howard — want hij was de spreker — zijn prachtige stem en klonk het gezang door de ruimte:

„Heer!" hebt Ge in 't plengen van Uw bloed,
Voor mij de wet vervuld,
Hoe groot aan U, zoo naamloos goed,
Is dan niet mijne schuld."

Daisy en dominee Elesmere waren zachtkens tot bij de groep gekomen en met een gevoel van blijdschap, dat zich in vreugdetranen lucht gaf, hoorde zij de stem van den predikant instemmen met het gezang. In het begin beefde zijn stem maar langzamerhand werd ze vaster en klonk zijn zuivere tenor luide en zieldoortrillend boven al de andere stemmen uit:

„Wat zal ik U vergelden, Heer?
Alleen mijn hart vraagt Gij,
En ik, ik buig mij voor U neer,
Ontferm U, heilig mij."

Het gezang stierf weg en met ongedekt hoofd trad John Elesmere in het midden van de lieden, die nu bijna allen op de kniëen lagen, en zijn oogen ten Hemel heffende, sprak hij luide:

„O, Lam Gods, heden avond zijn mij de oogen opengegaan. Ik buig mij voor U neer, ontferm U mijner!"

En daarop volgde zulk een aangrijpende schuldbelijdenis en innig gebed, dat de verzamelde menigte het hun leven lang niet vergaten. Zijn tranen stroomden terwijl de woorden als een losgebroken vloed van zijn lippen rolden, en de verbaasde menigte met hem weende.

„Eere aan God!" riep een stentorstem toen de predikant geëindigd was, „de dominee is bekeerd!"

„Ja, dat is hij, daarvoor loven wij God!" zeide een ander. „Wij hebben niet te vergeefs tot God gebeden!"

Wel was het een wonderbare gebeurtenis. Het nieuws van de wonderdadige bekeering van den predikant verbreidde zich overal en dat was het begin van Gods wonderbaar werk in menig hart.

Als een machtig getij verspreidde het zich over die gansche landstreek, en honderden werden bekeerd tot Christus, en van uit menige hut klonken dankliederen, gebeden en lofzangen ter eere Gods; terwijl in de Hemelen, onder de Engelen, groote vreugde heerschte over een verdoold schaap, dat de Herder teruggevonden had.

HOOFDSTUK XLII.

Een sein van den vuurtoren.

Een zware storm had gedurende drie dagen gewoed. De oude zeelieden dwaalden in den omtrek van de baai en keken telkens naar zee, en herhaalden tot elkander, dat zij in dezen tijd van het jaar nog nooit zulk een lang aanhoudenden storm hadden bijgewoond; en de vrouwen stonden met elkander aan de deur te praten en verheugden zich er over, dat de visschersbooten binnen en de mannen veilig aan den wal waren. Doch er was ééne vrouw onder de kleine gemeente, die geen deel nam aan het vroolijke gebabbel der anderen — bleek en onrustig liep zij zwijgend in haar huisje heen en weer. Het was onze oude kennis, Nora Sullivan, Beulah's goedhartige vroegere kindermeid.

„Moeder," zeide zij eindelijk, haar kindje op haar moeders schoot leggende, „neem gij het kind. Ik kan niet binnen blijven. Ik moet naar de baai gaan zien of er geen sein van den vuurtoren is."

„Wel, Nora, wat maakt ge u zoo ongerust over den jongen," zeide haar moeder. „Wat scheelt u toch, ik heb u nog nooit zoo onrustig en vreemd gezien."

„Hij was niet wel toen hij dezen keer wegging, moeder," zeide Nora; „en het is zulk een angstige gedachte, dat hij daar in dien vuurtoren opgesloten zit, verstoken van alle hulp als hij erger mocht worden!"

Zij sloeg haastig een doek over haar hoofd en spoedde zich naar de klip vanwaar zij den eenzamen

vuurtoren kon zien, als een reus staande te midden van de golven, die de rots waarop hij gebouwd was in woede beukten. Om den lezer de hier volgende gebeurtenissen beter te doen begrijpen, moet ik mededeelen, dat Corney Sullivan, om zijn inkomsten ten behoeve van zijn aangroeiend huisgezin te vermeerderen, het aanbod had aangenomen om met anderen bij beurten den vuurtoren te bewaken, die daar gebouwd was om voorbijvarende schepen te waarschuwen voor de gevaarlijke, rotsachtige kust van Castleton.

Gedurende den zomer had hij en zijn kameraad gewoonlijk veertien dagen de wacht gehouden, waarna twee anderen hen aflosten van hun eenzame taak. In den winter hing hun komen en gaan voornamelijk af van de weersgesteldheid, want somtijds stormde het' zoo hevig, dat weken lang geen boot den vuurtoren kon bereiken, zoo hevig kookte en schuimde de zee tusschen hen en den vasten wal.

Nora had zich nooit kunnen verzoenen met de betrekking van haren echtgenoot, en menigen nacht had zij slapeloos doorgebracht met te luisteren naar het gebrul der rollende golven, en had zij liggen denken hoe zij met woest geweld beukten tegen den eenzamen met schuim bespatten toren, die haar echtgenoot herbergde. Maar ditmaal was haar ongerustheid toen hij haar verliet gestegen doordien zij wist, dat hij alles behalve goed in orde was. Zij had haar uiterste best gedaan om hem over te halen tehuis te blijven maar het had haar niet gebaat. Hij meende, dat rust en stilte hem goed zouden doen, en mocht hij zich erger gevoelen, dan kon hij nog altijd naar huis komen; want hoe kon hij voorzien, dat zoo onverwachts een storm als thans woedde zou opsteken en alle gemeenschap met den wal afsnijden?

„Ik weet niet wat mij overkomt," prevelde Nora,

toen zij met moeite tegen den loeienden wind opliep; want zij was ontevreden op zichzelve, dat zij haar ongerustheid over haar echtgenoot niet kon bedwingen.

„Ik weet niet wat mij scheelt, want tot dusver is er nog geen sein gegeven, dat er iets niet in orde is. Maar, hoe wenschte ik, dat deze vreeselijke storm bedaarde, want als er iets gebeurde zou het niet mogelijk zijn, hulp te verleenen; hoe zouden wij bij hem moeten komen?"

Zij had de klip bereikt, en met dat vreemde voorgevoel, dat haar hart deed ineenkrimpen, keek zij in vreeselijken angst naar den vuurtoren.

Een bange zucht ontsnapte hare borst en toen bleef zij stilstaan met een gevoel of dat alles haar reeds vroeger overkomen was, zonder dat zij wist waar of wanneer, en dat al haar angst en vrees straks het toppunt zouden bereiken en dat alles een natuurlijk verloop der dingen was.

Ja, zij had vroeger die klip al eens beklommen, en zij had in zee uitgezien, en zij had die akelige zwarte vlag zien wapperen van den top van den vuurtoren, terwijl vlak daaronder de kleinere witte woei, die haar toeriep: „Corney is erg ziek. Er moet dadelijk hulp verleend worden!"

Haar krachtige wil beheerscht den doodelijken angst, die haar dreigt te overstelpen, en het volgend oogenblik snelt zij het steile voetpad af, dat naar de baai voert. Zij vindt daar reeds menschen, want verscheidenen hebben het sein gezien en de beteekenis er van begrepen. Maar hoewel zij druk spreken en naar de zee wijzen, ziet zij op hun gezichten, dat er geen mogelijkheid is hulp te bieden bij zulk een woeden der zee.

Zij verdringen zich om haar terwijl zij daar ademloos van het snelle loopen, met gevouwen handen

„Dan ga ik zelf naar hem toe!" riep Nora uit.

den een na den ander treurig en smeekend aanziet.

„Kom, kom, arme meid!" zeiden zij sussend, „wij zullen doen wat menschelijkerwijs mogelijk is om hem te helpen. Wij hebben al een boodschap gezonden aan den dorpsdokter en hem doen weten, dat zijn hulp dringend noodig is op den vuurtoren en dat wij bereid zijn ons leven te wagen, om hem daarheen te brengen. Zie, daar komt de man met het antwoord al terug."

Aller oogen waren in spanning gevestigd op den boodschapper.

„Hij zeide, dat hij niet kon komen," riep de man van verre, „dat zoo iets niet verlangd kon worden van een man met vrouw en kinderen, want dat er hier geen boot is, die het bij zulk een zee langer dan vijf minuten kan volhouden, en dat wij gek waren om zoo iets te beproeven."

Hare handen in wilde hulpeloosheid wringende, riep Nora uit: „Dan ga ik zelf naar hem toe! O, menschen, menschen, hebt medelijden met mij en mijn stervenden echtgenoot, en laat mij gaan!"

„Neen vrouwtje," zeiden zij, „ge moet verstandig zijn. Ge weet, dat Corney Sullivan gevaarlijk ziek is of hij had niet willen toestaan, dat zijn kameraad dat sein gaf, nu er zulk een storm woedt en het zoo goed als onmogelijk is om bij hem te komen. Als wij geen dokter kunnen meebrengen om hem te behandelen, dan helpt het ook niets om ons leven te wagen. Corney zal de eerste zijn om dat verstandig en billijk te noemen."

„Kan er dan niets gedaan worden? Moet ik hier blijven staan zonder te helpen terwijl hij sterft? Is er dan niemand op de heele wereld, die mij wil helpen?"

Aldus klaagde Nora en zij keek de meewarige groep in het rond. Toen kreeg zij een denkbeeld. O, zou de Hemel haar dat hebben ingegeven? Zeker, zeker!

daar is er één, die hem zal willen helpen — één edel hart, dat onzelfzuchtig is als een engel en moedig als een leeuw!

„Wacht!" gilde zij," „wacht! Ik weet nog een dokter, die wel zal willen komen."

Te Castleton Towers stond een groepje bij het breede gewelfde venster van het salon, dat op zee uitzag.

Beulah en Daisy stonden daar naast elkaar en Douglas Howard achter haar. Op eenigen afstand lag Lady Imogena op een gemakkelijken stoel uitgestrekt met haar oogen op haar boek gevestigd. De meisjes spraken zacht en bevend met elkander, want het geloei van den storm vond weerklank in haar harten en in haar geest spookten verhalen van stormen en schipbreuken, en angstig staarden zij naar buiten waar de schemering reeds begonnen was een donker gordijn over alles heen .te schuiven.

„De Heere sta van avond al de arme menschen op zee bij," zeide Douglas, en de meisjes zuchtten een „amen" bij zijn gezegde.

Een bediende trad binnen en sprak eenige woorden tot zijn jonge meesteres.

„Is Nora hier?" vroeg Beulah, zich haastig omkeerend, „en moet zij mij spreken? Laat haar dan terstond binnenkomen."

Zoodra zij een blik had geworpen op het door smart verwrongen gelaat, begreep zij, dat een groote ramp haar moest hebben getroffen. Haar wijd geopende oogen, waaruit zielsangst sprak, waarden door de kamer en namen de aanwezigen onderzoekend op. Het volgende oogenblik barstte zij in tranen uit en wierp zich aan Dr. Howards voeten.

„Hij is ginds in dien vreeselijken vuurtoren — mijn echtgenoot — ziek — misschien wel stervende? Ze hebben om hulp geseind, maar wie zal zijn leven

wagen om bij zulk een vreeselijken storm naar hem toe te gaan? De dorpsdokter heeft geweigerd, en o, in mijn radeloosheid kom ik tot u! Want o, gij, dat weet ik, zijt moedig en goed!"

Met zachte eerbiedige teederheid, die steeds zijn gedrag tegenover vrouwen had gekenmerkt, hetzij van hoogen of lagen stand, jong of oud, richtte hij haar van den grond op en bracht haar naar een rustbank — want hij zag hoe zij van zenuwachtigheid beefde — terwijl Beulah en Daisy, doodsbleek van schrik en van medelijden, elk een hand van haar grepen ten teeken van haar deelneming. Maar voor zij of de dokter kon spreken, was Lady Imogena — die het gezicht van den dokter bespied had en daarop de uitdrukking van vastberadenheid had gelezen, die zij zoo goed kende — opgesprongen uit hare gemakkelijke houding. Want in dit oogenblik waren haar onbeantwoorde liefde, haar trots — en al het overige vergeten; zij wist alleen, dat de eenige op aarde om wien zij gaf, halfbesloten was zijn voor haar zoo kostbaar leven op dien verschrikkelijken oceaan te wagen.

Zij schreed de kamer door en legde hare hand op zijn arm.

„Douglas!" kreet zij hartstochtelijk, „gij moogt niet gaan! Wie is deze vrouw of haar ellendige echtgenoot, dat ge voor hem uw leven zoudt wagen? Voorzeker, het uwe is meer waard dan een millioen van zulken! Ik smeek u, bij al hetgeen ik eens voor u was, Douglas, begeef u toch niet in gevaar voor zulk een hopelooze zaak." Al de verborgen gloed harer liefde openbaarde zich thans, toen zij met hartstochtelijke innigheid in zijn oogen zag; en Douglas kon haar pols voelen kloppen en haar handen voelen beven toen deze zich om zijn arm sloten, en hij besefte eindelijk de grootte harer liefde, die haar

er toe gebracht had haar trots te overwinnen en hem die te toonen; want maar al te goed wist hij, dat Lady Imogena ditmaal geen komedie speelde.

Doch slechts in de gedaante eener schoone verleidster kwam zij hem thans voor, trachtende hem af te leiden van het pad van zijn ernstigen plicht. Hij wendde zijn gelaat af van de betoovering harer smeekende blikken en keerde zich koel om terwijl hij voor haar alleen verstaanbaar sprak:

„Getrouw aan u zelve, Lady Imogena, zou uw invloed op mij een verderfelijke zijn."

Met een zachten wanhoopskreet keerde zij zich om en verliet het vertrek; en toen keek hij naar Beulah. Tot zelfs hare lippen waren doodsbleek geworden en zij stond onbewegelijk als ware zij in steen veranderd. Zij staarde naar buiten, naar den verschrikkelijken oceaan, wiens donderend gehuil tot haar doordrong. Moest hij gaan? Was het werkelijk noodzakelijk? Reeds zag zij met het oog van haren geest hoe de wreede golven hem grepen en tegen de puntige rotsen verbrijzelden. Een zenuwachtige snik, zacht en lang aangehouden, kwam over hare lippen. Douglas hoorde het en een gevoel van overweldigende vreugde jaagde het bloed terug naar zijn hart. O, zou zij hem dan toch lief hebben? — zij, die in den laasten tijd zoo koel tegen hem geweest was? En moest hij, nu zij hem lief had, haar verlaten — thans nu de vreugdebeker aan zijn lippen was — om zijn leven te gaan wagen op de zwarte koude wateren? Verlangen en hartstochtelijke liefde riepen in hem „Blijf!" maar de plicht liet zijn stem koel en krachtig als bazuingeschal hooren: „Ga!"

Hij was op haar toegesprongen en had hare koude hand gegrepen, waaruit bijna alle gevoel geweken was.

„Beulah, liefste, mijn lieveling, spreek dan toch!

Als gij mij zegt dat ik gaan moet, zal ik gaan, maar als ge mij vraagt om te blijven, hoe zou ik u dan kunnen verlaten?"

Nora keek den jongen dokter en hare vroegere meesteres beurtelings aan; zij zag den vreeselijken strijd op haar gelaat en haar hart werd beklemd. Hoe zou het meisje haar beminde van haar kunnen zenden. Maar de aarzeling van Beulah duurde slechts een oogenblik, niettegenstaande zij hem in de oogen keek en daar voor het eerst het geheim las van de groote liefde, die zijn hart voor haar koesterde.

„Mijn moedige, trouwe geliefde!" fluisterde zij, „eenige ware schat mijns harten! gij moet gaan en uw plicht vervullen; maar God zal met u zijn in leven en in sterven."

„O, liefste!" fluisterde hij, „mijn eenige! zooals steeds wijst ge mij den weg tot het goede. Ik dank mijnen God voor uw reine, onzelfzuchtige liefde!"

Hij zonk aan hare voeten op zijne knieën en wilde haar hand met teederen eerbied kussen, maar zij hield hem tegen en sloeg haar armen om zijn hals en drukte haar lippen op de zijne.

HOOFDSTUK XLIII.

„Moeder!"

In volle schoonheid brak de morgen aan nadat de storm was gaan liggen, en het door de morgenzon

tot goud gekleurde water streelde zacht den voet van den vuurtoren en de golfjes speelden en dartelden langs zijn rotsachtige fundeering alsof zij nooit in dolle woede tegen hem waren opgevlogen, en de witte vleugelen der zeevogels schitterden in de dansende zonnestralen als zij door de lucht zweefden of zich lieten wiegen op de golven.

Er was niets in het tooneel wat zeide, welk een vreeselijke angst de harten der wachters luider had doen kloppen, toen de reddingsboot, bemand met lieden, die hun leven heldhaftig wilden wagen, uitliep en den strijd aanbond tegen den woedenden storm.

Wie zal het wagen den angst en de vreeze te beschrijven van hen, die in stomme smart daar op het strand stonden te kijken, tot eindelijk een wilde hartdoordringende juichtoon weerklonk, toen van den top van den vuurtoren een schitterende vuurpijl werd afgestoken, om de blijde tijding te brengen, dat God in Zijn genade de moedige bemanning der boot had gespaard.

Tot den huidigen dag doet bij het visschersvolk het verhaal de ronde, hoe de moedige, goedhartige dokter uit Londen zijn leven waagde om een hunner dorpsgenooten te redden; en hoe hij in dien stormachtigen nacht met wonderbare bekwaamheid, die zijn moed evenaarde, voet voor voet het terrein aan de doodelijke ziekte had betwist waardoor hun kameraad was aangetast, totdat hij eindelijk, door Gods hulp, de overwinning had behaald en de grimmige dood voor eenigen tijd verslagen was.

In zijn nette huisje lag Corney Sullivan eenige dagen later zwak en bleek maar in beterschap toenemend op zijn eigen helder bed. In de vreugde van haar dankbaar hart verpleegde Nora hem met de teederste zorg welke de liefde kan bedenken.

In het salon te Castleton Towers staat Lady Imo-

gena koud en bleek te staren in den spiegel naar de prachtige diamanten, die flikkeren en schitteren aan hare hand en haar sneeuwwitten hals en armen. Haar verloofde, de wilde, ondeugende Graaf Dunlopp, heeft ze daar zooeven vastgehecht, terwijl hij haar met al den hartstocht zijner vurige natuur in de oogen had gezien.

„Schoone gravin," had hij gemompeld, „de schoonste en trotschte in het land, zoo ge mij wilt toestaan een gravenkroon op uwe slapen te drukken!"

En hoewel zij haar hart voelde ineenkrimpen toen zijn heete adem haar wang beroerde en zij als het ware walgde voor zijn omhelzing, had Lady Imogena hare aandoening weten te bedekken onder een lief glimlachje, en een niet ver verwijderden dag als hun trouwdag genoemd.

Nauwelijks had hij haar verlaten toen een doffe, hartdoordringende zucht haar oor trof. Dat geluid kwam van achter een gordijn, dat de deur der muziekzaal verborg, welke in het salon uitkwam.

Dat gordijn werd ter zijde geschoven en meer wankelend dan gaand trad Eric Drummond binnen en bleef voor haar staan.

Het was alsof hem een slag had getroffen, die hem haast had vermorzeld. Zijn oogen waren geheel ingezonken en dof door een vreeselijke wanhoop.

„Ik heb alles gehoord," zeide hij; „ik ben zelf getuige geweest van uw wreede, lage handelwijze."

Hij tierde noch raasde, en Lady Imogena, na bekomen te zijn van haar eersten schrik en verbazing, was dankbaar, dat hij de zaken zoo kalm opnam.

„Dus hebt ge mij nooit liefgehad?" vervolgde de knaap, en zijn stem had een vreemden onnatuurlijken klank; „uw blikken, uw woorden waarmede ik mij nacht en dag uitsluitend heb gevoed, beteekenden dus niets?"

„Natuurlijk beteekenden zij niets, dwaze jongen. Wat konden zij anders beteekenen dan een weinig afleiding voor ons beiden?"

„Afleiding!" riep hij uit; „afleiding! O, God, dat een schepsel, dat Gij zoo schoon geschapen hebt, zulk een wreed hart kan hebben! Lady Imogena, al hetgeen tusschen ons bestaan heeft moge u tot afleiding geweest zijn — voor mij is het de oorzaak van wanhoop en dood!"

Hij greep hare handen en staarde wild en hartstochtelijk in hare oogen; toen keerde hij zich met een onderdrukten zucht om en ging heen. De dame ademde verlicht toen zij half gemelijk zeide:

„Wat zijn die jongens toch allemaal dwaas, en hoe zelden nemen zij de dingen op zooals het behoort! Dat neemt niet weg, dat ik niemand het zich zoo sterk heb zien aantrekken als dezen. Maar hij zal het wel te boven komen," — terwijl hare lippen zich krulden — „het is verwonderlijk hoe gauw zij het allen te boven zijn."

En de jongeling, die nog zoo korten tijd geleden zoo gelukkig en zonder zorg was als de vogels boven zijn hoofd, sleepte zich met moeite voort tusschen de sombere dennenboomen en keek naar hun rimpelig beeld in het water van een kolk in het bosch. Hij wierp zich aan den kant neder en lag daar uren lang onbewegelijk met zijn oogen strak gericht op de helder blauwe lucht. Hij wist niets dan dat zijn hart brandde en snerpte van een duldelooze pijn, die hij straks zou koelen in het koude water van die slijkerige kolk. Een zeker instinct drong hem te wachten om de daad te doen wanneer de zon zou zijn ondergegaan en geen gevaar bestond, dat de een of andere voorbijganger hem in zijn voornemen verhinderde.

Want hij wilde niet meer tot de werkelijkheid terugkeeren, tot dat vreeselijke, hopelooze bestaan,

dat leven genoemd wordt. En dus wachtte hij tot hij voor de laatste maal de zon zou zien ondergaan, en de nacht zou neerdalen, die voor hem door geen morgen gevolgd zou worden.

Hij hoorde de kerkklokken tien, elf, twaalf uur slaan.

Hij stond op en naderde de kolk. — Hoor! wat was dat? Er naderden voetstappen door het kreupelhout. Van uit het huisje van den boschwachter, dat op eenigen afstand achter de boomen verscholen was, hoorde hij een stem roepen:

„Zijt gij het, mijn jongen? Wat komt ge laat! Ach, uw moeder is zoo ongerust over u geweest."

Toen hoorde hij den knaap op vroolijken toon antwoord geven; daarop stierven de klanken weg, toen de deur dicht ging en hen van de buitenwereld afsloot.

Maar een enkel woord deed de teedere snaren zijner herinnering natrillen, en had zijne gedachten van de donkere kille wateren afgewend. Dat eene woord was: „Moeder!"

„O, ik dacht niet aan m ij n e moeder!" prevelde hij als verwonderd, „arme moeder!" En toen kwamen als zachte, teedere engelenklanken, liefelijke en teedere gedachten hem voor den geest en herinnerde hij zich wat zij voor hem en wat hij voor haar geweest was; hij herinnerde zich hare zelfopofferende liefde en trouw, en hoe zij in hem, haar eerstgeborene, steeds als in zichzelve had geloofd. En hij dacht thans met afgrijzen aan hetgeen hij had willen doen — hoe hij, om het leed van zijn eigen hart te smoren, het hare had willen doen breken van smart, en voor altijd haar leven zou hebben verduisterd door een onbeschrijfelijk leed. Hij was steeds een liefhebbend teeder zoon geweest voor zijn moeder, en had steeds zooveel mogelijk haar bewaard voor droefheid en verdriet, en in dit vreeselijke oogenblik vervulde die

gedachte hem ook nu weder. Voor een oogenblik vergat hij zijn eigen leed bij de gedachte aan het hare.

„Neen, ik mag moeder dat verdriet niet aandoen," dacht hij; „zij zal nog op mij zitten wachten en in doodsangst zijn, daar zij niet weet waar ik ben. O, ik moet naar moeder — arme moeder!" En wankelend liep hij voort en liet de naargeestige kolk achter zich.

Hij kwam buiten het bosch en sloeg de laan in. Hij naderde het huis. Alles was er donker. Zouden zij allen naar bed zijn gegaan en niet aan hem hebben gedacht? O, neen, niet allen. Kan een moederhart rust vinden, wanneer haar zoon afwezig is?

Aan het hek vond hij haar op hem staan wachten, haar bleek gezicht en roodbeschreide oogen staarden angstig in het donker.

„O, moeder!" kreet hij, toen zij met een snik van verlichting en vreugde haar armen om hem heen sloeg „gij ten minste zijt altijd waar en trouw. Maar o, moeder! zelfs gij kunt mij ditmaal niet helpen, want ik geloof, dat mijn hart gebroken is!"

Zij bracht hem binnen, en haar sidderende ledematen zonken in een stoel neer, en hij viel naast haar op zijn knieën.

Toen, terwijl zijn hoofd tegen haar boezem rustte, waar hij steeds als kind zijn troost had gevonden, en met zijn armen vast om haar heen, deelde hij haar alles mede; en terwijl hij vertelde stroomde een wilde tranenvloed, en hij snikte tot hij niet meer kon; en toen vielen zijn moede oogleden dicht en kwam een weldadige, vaste slaap zonder droomen, en zijn moeder hield hem nog altijd in hare armen, terwijl zij hem teedere liefdenamen in het oor fluisterde en hem met medelijden in zijn mooi gelaat keek, zoo jongensachtig en jeugdig, maar waarop tegelijk zooveel grievende smart te lezen stond. En

zij deelde in zijn leed, toen zij stil zat te schreien, en in haar hart was een bitterheid als zij nooit tevoren gekend had, omdat een leed hem getroffen had, dat geen moederliefde, hoe teeder ook, kon verzachten.

Het vale morgenlicht brak eindelijk door, en nog altijd zat de geduldige moeder onbewegelijk, behalve dat hare lippen vurige gebeden voor hem prevelden; nog altijd, als in zijn prille jeugd, hield zij den rustig slapenden knaap in hare teedere moederarmen.

HOOFDSTUK XLIV.

Vaarwel!

De herfstbladeren waren gevallen en de winter was gekomen en gegaan, en weer hadden de witte bloesems op Kersenoord hun kleine blaadjes overal neergestrooid en waren de hartjes tot sappige vruchten gerijpt eer wederom het gordijn opgaat.

Onder een volgeladen boom staat de lieve Nannie met haar lachend gezichtje omhoog gericht, terwijl zij haar wit voorschoot uitgestrekt houdt om de vruchten op te vangen, die Ralph, tusschen de takken verborgen, naar omlaag werpt. Nog een ander vroolijk gezicht kijkt van uit een boom daar dichtbij.

Kan dat onze kleine Jamie zijn, die vlug als een eekhoorentje daar over de takken dartelt, terwijl

Onder een volgeladen boom staat de lieve Nannie.

hij zijn zuster Elsie, die beneden staat, handenvol kersen toewerpt?

Ja, hij is het inderdaad; want door de bekwaamheid van Dr. Howard — neen, laat ons liever zeggen door Gods wonderbaarlijke goedheid, die de vele gebeden voor zijn herstel verhoorde — is de knaap van zijn langdurige kwaal genezen, en kleine Jamie, vroeger zoo lijdend en bedroefd, heeft eindelijk het wilde, prettige genot leeren kennen van een speelsche jeugd.

Mijnheer Drummond ziet er gezond en kalm gelukkig uit, hij zit zijn vrouw voor te lezen, die dikwijls van haar werk opziet om met van geluk stralende oogen de bewegingen van haar lieveling Jamie te volgen. Slechts twee van het troepje missen wij. Waar is de zachte Daisy, en Eric, de eerstgeborene.

Niet ver weg, in de oude pastorie, die er eens zoo stil en somber uitzag, maar die nu helder en vroolijk door hoop, vreugde en liefde is gemaakt, kunnen wij Daisy vinden als een gelukkige jonge vrouw, want niet lang geleden heeft haar echtgenoot, dominee Elesmere, haar met trots in zijn woning gevoerd, die hij zoo mooi had gemaakt om haar waardig te kunnen ontvangen. Gij zoudt hem nauwelijks herkennen, zoo is hij veranderd.

Zijn vroeger somber uiterlijk is gelijk de nevelen des nachts weggevaagd, en zich verheugende in de vrijmaking waarmede Christus hem heeft verlost, en geholpen en gesterkt door het stille, zachte geloof van zijn lief vrouwtje, arbeidt hij ijverig in den wijngaard zijns Heeren; niet om dusdoende den Hemel te verdienen, zooals hij vroeger eens verkeerdelijk heeft gemeend, maar omdat het hem in de blijdschap des harten een behoefte is, aan allen om hem heen de liefde en den dank jegens den Eéne te toonen, die gestorven is om hem daar te brengen.

En Eric? Wel, geholpen door de trouwe liefde

zijner moeder, is hij zijn jeugdig leed te boven gekomen en zijn natuurlijke traagheid overwinnende is hij naar Londen gegaan om zijn studiën voort te zetten. Zijn goede vriend, Dr. Howard, heeft hem daartoe aangespoord, en hij beklaagt het zich niet, en hoopt binnen niet al te langen tijd zijn loopbaan van dokter te beginnen.

Hij is wonderbaar gesterkt en gelouterd door hetgeen hij moest ondervinden, en gedraagt zich als een man, terwijl hij zijn moed en kracht uit zijn arbeid put; en al moge het eenigen tijd duren voordat hij zijn natuurlijke opgeruimdheid terug gekregen heeft, gelooven zijn vrienden toch, dat hoe hard de ervaring ook geweest moge zijn, deze zijn leven niet verbitterd maar er toe medegewerkt zal hebben om zijn tegelijk teederen en edelen aard tot volle ontwikkeling te brengen.

Beulah's verlovingstijd duurde niet lang. Spoedig na de gebeurtenis op den vuurtoren had haar huwelijk met Douglas Howard plaats en voerde hij haar met zich mede, vergezeld van de vurige zegenwenschen en beden van haar gelukkige onderhoorigen, om zijn moeders hart te verheugen door haar als een welbeminde dochter in hare armen te voeren.

Zij bleven eenigen tijd in het oude roode huis, dat lang geleden, als kind, haar tehuis was geweest. En dikwijls sloop Beulah als de avond viel naar boven naar het breede lage venster, om daar te wachten tot haar echtgenoot, als vroeger op zijn trouw zwart paard, Bliksemschicht, gezeten, boven den heuvel verscheen. Dikwijls welden tranen van geluk uit haar hart in hare oogen, en met blijde tevredenheid fluisterde zij:

„O, mijn Douglas, mijn geliefde, thans de mijne voor altijd, hoe heb ik u lief!"

Maar toen maanden waren voorbijgegaan en een

nieuwe blijde verwachting en hoop in het hart der jonge vrouw was ontstaan, overweldigde haar een groot verlangen om naar Castleton terug te keeren.

Terwijl haar echtgenoot haar in zijn armen hield, fluisterde zij:

„Breng mij naar Castleton Towers, Douglas, opdat baby's oogen het eerst mijn oud dierbaar tehuis mogen zien."

Zij zitten daar op het fluweelige grasperk, onder den Methusalem der boomen, die zijne dikke knoestige takken beschermend over hen houdt uitgestrekt.

Beulah zit met haar kindje van drie maanden op haar schoot en fluistert het met moederlijke teederheid allerlei lieve woordjes toe.

Zij heeft slechts oogen voor haar kind, maar haar echtgenoot, die aan haar voeten ligt, kijkt slechts naar haar.

„O, mijn vrouwtje," prevelt hij, en zijn stem spreekt met innig gevoel dien naam uit, „mijn vrouwtje, hoe schoon zijt ge! Wie ben ik, dat God zelf uit den Hemel is neergedaald om u mij tot vrouw te geven? Kunt gij ooit weten, hoe mijn hart geheel in u leeft en opgaat?"

En Beulah, stralende van vreugde, buigt zich verder over haar kindje om haar aandoening te verbergen, zij neemt zijne hand, die hij op haar knie gelegd had en drukt die zacht tegen hare lippen.

Een bediende bracht een briefje. Zij las het en verbleekte.

„Het is van Lady Imogena — de Gravin van Dunlopp. O, Douglas, zij is stervende, en laat mij roepen!"

De schoone gravin lag uitgeput op haar rustbed; hare krachten namen snel af. Van uit de naaste kamer klonk het zwak geschrei van haar kindje, dat, naar men zeide, erg achteruit ging.

Beulah zat schreiende aan haar bed te luisteren naar haar afgebroken woorden.

„Ja, Beulah, 't is alles voorbij, en ik ga sterven. Herinnert gij u den nacht toen ik een beslissende keuze deed? Ik verkoos boven Christus de wereld, rijkdom en macht. Nu, ik heb dat alles gehad; maar o, welk een ellende vergezelde het! Wat was al de rijkdom en grootheid voor mij? Niets! Want o, Beulah, ik geloof, dat mijn hart reeds gebroken was op den dag, dat ik den man huwde, die beloofde mij alles te geven! Ik walgde van alles wat mij omringde. Ik walgde van mij zelve — ik walgde van mijn leven! O, ik was veroordeeld om te lijden, ik, die tot dusver anderen zoo wreed had doen lijden en zoovele harten had gebroken. Ik geloof, dat mijn slechte, wreede echtgenoot mij spoedig evenzeer begon te haten als ik hem verachtte, want zelfs mijn tegenwoordigheid vervulde hem met weerzin, en spoedig maakte hij plannen om zijn tehuis te verlaten en zich weer in zijn vorig zondig leven te werpen.

„Mijn gezondheid begon zwakker te worden. Ik wist, dat de dokters weinig hoop hadden, dat ik de geboorte van mijn kindje zou overleven, en de dood en de eeuwigheid, die ik zoo veraf had gewaand, waren nu zoo nabij voor mij, en dag en nacht grijnsden zij mij aan in spookachtige verschrikking; o, wat heb ik uitgestaan in dit akelige verschrikkelijke huis!"

„Lieve, gij moet niet zooveel spreken. Gij zijt geheel uitgeput," zeide Beulah, meewarig, terwijl zij opmerkte dat haar adem korter werd, en dat de donkere oogen in het doodsbleeke gelaat met een bovenaardsch licht glansden.

„O, maar ik moet u het overige nog vertellen!" vervolgde de stervende vrouw; en er kwam een teedere, zachtere uitdrukking op haar gelaat, die Beulah daar vroeger nooit op had gezien; „o,

het is zoo wonderbaar en zoo schoon in zijn werk gegaan. Want, Beulah, toen ik de diepte van alle menschelijke ellende had bereikt, verlaten door mijn echtgenoot en vergeten door de trouwelooze wereld, toen is de Heere tot mij gekomen — de Heere, dien ik veracht en miskend had. Hij bracht mij alle woorden van overreding te binnen, die gij in dien nacht met zooveel warmte tot mij gesproken hadt, en nog menig woord, dat ik te voren had gehoord maar geheel vergeten was, uit zijn eigen Woord. Hij fluisterde mij in over Zijn liefde, en hoe Hij gestorven was om mij te redden — mij, een ijdele, trotsche, verharde, zondige vrouw van de wereld — en hoezeer Hij wenschte mij in Zijn huis op te nemen en mij rust te schenken. O, Beulah, Zijn liefde was balsem voor mijn gewond hart. In mijn zielsangst beleed ik al mijn zonden aan zijn doorboorde voeten, en o, ik ben zeker, dat ik Hem hoorde fluisteren: „Uw geloof heeft u behouden. Gij zijt de Mijne!"

Hare krachten waren bijna uitgeput. Zij lag achterover, zij ademde zwak, en Beulah kon slechts een innige dankzegging tot God fluisteren voor Zijn groote genade. Alles was stil, alleen uit de naaste kamer kwam het klagend gekrijt van de zuigeling.

Het bereikte het gehoor van de stervende vrouw; zij opende hare oogen en een uitdrukking van medelijdende moederliefde en smart kwam op haar gelaat toen zij jammerend zeide:

„Mijn kindje! — Laat mij mijn arm stervend meisje hier brengen!"

Beulah stond haastig op en verzocht om het kind binnen te brengen.

„Wat scheelt het?" fluisterde zij tot de verpleegster toen zij het bleeke ingevallen gezichtje zag, „en waarom schreit het zoo verdrietig?"

„Het sterft van gebrek, mevrouw," antwoordde de

verpleegster. „Er is geen natuurlijk voedsel voor haar en het kan niets verdragen wat wij het geven. Wij hebben overal gezonden om een min, om de plaats der moeder in te nemen, maar wij hebben geen geschikte kunnen vinden. Het kan zoo niet lang duren.”

„Arm, klein ding! arm lief, hulpeloos schaap! Geef het mij maar,” zeide Beulah, terwijl heete tranen in haar oogen kwamen. „O, zie eens hoe het zich tegen mij aandringt, arm hongerig klein ding; het is alsof het om het voedsel vraagt, dat ik het zoo goed kan geven.”

Innig drukte de jonge moeder het tegen zich aan, het op zachten moederlijken toon toesprekende; de verpleegster trad achteruit en zag met een glimlach toe, en de stervende vrouw wierp een blik van onuitsprekelijken dank op haar.

„Imogena” zeide Beulah met vuur, toen zij hare oogen van het kind opsloeg; „indien het u tot troost kan strekken, wil ik u beloven uw kind tot mij te nemen en het met mijn eigen te zogen. Ik ben sterk en daartoe wel in staat.”

Tranen van vreugde liepen de stervende moeder langs de wangen en zij prevelde:

„O, God, hoe goed, hoe teeder zijt Gij voor mij. Beulah, moge Hij u zegenen, want ik kan geen woorden van dank vinden. Haar vader heeft doen weten, dat hij haar niet zien wil, omdat het geen erfgenaam is. Hij geeft niets om haar. Met mijn laatsten ademtocht vermaak ik het u. O, voed het op voor Jezus, Beulah! Leer haar Hem kennen en zich in Zijn dienst oefenen opdat zij geheel het tegendeel moge worden van hetgeen haar trotsche, zelfzuchtige moeder eens geweest is.”

„Ik beloof u plechtig,” zeide Beulah, „voor haar te zorgen en haar op te voeden als ware zij mijn eigen.”

De verpleegster verliet het vertrek en zij bleven alleen; het kind lag gerust op Beulah's schoot te slapen.

„Zoo stil en vredig lag de stervende gravin, dat Beulah twijfelde of zij reeds ontslapen was.

Eensklaps richtte zij zich op en zeide: „Hoor! dat is z ij n stap buiten.”

„Het is Douglas maar,” antwoordde Beulah. „Hij wacht mij hier.” En toen werd haar opeens de smeekende blik duidelijk in de half gebroken oogen; zij opende de deur en zeide: „Douglas, Imogena zou u nog zoo gaarne eens zien.”

Met aandoening op het gelaat stond Douglas aan de sponde der vrouw, die hij eens zoo innig had bemind, en hij wist dat zij stervende was. Zij richtte zich op en keek hem smeekend aan. Zij strekte haar vermagerde hand naar hem uit en kon de zijne met moeite grijpen.

„O, Douglas, voor al het gebeurde — vergeving!” Hare oogen waren gebroken en het doodzweet stond op haar voorhoofd.

„Imogena,” gaf hij ten antwoord, terwijl hij zijn aandoening niet kon verbergen, „ik heb u reeds sedert lang vergeven.”

Hij boog zich over haar, kuste haar voorhoofd en zeide: „Vaarwel, Imogena, vaarwel!”

Een teedere uitdrukking van zaligheid en vrede kwam over haar vertrokken gelaat en met haar oogen gevestigd op den eenige, dien zij ooit had bemind, en haar hand nog altijd in de zijne, gleed Imogena achterover op haar kussen.

Met eerbiedigen druk sloot Douglas de oogen, die zelfs in den dood nog met liefde hem schenen aan te zien, toen keerde hij zich om en sloot zijn schreiende vrouw in zijn armen. Lang bleven zij zoo staan staren op de afgestorvene, en tusschen hen in, nog altijd gevlijd tegen de borst harer pleegmoeder, lag Imogena's hulpeloos wicht rustig te slapen.